

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lewis, Matthew Gregory.; af M. G. Lewis ; oversat af N[iels] T[horoup] Bruun.
Titel Title:	<u>Ambrosio eller Munken</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : A. Soldin, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	1-3 i 3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

M. G. Lewis.

Ambrosio.

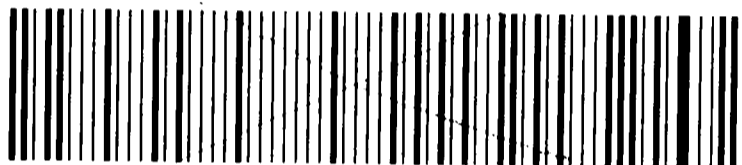
II

1800

76

Bogen maa tilbageleveres i samme Stand, som den modtages, uden at tilføyes nogen Skade, hvorfor Leieren allene staaer til Ansvar, og som i dette Tilfælde, uden Undskyldning, maa erstatte Skaden, om forlanges.

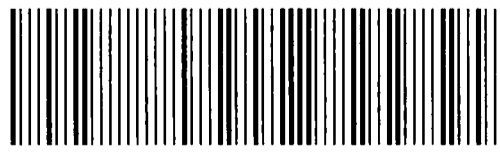
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05565 7

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278661

A m b r o s i o

eller

M u n k e n

af

M. G. Lewis.

O v e r s a t

af

M. L. Bruun.

Somnia, terrores magicos, miracula, fagas,
Nocturnos lemures, portentaque.

Horat.

Drømme, magiske Rædsler, Mirakler, Endorste
Hæve,
Spøgelse, Forvarsels Tegn, Mørkets forfærdende
Børn.

Anden Deel.

Kjøbenhavn, 1800.

Trykt paa Boghandler A. Goldins Forlag,
hos W. Brännich.

M u n k e n.

Fierde Kapitel.

Avaunt! and quit my sight! let the earth hide thee!
Thy bones are marrowless, thy blood is cold;
Thou hast no speculation in those eyes,
Which thou dost glare with! — —
— — — hence, horrible shadow!
Unreal mockery, hence! — — —

Hersfra! ud af mit Syn! lad Jorden skjule Dig!
Dit Blod er koldt, ei Marv i Dine Knokler;
Du stirrer vildt paa mig, men Dine Dine
har intet Syn alligevel! — —
— — — viig fra mig, Rædsels Skygge!
Bedrægelige Uting, viig! — — —

Shakspeare, Macbeth,

Fortsettelse af Don Raymonds Historie.

Min Reise var overmaade behagelig; i Baronen fandt jeg en Mand, som havde ganske god Forstand, men saare liden Menneskekundskab. En stor Deel af sin Levetid havde han tilbragt

uden at komme uden for Grændserne af sine egne Godser; hans Tone var altsaa langt fra ikke den fineste, men den var hiertelig, venkabelig og godmodig. Jagten var hans Hovedlidenskab, og han drev den som en Forretning; naar han kom til at tale om et mærkværdigt Jagtpartie, saa skedte det med en ligesaa vigtig Mine, som om der kunde handles om et Slag, eller som om Kongerigers Skiebne berøede derpaa. Da jeg ogsaa er lidt drevnen i den ædle Jagtkonst, saa gav jeg efter min Ankomst til Lindenbergs adskillige Beviser paa min Færdighed, og gjaldfra det Dieblif hos ham for en Mand af Genie, og som fortiente hans varmeste Yndest.

Denne var mig rigtig nok heller ikke ligegyldig. Paa Slottet Lindenbergs saae jeg for første Gang Deres Søster, den elskværdige Agnes. For mig, hvis Hierte endnu var frit, og som var utilfreds med den Tomhed som det fælde, var det eet, at see hende og elske Agnes. I hende fandt jeg alt hvad der kunde fængsle mit Hierte. Hun var dengang i sit sextende Aar; hendes lette og yndige Skabning var allerede aldeles uddannet; nogle Talenter havde hun bragt til Fuldkommenhed, især Musik og Tegning; hendes Character var munter, aaben, godmodig, og den tæffe-lige Simpelhed, som herskede baade i hendes Paaklædning og Adfærd, kontrasterede meget til hendes Fordeel imod de parisiske Damers Tusendfold Konster, og udfunderede Koketterie, som jeg

5

saar nylig havde forladt. Fra det Dieblif da jeg saae hende, folde jeg den meest levende Deeltagelse i hendes Skiebne, og søgde af Baronnessen at erfare mere om hende.

"Hun er min Broderdatter;" svarede denne Dame mig, "De veed endnu ikke; Don Alphonso, at jeg er Deres Landsmandinde. Hertugen af Medina Celi er min Broder, og Agnes en Datter af min anden Broder, Don Gaston; hun har fra Buggen af været bestemt til Klosteret og vil snart aflægge sit Løfte i Madrid."

Her afbrød Lorenzo Marquien yderst be-
styrtset.

"Fra Buggen af bestemt til Klosteret!" sagde han; "ved Gud! det er første Gang jeg har hørt tale om nogen saadan Plan."

"Jeg troer Dem, bedste Lorenzo," svarede Don Raymond, "men De maae høre mig med Taalmodighed. De vil ikke blive mindre forbaus-
set, naar jeg indfletter endnu flere Omstændig-
heder om Deres Familie, hvilke De heller ikke
kiender, men som jeg veed af Agnes's egen
Mund."

Hendes Forældre vare uheldigviis ganske og aldeles Slaver af Overtroen; naar denne Svaghed blandede sig i Spillet hos dem, saar overvældede den med uimodstaaelig Magt enhver anden Følelse, enhver anden Lidenstkaab. Medens Agnes's Moder gif frugtsommelig med hende, faldt hun i en farlig Sygdom, og Lægerne

sagde, at hun kunde ikke leve. Donna Inesilla gjorde nu det Løfte, at dersom Gud gav hende Helbred igien, vilde hun hellige det Barn, som endnu laae under hendes Hierte, til Sancta Clara, hvis det var en Pige, og til Sanct Benedikt, hvis det var en Dreng. Gud hørde hendes Bøn, og hun fik sin Helbred igien. Agnes kom til Verden, og blev strax inviet til Sancta Claras Tieneste.

Don Gaston samtykkede gierne i sin Gemalindes Ønske; men da han vidste, hvorledes hans Broder, Hertugen, tænkte om Klosterlivet, saa besluttede man meget omhyggelig at dølgge Deres Søsters Bestemmelse for ham. For desto bedre at bevare Hemmeligheden, skulde Agnes følge til Tydskland med sin Tante, Donna Rodolpha, som stod i Begreb med at ledsage sin Gemal Baron Lindenbergs dertil. Saasnart den unge Agnes var kommen paa Slottet, bragde man hende til et nærliggende Kloster. Nonnerne, hvem man betroede hendes Opdragelse, adlode saare nøiagtig de Befalinger man havde givet dem; de lærte Agnes meget Godt, søgde at bringe hendes Siel Smag for Eenlighed og Klosters stille Glæder. En hemmelig Kælelse sagde den unge Nonne, hvorlidet hun var skabt til Eenfomhed; med Ungdommens og Munterhedens hele Frimodighed beloe hun uden Betænkning mange Ceremonier, som Nonnerne ansaae med Ærbødighed; og hun var aldrig lykkeligere,

end naar hendes frugtbare Indbildningskraft bragde hende paa noget Indfald, hvormed hun kunde drille den stive Abbedisse, eller den hæslige, knarvorne gamle Portnerste. Udsigterne i Fremtiden betragtede hun med Afsky; men da hun intet Valg havde tilovers, saa underkastede hun sig sine Forældres Befaling, endskiøndt det skedte med et tungt Hierte.

Hun var ikke snedig nok til at kunne dølgge sin Modbydelighed længe; Don Gaston blev underrettet derom. Af Frygt for, Lorenzo, at Deres Kierlighed til Deres Søster skulde bringe Dem til at imodsette Dem hans Planer, og gjøre alvorlige Indvendinger imod den Stakkels Piges Elendighed, besluttede han at dølgge den hele Sag baaede for Dem og for Hertugen, saalænge indtil Offeret var fuldendt. Den Tidspunkt, da Agnes skulde tage Eløret, blev udsat saalænge indtil De var reist udenlands, og imidlertid nævuede ingen Donna. Inesillas ulykkelige Lybte. Man underrettede aldrig Deres Søster om Deres Opholdsted. Man læsde alle Deres Breve til Agnes, førend man flyede hende dem, og udslattede ethvert Ord, som paa nogen Maade kunde nære hendes Lyst til at leve i Verden. Hendes Tante, og Madame Kunigunda, hendes Hovmesterinde, skiftedes til at dictere hende, hvad hun skulde svare Dem. — Disse Omstændigheder erfoer jeg deels af Agnes, deels af Baronessen selv.

Jeg besluttede strax at frelse denne elskværdige Pige fra en Skiebne, som var saameget imod hendes Ønsker, og saa lidet passende for hendes Fortrin. Jeg søgde at vinde hendes Yndest, jeg roesde mig af min fortrolige Omgang med Dem, af vort Venskab. Hun hørde paa mig med den inderligste Opmærksomhed; hun syntes at sluge ethvert af mine Ord, naar jeg roesde Dem, og hendes Dine takkede mig for det Venskab jeg bar for hendes Broder. Min Bestandighed, min utrættelige Omhed vandt omsider hendes iegode Hierte, men det kostede mig stor Umage, at bringe hende til at tilstaae mig sin Kierlighed, og da jeg foreslog hende at flygte fra Slottet Lindenbergh, afflog hun reent ud at følge mig.

"Vær høimodig, Alphonso," sagde hun, "De eier mit Hierte, men gjør intet uædelt Brug af Deres Nættigheder. Benyt Dem ikke af Deres Indflydelse, for at overtale mig til et Skridt, som jeg siden maatte skamme mig ved. Jeg er ung og forladt; min Broder, min eneste Ven, er adskildt fra mig, og mine andre Frender omgaaes mig som Fiender. Hav Medynk med min ubeskyttede Forsatning. Istedet for at forføre mig til en Handling, som vilde bedække mig med Skændsel, saa søg De heller at vinde de Menneskers Bevaagenhed, under hvis Herredømme jeg staaer. Baronnen agter Dem. Min Tante, som er haard, stolt og haanlig imod alle andre, mindes, at det var Dem, som frelsde hende ud af

Mordernes Hænder, og viser Dem al mulig Godhed og Velvillighed. Forsøg derfor hvor megen Indflydelse De har hos mine Paarørende. Dersom de samtykke i vor Forbindelse, saa er min Haand Deres. Efter Deres Ekilderi af min Broder, har jeg ingen Aarsag til at tvivle om hans Bifald; og naar mine Forældre finde Sværksættelsen af deres Forehavende umuligt, o, saa ville de vist undskylde min Ulydighed, og med et andet Offer forsonne Himlen for min Moders ulyksalige Lovte!"

Fra det første Dieblif jeg saae Agnes, havde jeg søgt at erhverve mig hendes Krenders Bevaagenhed. Mit stærkeste Batterie gik løs paa Baronnessen; jeg mærkede lettelig, at et Ord af hende var en Lov paa Slottet; thi hendes Gemal viisde hende den dybeste Underdanighed, og ansaae hende som et høiere Væsen. Hun kunde omtrent være fyrgetyve Aar gammel; i hendes Ungdom havde hun været smuk, men hendes Undigheder havde hørt til den store Klasse, som ikke staae sig imod Tidens Angreb. Hendes Forstand var lys og ypperlig, naar den ikke blev fordunklet af Fordomme: et Tilfælde, som desværre kun hændte altfor ofte. Hendes Lidenskaber vare heftige; for at tilfredsstille dem skuede hun intet Middel, og med utrættelig Hævnngierrighed forfulgde hun enhver, der satte sig imod hendes Ønsker. Den varmeste Veninde, den uforsons-

ligste Fiende — der har De Baronnesse Lindensbergs Skilderi.

Min vigtigste Bestræbelse var at behage hende; og uheldigviis lykkedes det mig kun alt for vel. Min Artighed syntes at fornøie hende, og hun udmærkede mig frem for alle andre. Hver Dag maatte jeg læse høit for hende et Par Timer. Hvor meget heller havde jeg ikke tilbragt denne Tid hos min Agnes! Men jeg troede, at min Fsielighed mod hendes Tante skulde paa- skynde vor Forbindelse, og fandt mig ret godt i min Skiebne. Donna Rodolphas Bogsamling bestod for det meeste af gamle spanske Ridderhistorier, som hun holdt særdeles meget af, og hver Dag maatte jeg trækkes med en af disse ugun- delige Folianter. Jeg læsde de feedsommelige Eventyr om "Don Pedro med Sølvøglen," om "Ridder Palmerin af Engelland," og om "Kong Tirant hiin høide," saalange til jeg var færdig at tage Bogen ud af Haanden af lutter Sværighed. Alligevel opmuntrede den tiltagende Fornøielse, som Baronnesen syntes at finde i mit Selskab, mig til at holde Plagen ud; ja, tilsidst yttrede hun saa siensynligen sin Partist- hed for mig, at Agnes raadte mig, ved aller- første Leilighed, at aabenbare hende vor gien- side Kierlighed.

En Aften var jeg allene med Donna Rodolpha i hendes eget Værelse. Da Kierlighed pleiede stedse at være Gienstanden for mine Fo-

relæsninger, saa torde Agnes aldrig være tilstede. Jeg lykønskede mig selv just ret hiertelig, fordi jeg havde faaet Haab paa: "Fristans og Dronning Iseltas Kierlighedshandler" —

"O! de arme Ulykkelige!" raabde Baronessen; "hvad mener De, Sennor? skulde det ogsaa være muligt, at Deres Kion kunde føle en saa uegennyttig og oprigtig Kierlighed?"

"Derom kan jeg ikke tvivle," svarede jeg; "mit eget Hierte siger mig det. Ah, Donna Rodolpha, torde jeg blot smiggre mig med det Haab, at De vilde billige min Kierlighed! torde jeg blot aabenbare Dem min Elsktes Navn, uden at udsætte mig for Deres Vrede!" —

Hun afbrød mig: — "og sæt at jeg vilde skaane Dem for denne Tilstaaelse? sæt, at jeg vilde tilstaae, at Gienstanden for Deres Ønsker var mig ikke ubekjendt? sæt, at jeg kunde forsikre Dem, at hun deler Deres Ømhed, og beklager ligesaa oprigtig som De, de ulykkelige Løbter, der stille hende fra Dem?"

"Ah, Donna Rodolpha!" raabde jeg, i det jeg kastede mig for hendes Fødder, og trykkede hendes Haand til mine Læber, "De har giættet min Hemmelighed! hvad bestemmer De? maae jeg fortvivle? eller tør jeg stole paa Deres Bevaagenhed?"

Hun trak ikke sin Haand fra mig, men skulde sit Ansigt med den anden, imedens hun vendte sig bort fra mig.

”Hvorledes skulde jeg vel kunne nægte Dem den?” svarede hun; ”ah, Don Alphonso! jeg har allerede lagt Mærke til Deres Omhed, men hidtil kiendte jeg ikke det Indtryk, som den har gjort paa mit Hjerte. Ja, jeg kan ikke længer dølgge min Svaghed, hverken for Dem, eller mig selv. Jeg bukker under for mine Lidenskabers almægtige Vælde — jeg elsker Dem! — I tre samfulde Maaneder har jeg undertrykt mine Ønsker; Modstanden har blot næret dem; jeg giver efter for Kierligheds Magt. Stolthed, Frygt, Følelse af Ære, Agtelse for mig selv og for min Forbindelse med min Gemal, alt dette er mig intet, alt dette opofferer jeg af Kierlighed til Dem, og denne Priis synes mig dog endnu stedse for liden for Deres Besiddelse.”

Hun taug, og ventede mit Svar. Tænk Dem, kiere Lorenzo, hvor forvirret denne Tilstaelse gjorde mig. Jeg saae paa eengang hvilken uovervindelig Hindring jeg havde selv lagt i Veien for min Lykke. Baronnessen streg den Opmærksomhed paa sin egen Regning, som jeg blot havde viist hende for Agnes's Skyld, og Styrken i hendes Udtryk, de Diekast, hvormed hun ledsagede dem, hendes mig velbekiendte Hævngierrighed, alting bød mig skielve for mig selv og for min elskte Agnes. Jeg taug i nogle Minuter. Hvad skulde jeg svare paa hendes Tilstaelse? Dette allene vidste jeg, at jeg uforsøvet maatte oplyse hende om hendes Bildfarelse,

men dog tillige følge min Elsktes Navn. Hendes Tilstaaelse forjog den Henrykkelse, som forhen besteede mine Træk; jeg stod op og slap hendes Haand. Min Sindøforandring undgik ikke hendes Opmærksomhed.

”Hvad betyder denne Taushed?” sagde hun med bævende Røst; ”hvor er den Glæde, som De berettigede mig til at vente?”

”Jeg beder Dem om Forladelse, Sennora,” svarede jeg, ”hvis det, som jeg nu maae sige Dem, kanskee skulde synes Dem uartigt og utatnemmeligt! Men hvor strafværdig var jeg ikke, om jeg vilde bestyrke Dem i en Bildfarelse, som, hvor smiggrende den endog kunde være for mig, dog maatte blive en Kilde til Sorg for Dem. Min Vrefølelse byder mig at sige Dem, at De har miskiendt opmærksomt Vensteb for Kierlighed. Hiin Følelse var det, som jeg ønskede at meddele Deres Hierte; at nære nogen varmere Følelse deri, det forbyder Hviagtelse for Dem, og Taknæmmelighed for Hr. Baronens ædelmodige Behandling mig. Dog — det tilstaaer jeg — disse Grunde vilde neppe kunne bestierme mig imod Deres Vndigheder, hvis ikke en Anden allerede eiede mit Hierte. Ja, Sennora, Deres Skønhed vilde endogsa'a fængsle den Allerulsomste; intet frit Hierte kunde imodstaae Dem. Held mig, at mit er ikke længer i min Vold, thi ellers maatte jeg for evig bebreide mig selv, at have vanhelliget Giesffrihedens Love. Betænk,

naadige Frue! overvei, hvad Eren kræver af Dem, og Baronnen af mig, og sæt Aigtelse og Venfkab istedet for de Følelser, som jeg aldrig kan besvare."

Baronnessen blegnede ved denne uventede og bestemte Erklæring, og stod som i Drømme. Endelig fattede hun sig af sin Korbauselse, hendes Livløshed forvandlede sig til Raseri, og Blodet strømmede voldsomt tilbage til hendes Ansigt.

"Elendige!" raabde hun, "bedrageriske Uhyre! Løger Du saaledes imod Tilstaalsen af min Kierlighed? Saaledes? — dog nei, nei! Saaledes kan det, saaledes tør det ikke være! — Alphonso, see mig for Dine Fødder! see min Fortvivlelse! hav Medynk med et Fruentimmer, som elsker Dig oprigtig! Hun, som eier Dit Hierte, hvormed har hun fortient en saadan Lykke? hvad har hun opoffret for Dig? hvad giver hende Fortrin for Rodolpha?"

Jeg stræbde, at løfte hende op.

"For Guds Skyld, Sennora, dæmp Deres Hidsighed, vi lide begge derved. Man kan høre Deres Raab, Deres Tjenestefolk kunne erfare Deres Hemmelighed. Jeg seer, at min Nærværelse tjener blot til at fortørne Dem; tilslad mig at gaae herfra."

Jeg vilde gaae ud af Værelset; hun greb mig hastig ved Armen.

"Og hvem er denne lykkelige Medbeileinde?" sagde hun i en truende Tone; "jeg vil

vide hendes Navn, og naar jeg har faaet det at vide!! — Hun er i mine Hænder; De bad om min Bevaagenhed, min Beskyttelse! lad mig blot finde hende, lad mig blot faae at vide, hvem det er, som vover at berøbe mig Deres Hierte, o! hun skal føle al den Hævn, som Skinsyge og skuffet Haab kunne optænke! Hvem er det? Svar mig paa Dieblikket! Gnihr Dem ikke med at kunne dølge hende for min Hævn! jeg vil sætte Speidere ud paa Dem, jeg vil lade ethvert af Deres Skridt, ethvert af Deres Diekast bevogte; Deres Dine ville røde min Medbeilerinde, jeg vil opdage hende, og naar jeg har gjort det, saa skielv, Alphonso! — for hende, og for Dem selv!”

Med disse Ord steg hendes Naseri til saadan en Hoide, at Veiret gik fra hende. Hun pustede, stønnede og besvimede tilsidst. I det hun faldt, greb jeg hende i mine Arme, og lagde hende paa Sofaen. Jeg kaldte paa hendes Kammerjomfruer, overgav hende til dem, og benyttede mig af Leiligheden for at komme bort.

Ganske ubeskrivelig forvirret og bevæget vilde jeg nu gaae ned i Haugen. Den Godhed, hvormed Baronnessen i Begyndelsen hørde paa min Tale, havde spændt mit Haab til det yderste; jeg troede, at hun havde mærket min Liden- skab for hendes Broderdatter, og billigede den. Hvor forandret blev nu ikke alting, da jeg ind- faae den sande Mening af hendes Tale! Hvorle-

Des skulde jeg nu bære mig ad? Agnes's Forældres Overtro, hendes Tantes ullykkelige Lidenskab, alting syntes at lægge næsten uovervindelige Hindringer i Veien for vor Forening.

I det jeg gik forbi en Haugestue, saae jeg ind ad Døren, som stod paa Klem, at Agnes sad derinde ved et Bord. Hun var sysselsat med at tegne, og nogle Udkast laae rundt om hende. Jeg gik ind, uden endnu at være fast bestemt, om jeg skulde underrette hende om Baronnessens Tilstaaelse, eller ei.

”O, er det ingen andre end Dem, Alphonso?” sagde hun, i det hun løftede Hovedet i Veiret, ”jeg anseer Dem ikke længer som en Fremmed, og vil uden Omstændigheder blive ved med min Forretning. Tag Dem en Stool, og sæt Dem her hos mig.”

Jeg adlød, og rykkede tæt hen til Bordet. Uden at vide af, hvad jeg gjorde, og endnu aldeles sysselsat med den Scene, jeg nylig havde forladt, tog jeg fat paa nogle af Tegningerne, og bladede dem igiennem. Nogle deriblandt opvakte min Nysgierrighed. Et forestillede den store Ridderfal paa Slottet Lindenborg. En Dør til en smal Trappe stod paa Klem. I Forgrunden saae man en Gruppe af Figurer i de meest groteske Stillinger. Alle Ansigterne udtrykkede Skræk. Her laae en paa Knæ, med Hænderne vendte op mod Himmelen, hvortil han opsendte de varmeste Bønner, hisset krøb en anden sin Wei

paa alle Fire. Nogle skulde Hovederne i deres Kapper, eller i deres Sidemand's Kioleskjid; andre havde skiult sig under et Bord, hvorpaa man saae Levningerne af et Giestebud; imedens atter andre pegede med opspilet Mund og store Dine hen paa en Figur, som ventelig var Skyld i al denne Hurlumhei. Det var et Fruentimmer af overmenneskelig Størrelse og klædt i en Konnedragt. Hun havde et Glor for Ansigtet, over hendes ene Arm hængde der en Rosenkrands, og hendes Dragt var paa adskillige Stæder fuld af Blod, som dryppede ud af et Saar i hendes Bryst. I den ene Haand holdt hun en Lampe, i den anden en bred Kniv, og hun syntes at ville gaae hen til Jerndøren i Salen.

"Hvad betyder dette, Aignes?" sagde jeg; "er det egen Opfindelse?"

Hun kastede sine Dine paa Tegningen.

"O nei!" svarede hun; "denne Opfindelse er saamen avlet i langt klogere Hoveder end mit. Men hvordan! De har opholdt Dem her i tre samfulde Maaneder, og skulde ikke have hørt tale om den blødende Nonne? —"

"De er det første, som siger mig et Ord derom. Men med Deres Tilladelse, hvad er det for en Dame?"

"Der spørger De mig om mere, end jeg selv veed. Min hele Kundskab om hendes Historie har sin Oprindelse fra et gammelt Sagn i

denne Familie, som er gaaet fra Fader til Søn, og bliver holdt for en Troesartikel her i Egnen. Ja, Baronen troer den endogsaa, og min Tante, som af Naturen har stor Tilboielighed til det Forunderlige, o! hun vilde før tvivle om Bibelens Sanddrubed, end om at den blødende Nonne er et virkeligt Væsen. Vil De høre denne Historie?"

Paa mit Giensvar, at hun vilde forbinde mig særdeles meget ved at fortælle mig den, begyndte hun saaledes i en komisk-høitidelig Tone:

"Det er ganske besynderligt, at ikke en eneste af Oldtidens Krøniker lader falde et Ord om denne mærkværdige Person. Jeg vilde hjerstelig gjerne tiene Dem i at fortælle Dem hendes Liv og Levnet, men man har uheldigviis først hørt tale om hendes Tilværelse efter at hun havde lagt sig til at døe. Da fandt hun først for godt, at gisre lidt Stoi i denne Verden, og i denne Hensigt udsøgte hun Slottet Lindenbergh. Til et Beviis paa hendes gode Smag valgde hun sig det smukkeste Værelse i hele Huset, og der morede hun sig nu ved Midnatstider med at velte Stole og Borde. Maa skee hun har havt en urolig Søvn, en Omstændighed, hvorom man endnu ikke ret er bleven enig. Skal man troe Sagnet, saa begyndte denne Lidelsesfordriv for omtrent hundrede Aar siden. Lidt Skrigen, Hulen, Stønnen, Vandet og flere slige behagelige Toner

gjorde Epøgen fuldkommen. Det varede ikke længe, inden hun ikke vilde lade sig nseie med eet Værelse, men giennemvandrede kiont alle de gamle Gange, spadserede op og ned i de store Sale, blev undertiden staaende uden for Sovestammerdørene, og hylede og vaandede sig til Hvermands Skræk. Paa disse Nattevandringer blev hun seet af adskillige Mennesker, som allesammen beskribe hendes Udvoortes til Punkt og Prikke, saaledes som De her finder det tegnet af hendes uværdige Biographindes Haand."

Det Sælsomme i denne Beretning fængslede min hele Opmærksomhed.

"Talder hun da aldrig til dem, som mødte hende?" sagde jeg.

"Ikke et Ord. De Prøver, som hun hørte Nat gav paa sine Talenter til at tale, var just ikke synderlig tillokkende. Undertiden gienlød det hele Slot af Eder og Forbandelser; Publikum efter læste hun sit Ave Maria; nu udstødte hun de rædsomste Gudsbespottelser, og derpaa sang hun igien en Salme, saa ordentlig, som om hun kunde være i Choret. Kort sagt: hun lod til at være en meget moersom Personage; men enten hun bad eller hun bandede, enten hun var andægtig eller ugudelig, saa lignede hun sig altid selv deri, at hun gjorde alt hvad hun kunde, for at stille sine Tilhørere baade ved Vid og Sands af Forstrækkelse. Det var neppe muligt at høre

paa Slottet, og Eiermanden blev saa forfærdet over den evige Støien ved Midnastid, at man fandt ham en Morgen liggende død i sin Seng. Denne Heltegierning maae vist have behaget Nonnen overmaade meget, thi nu gjorde hun endnu mere Støi end nogenfinde før. Men den næste Aarving var hende for klog. Han kom anstigende med en berømt Hexemester, som uden at være bange lukkede sig en heel Nat inde i den forhexede Sal. Der maae han vist nok have haft en slem Dyst med Spøgelsset, førend det lovede at holde Fred. Men vilde det trodse, saa trodsede han endnu mere, og nødte min gode Nonne omfider til at lade Slottets Heboer have Ro. Nu varede det en god Stund førend hun igien lod høre fra sig. Men efter fire Aars Forløb døde Hexemesteren, og paa Timen gjorde Nonnen sig ud til Beens igien. Men imidlertid var hun rigtig nok bleven artigere og hefligere. Hun gik i sin egen Sommerum, og lod sig kun see een Gang hver femte Aar. Baronnen paa staaer, at hun holder sig altid ved denne Skif. Han er fuldkommen overtødet om, at den femte Maj hvert femte Aar, bliver Døren til den forhexede Sal aabnet (for De maae vide, at dette Bærelse har været lukket næsten i samfulde hundrede Aar). Nu kommer Nonnespøgelsset ud med sin Lampe og sin Dolk, og gaaer hen over den store Sal ned ad Steentrappen ved det østlige Taarn. Af Respekt for Spøgelsset lader Port-

neren altid Slotsporten staae aaben den Nat, ikke just fordi det gjordes nødigt, thi naar hun vilde, saa kunde hun jo let smutte igiennem Møglehullet, men af lutter Høflighed, og fordi hun ikke skal nødes til at gaae en anden Vej, der semmer sig saa lidt for hendes Spøgelse-Værdighed."

"Og hvor gaaer hun hen, naar hun forlader Slottet?"

"Til Himmelen, formoder jeg; men hvis saa er, maae det rigtig nok ikke staae hende synsderlig an deroppe, thi hun bliver aldrig ude over en Time; saa forsøier hun sig smukt igien ind i sit eget Lukaf, og fører et stille og ærbart Livnet i fem Aar."

"Og De troer dette, Agnes?"

"Hvor kan De gjøre mig saadant et Spørgsmaal? nei, nei, Alphonso! jeg har alt for god Grund til at begræde Overtroens sørgelige Indflydelse, til at jeg skulde selv lade mig bedaare af den. Men for Baronnessen maae jeg skjule mine Tanker; hun nærer ikke mindste Tvivl om denne Histories Sandhed. Madame Kunigunda, min Hovmesterinde, paastaer endogsaa, at hun for femten Aar siden har seet Spøgelsen med sine egne Øine. Hun har fortalt mig, hvorledes hun og nogle andre af Huusfolkene vare bleve skræmmede af den blødende Kvinne (saaledes faldede Siengangeren her) en Aftenstund, da de sad og spisde. Efter hendes Fortælling har jeg gjort

dette Udcast, og at Madame Kunigunda ikke er bleven glemt, det kan De vel begribe. Her er hun, sent hun staaer og gaaer her i Verden! Jeg glemmer aldrig, hvor vred hun blev, og hvor fæl hun saae ud, da hun skændte paa mig, fordi jeg havde truffen hende saa nsiagtig."

Her pegede hun paa en komisk, gammel qvindelig Figur, som udtrykkede den høieste Grad af Skræk.

Uagtet den Tungsiindighed, som nedtrykkede mit Sind, afsøgte Agnes's spøgende Indbildningskraft mig dog et Smil; hun havde nøie truffen Madame Kunigundas stygge Ansigt, men saaledes overdreven enhver af hendes Lyder, henkastet ethvert Træk med saamegen komisk Originalitet, at jeg kunde lettelig tænke mig den Samles rasende Brede.

"Denne Figur er ypperlig, min Agnes! Jeg har aldrig vidst, at De besad et saa udmærket Talent for det Komiske."

"Wie et Dieblif," sagde hun; "jeg skal vise Dem et Ansigt, som er endnu meget latterligere end vor gamle Kunigundas. Hvis det behager Dem, saa kan De give med det, hvad De selv vil."

Hun gik ind i et Kabinet ved Siden af; aabnede en lille Kiste, som hun tog ud af et Skab, og rakte mig den.

"Kiender De dette Portrait?" sagde hun smilende. — Det var hendes eget.

Henrykt over denne Gave, trykkede jeg Portraitet med Lidenſkab til mine Læber, fæſtede mig for hendes Fødder, og tilſvoer hende evig Taknemmelighed. Hun hørde paa mig med Godhed, og forſikkrede mig, at hun deelde mine Kjæleſer. Paa eengang udfødte hun et høit Skrig, trak ſin Haand ud af min, og ſtoi ud i Haugen. Forbauſet over denne pludſelige Flugt, ſtod jeg haſtig op. Ah! jeg ſaae Baronneſſen ved Siden af mig, brændende af Skinſyge, og næſten qvalt af Raſeri. — Gaasnart hun var kommen til ſig ſelv igiet før, havde hun anſtængt ſin Hiernene, for at opdage ſin hemmelige Medbeilerinde. Agneſ havde hun iſær miſtænkt. Hun ilede at lede hende op, ſkiænde paa hende, og overtude ſig om Rigtigheden af hendes Formodninger. Ulykkeligviis havde hun ſeet nok, for at kunne undvære al videre Bekræſtelse. Hun kom til Haueſtuedøren, i det Øieblik da Agneſ gav mig ſit Portrait, hørde mig tilſvæрге ſin Medbeilerinde evig Troeſkab, og ſaae mig for hendes Fødder. Hun nærmede ſig for at riſe os fra hinanden, men vi vare alt for ſyſſelfatte til at lægge Mærke til hende, og bleve hende ikke vaer, førend Agneſ ſaae hende ſtaa ved Siden af mig.

Vi taag begge en Tid lang: Donna Rodolpha af raſende Harme, jeg af Forlegenhed. Hun fattede ſig forſt.

”Saa var da min Miſtænkte grundet,” ſagde hun; ”min løſagtige Broderdatter har

feiret, og jeg bliver opoffret for hende. Men i een Henseende er jeg dog lykkelig; jeg vil ikke allene komme til at begræde en haabløs Kierlighed, det vil ogsaa blive Deres Lod! Jeg venter hver Dag Brev fra Agnes's Forældre, om at skulle sende hende tilbage til dem. Saasnart hun kommer til Spanien maae hun tage Sløret, og Deres Forbindelse med hende er da for evig overstaaren. Spar kun Deres Bønner," blev hun ved, da hun saae mig i Begreb med at tale; "min Beslutning er fast og urokkelig. Deres Dulcinea bliver smukt indspærret paa sit Værelse, saalænge indtil hun ombytter dette Slot med et Kloster. Maaſkee kan Ensomheden igien bringe hende til at erkiende sin Pligt; men for at De ikke skal hindre dette Udfald som jeg ønsker, saa maae jeg sige Dem, Don Alphonso, at Deres længere Nærværelse hos os er hverken min Gemal eller mig tier. Deres Familie kendte Dem ikke til Tydskland for at sætte min Broderdatter Giller i Hovedet; at reise var Deres Diemeed, og det skulde gjøre mig meget ondt, længer at sinke Dem derfra. Lev vel, Sennor, og glem ikke, at vi i Morgen tidlig sees for sidste Gang.

Nu gav hun mig et skolt, haanligt, skadefro Diefast, og gik ud af Stuen. Jeg gik ogsaa op paa mit Værelse, og tilbragde Natten med at tænke paa Midler til at befrie Agnes ud af hendes tyranniske Tantes Vold.

Det var mig umuligt, at kunne blive længer paa Slottet Lindenberg, efter en saa tydelig Erklæring af dets Eierinde. Jeg sagde derfor Morgenen efter, at jeg vilde reise. Baronnen forsikrede mig, at det gjorde ham overmaade ondt, og udtrykkede sig med saamegen Varme for mig, at jeg søgde at faae ham paa min Side, men saasnart jeg havde nævnet Agnes's Navn, sagde han, at det var en Sag han slet ikke kunde blande sig i. Baronnesen havde uindskrænket Herredømme over sin Gemal, og jeg mærkede nok, at hun havde forud indtaget ham imod denne Forbindelse. Agnes lod sig ikke see. Jeg bad om Tilladelse at torde tage Afsked med hende, men den blev mig nægtet. Jeg maatte reise derfra uden at see hende!

Bed Afskeden rystede Baronnen min Haand meget venstabelig, og forsikrede mig, at saasnart hans Niece var borte, kunde jeg ansee hans Huus, som mit eget.

"Adieu, Don Alphonso!" sagde Baronnesen, og rakte mig sin Haand. Jeg tog den, og vilde kysse den. Hun hindrede mig deri. Hendes Mand var i den anden Ende af Galen, og kunde ikke høre os."

"Vogt Dem!" blev hun ved; "min Rierlighed har forvandlet sig til Had, og min saarede Stolthed skal ikke blive uhævnet. Hvor De endogsaa gaaer hen, saa vil min Hævn følge Dem!"

Hun ledsagede disse Ord med et Diekast, som havde kunnet komme mig til at stielve. Jeg svarede ikke, men skyndte mig at forlade Slottet.

Da min Vogn rullede ud ad Gaarden, saa jeg mig om til Vinduerne i Deres Søsters Værelse; ingen lod sig see. Haabløs kastede jeg mig tilbage i min Vogn. Jeg havde ingen andre Tienere hos mig, end en Franskmand, jeg i Strasburg havde antaget istedet for min Estephano, og den lille Page, som jeg før talde om. Theodors Troskab, Forstand og Munterhed havde allerede gjort ham meget kjer for mig, men nu skulde han bevise mig en Tieneste, som lod mig see en Skjtsengel i ham. Vi vare neppe komne en Fierdingvei fra Slottet, da han reed tæt hen til min Vogn.

"Fat Mod, Sennor," sagde han paa Spansk, som han allerede havde lært at tale flydende og rigtig; "imedens De var hos Hr. Baron, passede jeg paa et Dieblif, da Madame Kunigunda var nede i Huset, og sneg mig ind i det Værelse, som er ligeover Donna Agnes's Kammer. Jeg sang en tydsk Wise, som jeg vidste at hun kiendte, saa høit som jeg kunde, thi jeg haabede, at hun skulde vel gienkiende min Stemme. Det lykkedes; strax efter hørde jeg hende lukke sit Vindue op. Jeg hidsede paa Timen en Snør ned, som jeg med Willie havde taget i min Komme, trak den op igien, og fandt denne Lap Papiir gjort fast derved."

Nu flyede han mig en lille Seddel. Jeg aabuede den meget utaalmodig, og fandt følgende Ord deri, maalede med en Pensel:

”Skul Dem de næste fiorten Dage i en af Nabo-Bønderbyerne. Min Tante vil troe, at De har forladt denne Egn, og igien sætte mig paa fri Fod. Den Tredivte om Natten Kloffen tolv vil jeg være i det vestlige Lysthuus. Forsøm ikke at indfinde Dem der, hvor vi kunne gisre nærmere Aftale. Levvel, Agnes.”

Jeg giennemløb disse Linier, og min Hensykkelse, samt de Taknemmeligheds-Udtrykke, hvormed jeg overrødsde Theodor, vare grændseløse. Hans Snildhed og Opmærksomhed fortiente virkelig ogsaa min varmeste Roes. De fan vel begribe, at jeg ikke havde betroet ham min Kierlighed til Agnes; men den snedige Pøg havde for megen Skarpsindighed, til ikke at opdage min Hemmelighed, og var for beskeden til at lade sig mærke med, at han vidste den. Teus iagttog han alt hvad der hændte, og søgde ikke at blande sig i nogen Ting, sørend min Fordeel udtrævede hans Hielp. Jeg beundrede i lige Grad hans Klogskab, Snildhed og Troskab. Allerede forhen havde jeg lært at kiende hans store Duellighed, og hver Dag overtydede mig mere og mere om hans Evner og Fattkraft. Medens mit korte Ophold i Strasburg havde han med den største Kliid lagt sig efter Begyndelsesgrundene af det spanske Sprog. Han blev ved at studere

det, og med saa meget Held, at han talde det ligesaa færdig som hans Modersmaal. Den største Deel af sine ledige Timer tilbragde han med at læse. Han vidste meget for en Knøs paa hans Alder, og forenede Fortrinnene af et levende Physiognomie og en smuk Skabning med en ypperlig Forstand og det bedste Hierte. Nu er han femten Aar gammel. Jeg har ham endnu stedsse hos mig, og naar De seer ham, saa vil han vist behage Dem. Forlad mig denne Afviigelse, nu kommer jeg tilbage til Traaden af min Historie.

I Følge Agnes's Befaling reiste jeg til München; der lod jeg min Vogn blive under Jean's, min franske Tjeners, Opsigt, og reed derpaa tilbage til en Bondeby, som laae omtrent en Meil fra Lindenbergh. Ved min Ankomst fortalte jeg Verten en selvopdigtet Historie, for at han ikke skulde undre over, naar jeg opholdt mig en Tid lang hos ham. Den gamle Mand var lykkeligviis saare lettroende, og kun lidet nysgierrig; han troede alt hvad jeg sagde ham, og søgte slet ikke at erfare mere, end hvad jeg fandt for godt at fortælle ham. Jeg havde ingen med mig uden Theodor. Vi levede forklædte og stille, og bleve anseete for at være det, hvorfor vi gave os ud. Saaledes henraadt fiorten Dage, og i denne Tid blev jeg til min Glæde overtødet om, at Agnes var sat paa fri Fod. Hun fiørde igiennem Bondebyen med Madame Kunigunda, lod

til at være frisk og glad, og talde ganske utvungen med sin gamle Hovmesterinde.

"Hvad er det for Damer?" spurgde jeg min Bert, da Vognen kørde forbi.

"Baronesse Lindenbergs Broderdatter med hendes Hovmesterinde; hver evige Fredag fører hun til Sancta Catharinas Kloster, hvor hun er bleven opdragen, og som ligger en halv Meil herfra."

De begriber vel, med hvilken Længsel jeg sukede efter den næste Fredag. Jeg saa min hulde Pige igien. I det hun kørde forbi kastede hun sine Bine paa mig. Hendes Kødmen sagde mig, at hun gienkiendte mig uagtet min Forflædning. Jeg bukede dybt for hende. Hun besvarede min Compliment med et lille Nik, og saa sig om til den anden Side, indtil Vognen var mig ude af Syn.

Endelig kom da den længe ventede, længe ønskede Nat. Veiret var stille, og Guldmannen var paa Himmelen. Præcis Klokken elleve ilede jeg paa min Post. Theodor holdt en Stige færdig; jeg kom uden Noie over Haugemuren. Vagen fulgte med mig, og trak Stigen op efter os. Jeg gik ind i det vestlige Lysthuus, og ventede med Længsel paa Mænes's Komme. Enhver susende Vestenvind, ethvert nedfaldende Løb troede jeg var hendes Trin, og fløi hende imøde. Saaledes maatte jeg tilbringe en heel Time, hvoraf ethvert Dieblif forekom mig at

være et Harhundrede. Endelig slog Slotsuhret tolv, og jeg troede neppe det var muligt, at Klokken ikke skulde være mere. Endnu et Quar-
teer gik hen, og nu hørde jeg min elskede Piges lette Fod varsom at nærme sig til Lysthuset. Jeg ilede at tage imod hende, og førte hende hen til en Bænk. Jeg vilde for hendes Fødder bevidne hende min Glæde over at see hende igien, da hun afbrød mig med de følgende Ord:

"Vi have ingen Tid at spille, Alphonso; Diebliffene ere kostbare. Jeg er vel ikke længer en Fange, men Kunigunda bevogter dog ethvert af mine Trin. Her er ankommen en Koureer fra min Fader; jeg maae strax tage til Madrid, og kun med megen Moie har jeg faaet Lov til at opfatte Reisen i aatte Dage. Mine Forældres Overtro, understøttet af min grusomme Tantes Forestillinger, lader mig ikke have mindste Haab om at kunne bevæge dem til Medlidenhed. I denne Crisis har jeg besluttet at betroe mig til Deres Vre. Gud give, at De vil aldrig lade mig angre min Beslutning! Klugt er nu min eneste Beskyttelse imod et Klosters Skrækkeligheder; og den overhængende Fare maae undskyldes det Skridt jeg vover. Hør nu den Plan, som jeg haaber vil lykkelig befordre min Klugt."

"I Dag skrive vi den tredidste April. Om fem Dage venter man, at Nonnespøgelse vil lade sig see. Ved mit sidste Besøg i Klosteret besørgede jeg en Dragt, som passer til denne Rolle. En

Beninde, som jeg har der, og som jeg uden Betænkning betroede min Hemmelighed, skaffede mig strax en Konnedragt. Hold De med en Bogn i Nærheden, men pas alligevel paa, at De ikke kommer den store Slotsport for nær. Naar Klokken slaer eet, gaaer jeg ud af mit Værelse, saaledes klædt, som Spøgelseset bør være. De, som møde mig, blive altfor forskrækkede, til at sætte sig imod min Klugt; jeg kommer da uden Vanskelighed ud af Porten, og betroer mig til Deres Beskiærmelse. Saa vidt maae det lykkes mig, men o Alphonso! hvis De bedrager mig; hvis De kunde foragte mig for min Ubesindighed, og lønne den med Utaknemmetighed — o, da var der ingen elendigere Skabning til i hele Verden end jeg! Jeg føler, hvilke Farer jeg vil blive udsat for, jeg føler, at jeg giver Dem Ret til at behandle mig med Letsindighed — men jeg stoler paa Deres Kierlighed, paa Deres Ære! Min Klugt vil gjøre min hele Familie opbragt paa mig. Skulde De bedrage mig, skulde De skuffe min Tillid, saa har jeg ingen Ven, der vil hævne min Skiæmsel eller tage sig af mig. Paa Dem allene hviler alt mit Haab, og hvis Deres eget Hierte ikke taler for mig, saa er jeg for evig forloren!”

Den Tone, hvori hun sagde disse Ord, var saa rørende, at jeg, uagtet min Glæde over hendes Lovte, at følge med mig, dog følte mig inderlig rørt. Jeg beklagede ogsaa i Løn, at

jeg ikke allerede nu havde sørget for, at have en Vogn i Beredskab nede i Bondebyen. Jeg havde da strax kunnet borsføre min Agnes. Nu var der intet at tænke paa; man kunde hverken faae Heste eller Vogn nærmere end i München, og denne By laae rundelig to Dages Reise fra Lindenbergs. Jeg bifaldt altsaa hendes Plan, som virkelig ogsaa syntes at være godt lagt. Hendes Forflædning maatte beskytte hende for at blive anholdt af nogen paa Slottet, og saasnart hun var kommen ud af Porten, maatte hun uden Tidsspilde smutte op i Vognen.

Agnes' hvide sit Hoved bedrøvet op mod min Skulder, og jeg saae ved Maanekinnets at Laarer runde ned over hendes skinnende Kinder. Jeg søgte at adsprede hendes Tungfindighed, og at opmuntre hende ved Udsigten til en lykkeligere Fremtid. Jeg svor hende den høitideligste Eed hellig at bevare hendes Dyd og Uskyldighed, og at ansee hende som en Søster, saalange indtil Kirken havde gjort hende til min retmæssige Huus-tro. Min allerførste Bestræbelse skulde være at finde Dem, Lorenzo, og faae Dem paa vor Side. Pludselig blev Døren til Lysthuset revet op, og Kunigunda stod foran os! Hun havde hørt Agnes snige sig ud af sit Værelse, fulgte ned i Haugen efter hende, og saae hende gaae ind i Lysthuset med mig. Begunstiget af Træerne, der stode omkring det, og uden at blive bemærket af Theo-

door, som bøde uden for, havde hun listet sig tæt hen til Lyshuset, og hørt vor hele Samtale.

"Upperrigt!" skreg hun med en Stemme, som bævede af Arrighed, imedens Agnes gav et høit Skrig fra sig; "ved Sancta Barbara, min smukke Krøken, De er stærk i at giøre Opfindelser! spille den blødende Nonnes Rolle? nei, vil man engang see! hvor ugudeligt! ret som en Fritænderste! Paa min Tro, kunde jeg ikke næsten faae i Sinde at lade Dem iværksætte Deres kionne Project! Mødte De paa det samme den rigtige Mand, saa vilde De nok faae Løn, som forskyldt! Og De, Don Alphonso, sy, De maatte skamme Dem noget, at ville forføre en ung fiattet Løs, og rive hende ud af hendes Venners og Krenders Skød. Men denne Gang skal det dog i det mindste ikke lykkes Dem. Den naadige Krue skal faae den hele Historie at vide, og Krøken Agnes maae fiønt finde sig i at opsætte sin Spøgelsesrolle til en anden Gang. Tienerinde, Levvel, Sennor! — Donna Agnes, vil Deres Spøgelseagtighed tilstæde mig den Ære, at bringe Dem op paa Deres Bærelse?"

Hun nærmede sig til Sofaen, hvorpaa den skielvende Agnes sad, tog hende ved Haanden, og vilde føre hende ud af Lyshuset.

Jeg holdt hende tilbage, og søgde ved gode Ord, ved Bønner, Løfter og Smiger at faae hende paa min Side; men da jeg saae, at intet vilde hjælpe, lod jeg de frugtesløse Forsøg fare.

”Saa skal da Deres Halstarrighed straffe sig selv,” sagde jeg; ”et Middel har jeg endnu tilovers, til at frelse Agnes og mig, og det vil jeg ufortøvet betiene mig af.”

Korskræftet over denne Trudsel, søgde hun atter at slippe ud af Lysthuset, men jeg greb hende ved Armen, og holdt hende med Magt tilbage. I samme Dieblig luffede Theodor, som var fulgt efter hende, Døren i Laas, og hindrede hende derved at undløbe os. Jeg tog Agnes's Slør, og svøbde det om Hovedet paa Duennaen, der udstødte et saa igiennemtrængende Skrig, at jeg frygtede for man skulde høre det op paa Slotset, uagtet dette laae temmelig langt borte fra os. Omfider lykkedes det mig saa aldeles at binde Munden til paa hende, at hun kunde ikke give en eneste Lyd fra sig. Ikke uden stor Noie kunde Theodor og jeg binde hendes Hænder og Fødder med vore Sommerorklæder, og nu raadte jeg Agnes at skynde sig op paa sit Værelse. Jeg lovede hende ikke at tilføie Kunigunda noget Ondt, igientog, at jeg den femte Maj vilde holde et Stykke Vei fra den store Slotsport, og tog fierlig Afsked med hende. Zittrende og beflemt flygtede hun tilbage paa sit Værelse.

Imidlertid hjalp Theodor mig at bringe min dyrebare Skat i Sikkerhed. Hun blev hidset over Muren, lagt foran mig paa min Hest, ligesom en Badsæk, og saaledes gallopperede jeg affted med hende. Den ulyksalige Duenna havde

vist aldrig i sin hele Levetid gjort nogen ubehageligere Reise. Hun blev skumplet frem og tilbage, saalænge til hun lignede en levende Mumie, og jeg glemmer aldrig hvor angst hun var, da vi undervejs maatte ride over en Na. Førend vi kom til Kroen, havde jeg allerede bestemt, hvad der skulde gøres med den Staffels Kunigunda. Jeg lod Theodor banke paa Porten, og holdt stille nogle Skridt derfra. Berten lukkede op, og havde en Lampe i Haanden.

”Giv mig Lyset,” sagde Theodor; ”min Herre kommer.”

Han snappede hastig Lampen fra ham, og lod den med Willie falde paa Gulvet. Berten gik ned igien i Kioffenet, for at hente et andet Lys, og lod imidlertid Porten staae aaben. Jeg benyttede mig af Mørket, sprang af min Hest, tog Kunigunda i Kavnen, foer op ad Trappen, kom ubemærket til mit Værelse, og sluttede mit Bytte inde i en stor Stue, hvortil jeg tog Nøglen i min Lomme. Strax efter kom Berten og Theodor med Lys; den første var lidt forundret over, at jeg kom saa silde tilbage, men gjorde dog ingen paatrængende Spørgsmaal. Derpaa gik han ud af Stuen, og jeg kunde nu uforstyrret glæde mig over min Plans lykkelige Udfald.

Min første Bestilling var at besøge min Fange. Jeg søgte at overtale hende til med Laalmodighed at finde sig i sin Indspærring; men

forgieves. Da hun hverken var istand til at tale eller røre sig, udtrykkede hun sin rasende Forbittrelse ved de Diefast hun gav mig. Jeg torde ikke løse hende, uden saalænge hun skulde spise, og da stod jeg foran hende med blank Raarde, og svor at igiennemføre hende ved det første Skrig. Saasnart hun havde spist fik hun igjen sit Beegplaster for Munden. Denne Udfærd var grusom, men Omstændighederne maatte undskyldes den. Theodor gjorde sig slet ingen Samvittighed derover. Han havde sin evige Glæde af Kunigundas Fangenskab. Medens han var paa Slottet, havde han levet i en evig Krig med hende. Nu da han havde sin Fiende saa ganske i sin Vold, triumpherede han uden Raade, og syntes ikke at tænke paa andet, end paa nye Midler til at drille hende. Han spillede hende tusende Pudsler, det ene værre end det andet, og fortalte hende skæmtvis, i hvor stor Forundring hendes Flugt havde sat hele Baronens Huus. Dette var ogsaa virkelig sandt. Ingen uden Agnes kunde begribe, hvor Madam Kunigunda var bleven af. Man giennemsgode alle Kroge, lod Vandet løbe ud af alle Dammene, og giennemstøvede alle de omliggende Skove. Men den gode gamle Siel fandtes ingensteds. Agnes bevarede Hemmeligheden og jeg Duennaen; Baronessen blev derfor i sin Uvidenhed, og formodede tilsidst, at den Gamle maatte have aflaget sig selv. Saaledes henrandt de fem Dage, i

hvilke jeg tillavede alleting til mit Forehavende. Jeg havde strax affendt en Bonde med et Brev til Jean, hvori jeg befalede ham den femte Maj om Aftenen Kloffen ti at sende en Karet med fire Heste til Rosenwald. I følge min Anordning kom Vognen til den bestemte Tid. Jo mere den Tidspunkt, som var bestemt til Bortførelsen, nærmede sig, jo mere voxede Kunigundas Forbittrelse. Jeg troer virkelig, at hvis jeg ikke lykkeligviis havde opdaget hendes Kierlighed til det ædle Brændeviin, saa vilde Vrede og Vergrelse have dræbt hende. Jeg forsynede hende rigelig med denne Drik, og Theodor, som ikke veeg fra hende, maatte af og til lade hende faae Munden fri. Dette virkede ganske forunderlig til at forsøde hendes sure Temperament. Da hendes Tilstand ikke tillod hende anden Moerskab, saa drak hun sig for Tidsfordriv fuld et Par Gange om Dagen.

Den femte Maj kom — en Dag, som jeg aldrig i min Levetid glemmer! Først Kloffen slog tolv, indfandt jeg mig paa det bestemte Sted. Theodor fulgte mig til Hest. Jeg skulde Vognen i en rummelig Hule, som var ind i den Bakke, hvorpaa Slottet laae. Den var temmelig dybt ind i Jorden, og Bønderne kaldte den aldrig andet end Lindenberg's Hule. Natten var rolig og skøn; Maanskinnet faldt paa de gamle Slotstaarne, og kastede et Solblys paa Spirene. Alting omkring mig var tyst; man hørde intet.

andet end Krøernes Kvæken henne fra Kiæret, Bunderhundene's fjerne Øen, eller Uglen, som sad og skreg i en af Hvalvingerne i det gamle forfaldne Taarn. Jeg hørde disse sørgelige Skrig, og saae i Veiret; Uglen sad nu uden for et af Vinduerne i Sienganger-Salen. Dette huskede mig paa Historien om den blødende Ronne, og jeg sukede ved Tanken om Overtroens Indflydelse og om den menneskelige Fornufts Svaghed. Paa eensgang hørde jeg et Chor langt fra snige sig igiennem Nattens Stilhed.

"Hvad kan denne Lyd betyde, Theodor?"

"En fremmed Mand af Stand," svarede han; "hørde i Dag igiennem vor Bondeby til Slottet; det skal være Donna Agnes's Fader. Baronnen høitideligholder ventelig hans Ankomst med en Fest."

Slotsklokken slog tolv, det sædvanlige Tegn der i Huset til at forsoie sig til Sengs. Strax efter saae jeg hvorledes man gik med Lys igiennem adskillige af Værelserne paa Slottet. Jeg formodede, at Selskabet var nu staaet fra Bordet. Jeg kunde høre de store Dørre knirke, naar de med Nøie bleve oplukte, og naar man slog dem i igjen, raslede Ruderne i de gamle, forfaldne Vinduesrammer. Agnes's Værelse var paa den anden Kandt af Slottet. Jeg skiald for, at hun ikke skulde have faaet fat paa Nøglen til Sienganger-Salen. Hun maatte derigiennem, for at komme til den smalle Trappe, som Spæ-

gelfet, ifølge Sagnet, pleiede at gaae ned ad for at komme til den store Ridderfal. Indtager af denne Frygt, blev jeg ved at stirre paa det Vindue, hvorfra jeg ventede at see det venlige Skin af Agnes's Lampe. Nu blev den jernbeslagne Port aabnet. Jeg gienkiendte Portneren, den gamle Konrad. Han slog begge Portene op paa viid Væg, og gik sin Vei. Lidt efter lidt forsvandt Lyfene paa Slottet, og omfider var den hele Bygning indhyllet i Mørke.

Jeg sad paa en Skræntning af Bakken; den Stilhed, som omringede mig, udbredte en ikke aldeles ubehagelig Tungfand i min Siel. Slottet, som laae lige for mig, fremstillede en ærværdig og malerisk Gienstand. Dets stærke Mure, som Maanen overmalede med en høitidelig Glands; dets gamle, tildeels forfaldne Taar-
ne, der hævede sig op imod Skyerne, og syntes at true den nedенfor liggende Slette; dets høie Tinder begroete med Nøs, og den dobbelte Port, som stod paa viid Væg til Væe for dets aandelige Beboerinde, — alt dette lod mig føle en skummel, ærbødig Gysen. Alligevel forslog dette ikke til at formindste den Utaalmødighed, hvor-
med jeg gav Agt paa Tidens langsomme Gang. Jeg nærmede mig til Slottet, og prøvede paa at gaae det rundt. Nogle Lyftraaler glimtede endnu i Agnes's Værelse. Jeg lagde med Glæde Mærke dertil. Jeg stirrede endnn derop, da jeg saae en Skikkelse gaae hen for Vinduet, og me-

get omhyggelig at trække Gardinet sammen, for at skjule den brændende Lampe. Denne Jagtagelse forsikrede mig om, at Agnes havde ikke opgivet vor Plan, og jeg gik nu med lettet Hjerte hen paa min forrige Post.

Klokken slog halv eet! den slog tre Kvarteer! Min Barm bankede høit af Haab og Forventning. Endelig hørde jeg den saalænge ønskede Lyd. Klokken tonede: "et," og hele Slottet gav Gienlyd af den stærke og høitidelige Tone. Jeg saae op til Vinduerne i Sienganger-Salen. Det varede neppe fem Minuter inden det klare Lys lod sig see. Nu stod jeg tæt ved Taarnet. Vinduet var ikke saa høit fra Jorden, som jeg havde troet; jeg saae en qvindelig Skikkelse, med en Lampe i Haanden, svæve langsomt igiennem Salen. Snart efter forsvandt Lyset, og alting var igien Nat og Mørke.

Lidt efter lidt som den hulde Vand gik ned, listede en Lystraale sig ud ad Trappvinduerne. Mine Dine forfulgte Lyset igiennem den store Sal; det kom til Porten, og nu saae jeg Agnes træde ud. Hun var netop saaledes klædt, som hun havde beskrevet Spøgelseset for mig. Over hendes Arm hængde der en Rosenkrands, og hendes Hoved var indsvøbt i et langt hvidt Slør; hendes Nonnedragt var fuld af Blodpletter, og hun havde omhyggelig forsynet sig med Lampen og Dolken. Hun gik hen mod det Sted, hvor jeg stod. Jeg sloi hende imøde, og slyngede mine

Arme om hende. "Agnes!" raabde jeg, og trykkede hende op til mit Hjerte,

"Agnes! Agnes! Du er min!

"Agnes! Agnes! jeg er Din!

"Ewig, hulde, elskte Liv,

"er Du min,

"er jeg Din!

"Din jeg er med Siel og Liv! —"

Forkærdet og aandløs kunde hun ikke tale. Hun lod Lampen og Dolk n falde, og sank taus op til mit Bryst. Jeg løstede hende op, og bar hende ud i Vognen. Theodor blev tilbage, for at sætte Madame Kunigunda i Frihed. Jeg flyede ham et Brev med til Baronnesen, hvori jeg forklarede hende den hele Sag, og bad hende om hendes Forbøn hos Don Gaston. Jeg tilskændegav hende mit sande Navn. Jeg beviisde for hende, at min Herkomst og mine Udgifter retfærdiggjorde min Paastand paa hendes Broderdatters Haand, og forsikrede hende, at om endstiondt det ikke stod i min Magt at giengielde hendes Kierlighed, saa vilde jeg dog naafadelig trachte efter, at fortiene hendes Agtelse og Ven- skab.

Jeg sprang op i Vognen, og satte mig hos Agnes. Theodor slog Karetdøren i, og Kudsten tog afsked, alt hvad Tøiet kunde holde. I Be- yndelsen glædede jeg mig over hans Hastighed,

men saasnart vi vare ude af Faren for at blive forfulgde, raabde jeg til ham, at han behøvede ikke at ile saameget. Han søgte forgieves at adlyde mig. Hestene vilde slet ikke lade sig styre, og rendte stedse med uheort Hurtighed. Kudskene fordobblede sine Bestræbelser for at holde dem i Tømme, men Dyrene steilede, sloge rasende bag ud, og befriede sig snart af Naget. Med et høit Skrig styrtede Kudskene ned af Bukken. Lykke Skyer formørkede Himlen, Stormen hvinede omkring os, Lynilden giennemskar Luften, og den rædsomste Torden rullede. Jeg havde aldrig oplevet saadant et græffeligt Uveir! Forfærdede over Elementernes Krig, syntes Hestene hvert Dieblit at fordobble deres Hastighed. Intet formaade at standse deres Kart. De slæbde Bognen over Grævter og Gierder, styrtede sig ned ad de farligste Bakker, og syntes at kappes med Stormen i Hurtighed.

I al denne Tid laae min elskede Pige uden Bevægelse i mine Arme. I virkelig Angest over den store Fare, forsøgte jeg forgieves at bringe hende til sig selv igien, da en stærk Knagen forlyndte os, at vor Glen blev afbrudt paa den ubehageligste Maade. Bognen gik i Stykker. I Kaldet stødte jeg mig i Lindingen paa en stor Flintesteen. Den Smerte Saaret voldte mig, den voldsomme Skræk, Bekymring for Agnes, alt dette trængde saa hæftig ind paa mig, at al

Bevidsthed forlod mig, og jeg sank livløs omkuld.

Jeg laae ventelig nogen Tid i denne Forfatning; thi da jeg aabnede Dinen, var det lys Dag. Nogle Bønder stode omkring mig, og stredes om jeg kunde bringes til Live eller ei. Jeg talde ganske taalelig tydsk. Saa snart jeg var istand til at tale, spurgde jeg om Agnes. Hvor stor var ikke min Bestyrtelse og min Sorg, da Bønderne forsikkrede mig, at de havde ikke seet noget Kruentimmer hos mig, der lignede min Beskrivelse! De sagde mig, at da de vare gaaet ud til deres Dagarbeide, bleve de gjorde opmærksomme ved min sønderbrudte Vogn, og en gispende Hest, den eneste af de fire, som levede endnu. Der havde ingen været hos mig, og de havde behovet lang Tid til at bringe mig til mig selv. Udsigelig bekymret for min Ledfagerindes Skiebne, besvoer jeg Bønderne, at lede om hende paa alle Kandter. Jeg beskrev hendes Paaflødning, og lovede enhver, som kunde bringe mig Efterretning om hende en stor Belønning.

For mig selv var det en Umulighed, at forene mine Beskrævelser med deres i dette Dimeed. I Kaldet havde jeg knækket to af mine Ribbeen, min Arm var gaaet af Leed, og hængde kraftesløs ned, og mit venstre Been var saa skrækkelig tilredt, at jeg aldeles ikke haabede nogenstunde at kunne komme til at bruge det.

Bønderne samtykkede i min Begjæring; de forlode mig allesammen, undtagen fire, som stættede en Bærskoel af Grene, for at bringe mig til den nærmeste By. Da jeg spurgde hvad den hed, nævnede de Regensburg; det faldt mig vanskeligt at troe, at jeg i en eneste Nat skulde kunne have reist saa langt. Jeg sagde til Bønderne, at jeg var om Natten Klokken eet kommen igiennem Landsbyen Rosenwald. De rystede betydelig paa Hovedet, og gjorde Tegn til hinanden, at jeg maatte fantasere. Man bragde mig ind i et anseeligt Værtshuus, lagde mig i Seng, og sendte Bud efter en Saarlæge, som med Held trak min Arm i Leed igien, og, efter at have undersøgt mine øvrige Saar, indskod mig for alle fremme Følger, naar jeg blot vilde ligge stille, og udholde en langvarig og smertelig Kuur. Jeg svarede ham, at dersom han haabede, at skaffe mig Rolighed, saa maatte han først bringe mig Efterretning fra et Kruentimmer, som i forrige Nat var reist fra Rosenwald med mig, og havde været hos mig indtil det Dieblif, da Bognen væltede. Han smilede, og igjæntog blot sin Formaning om; at jeg maatte holde mig rolig; thi man vilde bære al mulig Omsorg for mig. I det han gik ud ad Døren, mødte Vertinden ham.

”Herren er ikke rigtig i Hovedet,” hørde jeg ham hviffe til hende; ”en naturlig Følge af hans Fald, men det vil snart gaae over.”

En Bonde efter en anden kom ind i Bertshuset, og meldte mig, at der var ikke Spor at finde af min ulykkelige Agnes. Nu gif min Urolighed over til Fortvivlelse. Jeg hab dem indstændig, at fornye deres Eftersøgelse, og jeg fordobblede mine Bøtter. Min vilde, sørmerste Udfærd bestræfed: de Omstaaende i den Formening, at jeg maatte være forrykt i Hovedet. Da der intet Spor fandtes af det Fruensimmer, hvorom jeg talde, ansaae de hende for en Skabning af min urolige Hierne, og brøde sig slet ikke om alle mine Bønner. Alligevel forfikkrede Bertshinden mig, at der skulde atter blive gjort Eftersøgelse — et Løfte, som hun (hvilket jeg bag efter fik at vide) blot gav for at berolige mig, thi man gjorde ikke det mindste Skridt, for at opfylde det.

Mine Kofferter vare rigtig nok blevne i München i min franske Tjeners Baretægt, men da jeg havde beløvet mig paa en lang Reise, var min Børs dog rigelig fyldt, desuden viisde min Klædedragt min Stand, og man omgikkes mig derfor i Bertshuset med al mulig Opmærksomhed. Dagen gif hen, uden at jeg hørde det mindste om min Agnes. Min ængstelige Frygt veeg nu for min Trøstesløshed. Jeg holdt op at rase og faldt hen i dybe tungsindige Tanker. Da man saae mig taus og rolig, troede man at min Vanvittighed var for en Deel gaaet over, og at jeg vilde komme mig igien. Ifølge Lægens

Forfribt tog jeg nogle findøstillende Draaber, og saasnart Ratten kom, lode mine Opvartere mig være allene, for at jeg kunde have Ro.

Men forgieves! Sønnen flyede fra min heftig rystede Siel. Med uroligt Hierte kastede jeg mig frem og tilbage i Sengen, uagtet al min Mæthed, indtil Klokken slog, "eet" i et nær liggende Kirkeetaarn. Da jeg lyttede efter den klagelige, hule Lyd, og hørde den bæve igiennem Luften, fælde jeg paa eengang en iiskold Gysen fare igiennem mit hele Legeme. Jeg rystede uden at vide hvorfor; Angestens kolde Sved rant ned ad min Pande, og Haaret reisde sig paa mit Hoved. Paa eengang hørde jeg nogen med langsomme og tunge Trin komme op ad Trappen. Uvilkaarlig reisde jeg mig op i Sengen, og trak Gardinerne tilside. En eneste Natlampe, som stod og glimtede frem og tilbage paa Kamtinen, sendte en svag Lysstraale igiennem det mørktbetrukne Bærelse. Døren blev revent op med Boldsomhed. En Skikkelse kom ind, og gik med rædsomme, afmaalte Trin hen imod min Seng. Skielvende af Angest betragtede jeg min natlige Gæst. Almægtige Gud! det var den blødende Kone! det var min tabte Ledfagerinde! Hendes Ansigt var endnu stedse bedækket, men hun havde hverken Dolk eller Lampe længer. Langsomt løftede hun sit Slør i Beiret. Hvilket Syn fremstillede sig for mine stirrende Dine! Jeg saae et oplivet Liig. Langt

og gustent var hendes Ansigt; Kinderne og Læberne vare uden Blod; Dødens Blegghed laae i hendes Træk, og hendes Dienstene, som vare stibt fæstede paa mig, vare hule og uden Glands.

Jeg stirrede paa Spøgelsset med en Rædsel, som Ord ikke formaae at beskrive. Blodet blev til Gis i mine Aarer. Jeg vilde gierne have raabt om Hielp, men Lyden døde, førend den kom over mine Læber. Mine Nerver vare afmægtige, og jeg blev siddende i een Stilling, ubevægelig som en Støtte.

Konnespøgelsset saae i nogen Tid paa mig uden at sige et Ord; der var noget forstenende i dets Blik. Endelig sagde det, i en huul Graoton:

“Raymond! Raymond! Du er min!

“Raymond! Raymond! jeg er Din!

“Jeg Din hulde, elskte Liv,

“jeg er Din!

“Du er min!

“Du er min med Siel og Liv.“ —

Uandeløs af Frygt hørde jeg mine egne Udtryk igientages næsten Ord for Ord. Spøgelsset satte sig lige over for mig ved Foden af Sengen, og taug ganske stille. Hendes Blik stirrede alvorlig paa mig; de lode til at have noget tilfælleds med Klapperlangens, thi jeg

søgte forgiebes at vende mine bort fra dem. Som om jeg var forhexet kunde jeg ikke en eneste Minut lade være at see paa Spegelsset.

I en heel Time blev det siddende i denne Stilling, uden at tale eller røre sig, og jeg var heller ikke istand til nogen af Delene. Endelig slog Klokkeren "to." Siengangerinden stod op, og nærmede sig til Siden af min Seng. Med iiskolde Fingre greb hun min Haand, som laae livløs oven paa Dynen, trykkede sine kolde Læber paa mine, og igientog:

"Raymond! Raymond! Du er min!

"Raymond! Raymond! jeg er Din!" o. s. v.

Derpaa slap hun min Haand, og gik langsom ud af Stuen; Døren luktes efter hende. Indtil dette Øieblik havde alle mine legemlige Kræfter været ubirksomme, kun min Siels Evner vare levende. Nu ophørde Tryllekraften; Blodet, som var tilsnet i mine Arter, strømmede voldsomt tilbage til mit Hierte, jeg udstødte et Smertes Suk, og sank afmægtig ned paa min Hovedpude.

Sideværelset, hvori Berten og hans Kone laae, var kun adskildt fra mit ved en tynd Brædevæg. Mit Suk vækkede dem, og jog dem ind til mig. Med nogen Møie lykkedes det dem, at bringe mig til mig selv igjen; de sendte strax Bud efter Lægen, som kom paa Timen. Han

erklærede, at min Feber havde taget meget til, og at han kunde ikke indstaae for mit Liv, hvis jeg oftere skulde blive udsat for saadanne heftige Sindsbevægelser. Disse Lægemidler, som han gav mig, beroligede mit Blod igien nogenlunde. Henimod Dagbrækningen faldt jeg i et Slags Slummer; men rædsomme Drømme hindrede mig i at finde Bederqvælgelse i min Søvn. Agnes og den blodende Nonne fremstillede sig vekselsviis for min Indbildningskraft, og forenede sig for at martre mig. Udmattet og uden at være lindret vaagnede jeg igien. Min Feber syntes snarere at være forværret end formindsket; den Bevægelse, hvori mit hele Sind var, hindrede mine sønderbrudte Lemmer i igien at føie sig sammen, og den hele Dag troede min Læge, at han torde ikke bove at forlade mig to Timer.

Der besynderlige i min Tildragelse bestemte mig til at delge den for alle Mennesker, da jeg ikke kunde vente, at nogen vilde fæste Tro til en saa udsædvanlig Hændelse. Jeg var meget urolig for min Agnes. Jeg kunde ikke vide, hvad hun maatte tænke, da hun ikke fandt mig paa det bestemte Sted, og var bange for at hun skulde drage min Kierlighed i Tvivl. Alligevel skolede jeg paa Theodors Klogskab, og haabede, at mit Brev til Baronnesen vilde overtyde hende om mit ærlige Sindelaug. Disse Betragtninger lindrede min Kummer noget; men det Indtryk

det natlige Besøg havde efterladt sig i min ængstede Siel, voxede hvert Dieblif. Natten nærmede sig, jeg frygtede den, men alligevel søgde jeg dog at indbilde mig selv, at Spøgelsefæ ikke vilde komme igien; i alle Tilfælde befalede jeg en Opvarter at vaage i mit Værelse.

Mit hele Legemes Nødhed, efter en søvnløs Nat, virkede i Forening med de mange stærke Opiater man havde givet mig, til omsider at forskaffe mig den Hvile, jeg saa høilig trængde til. Jeg faldt i en dyb og fredelig Slummer, og havde allerede tilbragt nogle Timer saaledes, da Klokkeren i Kirketaarnet slog "Et," og vækkede mig. Denne Lyd mindede mig igien om alle den forrige Nats Rædsler. Den samme kolde Gyfsen foer igiennem alle mine Lemmer. Jeg reisde mig op i Sengen, og saa Opvarteren ligge i dyb Søvn i en Lænestoel ved Siden af mig. Jeg kaldte paa ham, men han svarede ikke. Jeg rystede ham i Armen, saa stærkt som jeg kunde, men han folde intet. Nu hørde jeg de tunge Trin komme op ad Trappen, Døren blev slaaet op paa viid Væg, og den blødende Nonne stod atter for mig. Mine Lemmer bleve igien kraftløse, atter hørde jeg hine skrækelige Ord igientages:

"Raymond! Raymond! Du er min!

"Raymond! Raymond! jeg er Din! o. s. v.

fort sagt, jeg saae det hele Optrin igien, som havde angrebet mig saa heftig i forrige Nat. Spøgelsset trykkede atter sine Læber paa mine, berørde mig igien med sine muldrende Fingre, og fortod Værelset præcis Klokken "to," ligesom forrige Gang.

Saaledes gik det hver Nat. Istedet for at vænne mig til Spøgelsset, var ethvert fornyet Besøg mig mere og mere rædsomt. Tanken derom forfulgte mig uafsladelig, og jeg blev et Kov for stedsevarende Tungvindighed. Den uophørlig voldsomme Sindsbevægelse standsede naturligviis min Helbredelse; adskillige Maaneder gik hen, førend jeg kunde forlade Sengen, og da man endelig lagde mig paa en Sofa, var jeg saa svag, saa nedslagen, og saa udtæret, at jeg kunde ikke gaae over Gruegulvet, uden at have nogen at støtte mig ved. Mine Opvarteres Miner viisde tydelig nok, hvor lidet Haab de gjorde dem om min Helbredelse. Den dybe Sorg som stedse nedtrykde mig, voldte, at Lægen ansaae mig for en Hypochondrist. Jeg dulgte omhyggelig Aarsagen til min urolige Sindsforfatning, thi ingen troede mig alligevel, og intet andet Die end mit kunde see Spøgelsset. Jeg havde tit ladet Folk vaage hos mig, men saasnart Klokken slog eet, kom der en uimodstaaelig Svøm over dem, som aldrig forlod dem, førend Spøgelsset var borte.

De undrer Dem maaskee over, at jeg i al denne Tid ingen Eftersøgelse gjorde om Deres Søster. Theodor, som med megen Møie havde udfioneret mit Opholdssted, lindrede imidlertid mine Bekymringer for hende, men overtydede mig tillige om, at alle mine Bestræbelser for at sætte hende i Frihed, vilde være forgæves, saa længe til jeg var istand at reise tilbage til Spanien. De Omstændigheder jeg nu vil fortælle Dem, har jeg erfaret, deels af Theodor, og deels af Agnes selv.

I den ulykkelige Nat, da Bortførelsen skulde skee, havde Tilfældet ikke tilladt hende at forlade sit Værelse paa den bestemte Tid. Endelig vovede hun at gaae ind i Gienganger Golen, gik ned ad Trappen til den store Middelsal, fandt Porten aaben, som hun ventede, og forlod Slottet uden at blive bemærket af nogen. Hvor stor var ikke hendes Forbauselse, da hun ikke fandt mig! Hun giennemledte Hulen, løb op og ned ad hver en Gang i den nærliggende Lund, og tilbragde to hele Timer med disse frugtesløse Eftersøgelse. Hun kunde ikke opdage mindste Spoor, hverken af mig eller Bognen. Forfærdet og mismodig maatte hun vende tilbage til Slottet, førend Baronnessen savnede hende; men her saae hun sig i en ny Forlegenhed. Klokkeren havde allerede for længe siden slaaet to; Spøgelse-Timen var forbi, og den aarvaagne Portner havde igien lukket Porten i Laas. Efterat have betænkt sig

længe sovende hun omsider at banke sagte paa. Til hendes Lykke hørde Konrad det, han stod op og knurrede over, at han atter skulde vækkes. Saa snart han havde aabnet Porten, og saa der formeente Spøgelse staae uden for, sank han paa Knæ med et høit Skrig. Agnes førde sig hans Skræk til Nytte, smuttede forbi ham, og stoi op paa sit Bærelse. Nu skyndte hun sig at faae Konnedragten af, lagde sig i Sengen, og grun- dede forgieves paa Aarsagen til min Udeblivelse.

Imidlertid da Theodor havde seet min Vogn rulle afsted med den urigtige Agnes, vendte han inderlig glad tilbage til Bondebyen, satte næste Morgen Madame Kunigunda paa fri Fod, og fulgde hende op paa Slottet. Der fandt han Baronen, hans Gemalinde og Don Gaston i fuld Ordstrid om Portnerens Fortælling. De vare alle tre enige i at troe paa Spøgelsen; men Don Gaston paastod, at Bankningen paa Porten for at komme ind var en uhyort Udfærd af et Spøgelse, og stred ganske imod dets Natur. De kunde endnu ikke ret blive enige om denne Ting, da Pagen i det samme kom med Kunigunda og oplyste den hele Hemmelighed. De bleve nu alle overtydede om, at den Agnes, som Theodor havde seet stige i Vognen med mig, maatte være den blødende Kone, og at Spøgelsen, som havde forstrækket Konrad, var ingen anden end Don Gastons fiadelige Datter.

Efterat den første Beshyrtelse over denne Opdagelse var forbi, besluttede Baronnessen at benytte sig af dette Tilfælde, for at overtale sin Broderdatter til at tage imod Eloret. Af Frygt for, at et saa forbeelagtigt Sivtermaal for Agnes skulde overtale Don Gaston til at forandre sit Forsæt, dulgte hun mit Brev, og blev ved at afsnåle mig, som en fattig, ubekendt Lykkeridder. En barnagtig Forsængelighed havde forledet mig til at dølge mit sande Navn, endogsaa for min Elste; jeg ønskede, at blive elsket for min egen Skyld, og ikke fordi jeg var Søn og Arving af Marquien de las Cisternas. Min Byrd var altsaa ikke bekiendt for andre paa Slottet end for Baronnessen, som omhyggelig giemte den i sin egen Barm. Don Gaston biligede sin Søsters. Korehavende, og Agnes blev faldet. Man beskyldte hende for, at have samtykket i Bortførelsen, nødte hende til at aflægge en fuldkommen Tilstaelse, og viisde hende mere Mildhed, end hun havde ventet sig. Men hvorfor var ikke hendes Sorg, da hun fik at vide, at man skrev Mislingelsen i hendes Plan paa min Regning! Kunigunda, som var underviist af Baronnessen, sagde til hende, at ved Afskeden havde jeg bedet hende, at melde sin Frøken, at vor Forbindelse var ude, at den hele Sag havde været en Wildfarelse, og at mine Aar ingenlunde vare saaledes, at jeg kunde ægte en Pige uden Formue og uden Udgifter.

Min pludselige Korsvindelse gjorde denne Beretning kun altsaa rimelig. Theodor, som kunde have sagt hende Sandheden, maatte ifølge Donna Rodolphas Befaling aldrig komme hende nær. Hvad der endnu mere vidnede imod mig som en Bedrager, var et Brev fra Dem selv, fiere Lorenzo, hvori De erklærede, at De ikke kiendte det mindste til nogen Alphonso d'Alvarada. Disse tydelige Beviser om min Freløshed, understøttede af Deres Tantes List, af Kunigundas Falskhed og af Deres Faders vrede Trudsel, overvandt omsider Deres Søsters Afsty for Klosteret. Forbittret over min Udfærd, og fedt af Verden, lovede hun, at tage Gløret. Efter nogle Maaneders Ophold paa Slottet Lindenbergs og bestyrket i sin Beslutning ved min Udeblivelse, fulgte hun med Don Gaston til Spanien. Theodor fik igien sin Frihed, og ilede til München hvor jeg havde lovet at lade ham høre fra mig; men da Jean sagde ham, at jeg slet ikke var kommen der, saa fortsatte han sine Eftersøgelse med utrættelig Iver, og fandt mig omsider igien i Regensburg. Jeg var bleven saa forandret, at han kunde neppe kiende mig igien; den Sorg, som stod malet i hans Ansigt derover, beviisde hans levende Deeltagelse. Umgangen med denne elskværdige Yngling, som altid mere havde været min Broder end min Tiener, var nu min eneste Trøst. I Samtale var han munter og dog følsom; hans Anmærkninger vare fine og

morende. Han havde sanket sig mange flere Kundskaber, end man pleier at finde hos Mennesker paa hans Alder; men det, som især gjorde mig ham overmaade kjer, var hans henrivende skionne Stemme, og de Musikkundskaber, han forenede dermed. Han havde ogsaa erhvervet sig nogen Smag for Digtekunsten, og gjorde endog undertiden selv Vers. Stundum skrev han smaa spanske Ballader, og endskient de vare kun maadelige, saa behagede de mig dog for Nyhedens Skyld. At høre ham synge ved sin Guitar, var min eneste Fornøielse. Theodor mærkede nok, at der var noget som frænkede mig, men da jeg ogsaa dulgte Marsagen til min Sorg for ham, saa tillod hans Erbedighed ham ikke at ville udfritte min Hemmelighed.

En Aften laae jeg paa min Sofa, i intet mindre end behagelige Tanker. Theodor morede sig med at see ud ad Vinduet paa et Klammeri imellem to Postkarle, der skændtes nede i Gaarden. "Ha! ha!" raabde han paa eengang, "der er den store Mogul."

"Hvem er det?" spurgde jeg.

"Ah, det er kun en Mand, som fortalte mig nogle forunderlige Ting i München."

"Og hvad var det?"

"Ja, siden De just huser mig derpaa, Sennor, det var et Slags Erinde til Dem, men som det ikke var Umagen værd at forrette. Jeg for min Deel troer, at den Karl er gal.

Da jeg ledte om Dem i München, saa fik jeg først Die paa ham i Vertshuset: den romerske Konge, og Giestgiveren gjorde mig en lærlig Beskrivelse over ham. At domme efter Udtalen saa lader han til at være en Udlænding, men hvorfra han er, det kan jeg ei sige. Det lod ikke til, at han havde mange Bekendtskaber i Byen, han talde kun sielden og smilte aldrig. Endskiøndt han hverken havde Tienere eller Kofferter, saa maae han dog have haft en god spækket Pung, thi han gjorde meget Godt. Nogle holdt ham for at være en arabisk Stiernefigger, andre for en omreisende Markskriger, og mange for Doctor Faustus, som Kanden igien skal have sendt til Tydskland. Verten verimod fortalder mig, at han havde de vigtigste Grunde til at holde ham for den store Mogul incognito."

"Men de forunderlige Ting, som han fortalte, Theodor — ?"

"Ja, dem havde jeg nær glemt, og Skanden havde heller ikke været stor. De maae vide, Sennor, da jeg spurgde Giestgiveren om Dem, saa gif den Fremmede forbi. Han stod stille, og saae alvorlig paa mig. — "Yngling," sagde han til mig i en høitidelig Tone, "han Du leder om, har funden det, han gierne vilde miste. Min Haand allene kan aftsætte Blødet. Siig Din Herre, at han skal kalde paa mig, naar Klokken slaer: "Get."

”Hvordan!” raabde jeg, og sprang op af Sofaen (thi de Ord, som Theodor sagde, syntes at røbe den Fremmedes Kundskab om min rædsomme Hemmelighed) ”flyv hen til ham, min Ven! bed ham at besøge mig, blot en eneste Minut.”

Theodor studsede ved min levende Forbauselse; men alligevel adlød han mig, uden at gjøre mange Spørgsmaal. Jeg ventede med Utaalmodighed paa hans Tilbagekomst. Kort Tid efter kom han, og førte den ventede Gæst ind i Stuen til mig.

Det var en Mand af majestætisk Udseende, hans Ansigt havde stærke Træk, og hans Dine vare store, sorte og funklende; alligevel laae der noget i hans Mine, som, fra det første Øieblik, indjog mig en lønlig Frygt, næsten Rædsel. Hans Dragt var simpel, hans Haar upudret, og et sort Kløiels Pandebind forøgede endnu det mørke i hans Ansyn. Det bar Kiendes tegn paa den dybeste Græmmelse, hans Gang var langsom, og hans Adfærd alvorlig, ædel og høitidelig.

Han hilste mig høflig, og da de første Hverdags Komplimenter vare forbi, gav han Theodor et Blik at gaae ud af Stuen.

”Jeg veed, hvordan det er fat med Dem, sagde han, uden at give mig Stunder til at tale,” jeg har Magt til at befrie Dem for Deres naturlige Besøg, men forend Søndagnat kan dette

ikke skee. I den Time, da Helligdagsmorgenen begynder, have Mørkets Aander mindst Magt over de Dødelige. Fra næste Søndag af skal De være fri for Konnen."

"Lær jeg spørge Dem," sagde jeg, "hvoreledes De har erfaret en Hemmelighed, som jeg saa omhyggelig har dulgt for enhver?"

"Hvoreledes kan Deres Sorg være dulgt for mig, da dens Aarsag i dette Dieblif staaer ved Siden af Dem?"

Jeg foer sammen af Skræk. Den Fremmede blev ved:

"Omendskiøndt hun kun i een af Døgnens fire og tyve Timer er synlig for Dem, saa forlader hun Dem dog hverken Dag eller Nat; heller ikke vil hun forlade Dem, førend De har samtykket i hendes Begiæring."

"Hvad for en Begiæring?"

"Den maae hun selv sige Dem; saavidt strække mine Kundskaber sig ikke. Dybede taalmodig Natten imellem Løverdags og Søndag, saa vil allering finde sig."

Jeg torde ikke nøde ham til at tale mere. Han forandrede snart Samtalen, og brøede den hen paa allehaande Ting. Han nævnedes Mennesker, som havde Løvet for mange Aarhundreder siden, og som han alligevel lod til at have kiendt personlig. Jeg kunde ikke nævne noget Land, om det endog laae nok saa langt borte, hvorefter han jo havde været, og jeg ydede ham fortien-

Beundring for hans udbredte og mangfoldige Kundskaber. Jeg sagde, at det maatte være ham en overmaade stor Fornøielse, at have reist saa vidt omkring, og at have seet og erfaret saa mange Ting. Han rystede bedrøvet paa Hovedet.

” Ingen, ” svarede han, ” kan giøre sig Begreb om min ulykkelige Skiebne. Jeg maae være i en uafadelig Bevægelse, og tør aldrig blive over fiorten Dage paa eet Sted. Jeg har ingen Ven i den hele vide Verden, og mit urolige Liv forbyder mig nogensinde at faae en. Jeg vilde gierne forsage mit Jammerliv, thi jeg misunder de Døde Gravens Rolighed, men Døden spotter mig, og slyer ud af mit Kavnstag. Forgivees iler jeg Karen imøde. Jeg styrter mig i Oceanet, og Bølgerne støde mig med Affky op paa Havbredden; jeg iler hen imod Luerne, men de vige tilbage, saasnart jeg nærmer mig; jeg gaaer ind iblandt Mordere, deres Dolke blive sløbe og springe over, naar de sættes for mit Bryst. Den hungrige Tiger forstrækkes, naar jeg nærmer mig til ham, og Krokodillen flygter for et værre Uhyre, end han er selv. Gud har trykket sit Segl paa mig, og alle hans Skabninger bære for dette Tegn.”

Han lagde Haanden paa sit Hviels Handedeind. I hans Dine laae et Præg af Kaseri, Fortvølelse og Had, som greb min Siels In-

derste. En uvilkaarlig Gysen foer igiennem mig. Den Fremmede lagde Mærke dertil.

”Saaledes byder den Forbandelse, som hviler paa mig,” blev han ved; ”hvo der seer paa mig, opfyldes med Rædsel og Gysen. De føler allerede Indflydelsen af den hemmelige Tryk-
lekræft; med ethvert kommende Dieblig vilde De føle den mere. Min Nærberørelse skal ikke forsøge Deres Lidelser. Lovel til Løverdagsaften. Naar Klokkeren slaer tolv, vent mig da ved Deres Dør.”

Med disse Ord forlod han mig, som var ganske forbauset over den Kønlighed, som herskede i al hans Tale og Adfærd. Hans Forsikring, at jeg skulde snart blive fri for Spøgelses Komme, gjorde en god Virkning paa min Helbred. Theodor, hvem jeg behandlede, som min Søn og ikke som min Tiener, undrede sig over den Forandring, som mit Udseende viisde ham ved hans Tilbagekomst. Han lykønskede mig med dette Kiendetegn paa min tiltagende Sæundhed, og bevidnede mig sin Glæde over, at min Samtale med den store Mogul var løbet saa godt af. Paa min Efterspørgsel fik jeg at vide, at den Fremmede havde allerede været aatte Dage i Kresgenzburg. Ifølge hans eget Sigende havde han altsaa kun sex Dage endnu at blive der i. Der var endnu tre til Løverdags. Ak! med hvilken Utaalmodighed sukede jeg ikke efter den! Den blidende Nonne fortsatte imidlertid sine natlige

Besøg, men mit Haab, snart at blive befriet for dem, svækkede deres Virkning paa mig.

Det tiere Løverdags Nat kom. For at undgaae al Mistanke gif jeg til Sengs paa samme Tid som ellers. Men saasnart mine Tienere vare gaaet ud af Stuen, flædte jeg mig igien paa, og lovede mig til at imodtage den Fremmede. Om Midnat kom han. Han havde en lille Æske i Haanden, som han satte ved Siden af Kaminen. Han hilste mig, uden at tale, og jeg takkede ham igien taus. Nu aabnede han Æsken. Det første han tog ud deraf var et lille Trækrucifix; han faldt paa Knæ, saae bedrovet paa det, og løftede sine Dine op mod Himmelen. Han lod til at bede med Jnderlighed. Omfæder her de han sit Hoved ærbødig nedad, kyssede Krucifixet tre Gange, og forlod sin knælende Stilling. Derpaa tog han et tillugt Bæger op. Med den deri værende Saft, som lod til at være Blod, bestænkede han nu Gulvet, dypede en Ende af Krucifixet deri, og skrev en Kreds dermed i Værelset. Rundt om opstillede han allehaande Reliquier, Hiernesfaller, Dødningsbeeen o. s. v., jeg saae, at han lagde dem allesammen overkors. Endelig tog han en stor Bibel og vinkede ad mig, at jeg skulde gaae ind i Kredsen med ham. Jeg adlød.

”Vogt Dem vel for at tale et eneste Ord!”
 hvisttede den Fremmede; ”gaae ikke ud af Kred-

sen, og har De Dem selv fier, saa vov ikke at see mig i Ansigtet!"

Med Krucifixet i den ene Haand, og Bibelen i den anden, syntes han at læse med megen Opmærksomhed. Klokkeren slog eet! Efter Sædvane hørde jeg Spørgselsens Erin paa Trappen, men denne Gang kom der ingen Gysen over mig. Jeg ventede ganske rolig paa dets Komme. Det kom ind, nærmede sig til Kredsen, og blev staaende. Den Fremmede mumlede nogle uforstaaelige Ord; derpaa løstede han sit Hoved op fra Bogen, rakde Krucifixet hen mod Spørgselsens, og raabde tre Gange i en tydelig og høitidelig Tone: "Beatrix!"

"Hvad vil Du mig?" svarede Manden med en huul, hensvindende Røst.

"Hvad forstyrrer Din Søvn? hvorfor martrer og plager Du denne Ungling? hvorledes kan Du faae No?"

"Jeg tør ikke sige det! Jeg maae ikke sige det! Gierne vilde jeg hvile i min Grav, men en streng Skiebne nøder mig til, at forlænge min Straf."

"Kiender Du dette Blod? veed Du, i hvis Navn det flod? Beatrix! Beatrix! i hans Navn byder jeg Dig, at svare mig."

"Jeg tør ikke være min Herre ulydig."

"Tør Du da være mig det?" sagde han i en bydende Tone, og løbde det sorte Vind af sin Pande. Nattet hans Advarsel tillod min Rys-

gierrighed mig ikke, at vende Dinens bort fra hans Ansigt. Jeg saae paa ham, og blev et brændende Kors vaer over hans Dienbryne. Den Rædsel, som nu kom over mig, er ubeskrivelig, fordi jeg aldrig havde haft en lignende Følelse. Mine Sandser forlode mig i nogle Dieblikke; en lønlig Frygt undertvang mit Mod, og hvis Besværgeren ikke havde grebet mig ved Haanden, saa var jeg falden uden for Kredsen.

Da jeg igien kom til mig selv, saae jeg, at det brændende Kors havde ikke gjort mindre Virkning paa Spøgelseset. Verbødighed og Rædsel kiempede i dets Ansigt, og Skrækken bragde dets hele Skyggeskabning til at bæve.

"Ja!" sagde det endelig, "jeg zitterer for dette Tegn! jeg nedboier mig i Støvet derfor! jeg adlyder Dig! Saa viid da, mine Been ligge endnu ubegravede; de hensmaldre i Mørket i Lindenberg's Hule. Ingen uden denne Yngling har Lov til at jorde dem. Hans egen Mund har overgivet mig ham med Siel og Liv; aldrig fritager jeg ham for hans Lovte, aldrig skal han være nogen Nat fri for Rædsler og Plage, førend han forpligter sig til at ville sanke mine muldrende Been, og jorde dem i Familiebegravelssen i hans Borg i Andalusien. Han lade da læse tredive Messer for min Siels Kolighed, saa vender jeg ikke oftere tilbage til denne Verden. Tillad mig nu at gaae bort! Disse Luer martyre!"

Den Fremmede lod nu sin Haand, hvori han holdt Krucifixet, og som han hidtil havde raft ud imod Spøgelse, synke ganske langsomt. Det bøjede sit Hoved ned, og dets Skikkelse forsvandt i Luften. Besværgeren førde mig nu ud af Kredsen, lagde Krucifixet, Piernekallerne og Dødningsbenene igien i Vægen, og vendte sig derpaa om til mig, som stod maalløs af Forbauselse ved Siden af ham.

Han fortalte mig, at dette Spøgelse havde fordum hedt Beatrix de las Cisternas, og havde været min Oldefaders Tante. Han affildrede mig hendes hele Liv og Levnet som en uafbrudt Række af Misgjerninger, hvoraf det første Led havde været en ubegrændset Tilbøjelighed til Vellyst. I en Alder, da hun slet ikke kiendte til sig selv, havde hendes Forældre overtalt hende til at tage Sløret, men saasnart hendes varme og vellystige Temperament udviklede sig, skuede hun intet Middel længer, for at tilfredsstille det. Endelig flygtede hun ud af Klosteret, og rømde til Tydskland med en vis Baron Lindenberg. Nu levede hun adskillige Maaneder som hans Frille, og førde saadant et frækt og udsævende Levnet, at hele Baiern maatte forarge sig derover. Hendes Lidelighed overgik alt Begreb; uden Undseelse pralede hun af det frækfeste Atheisterie, og gjorde Religionens helligste Skikke latterlige. En yngre Broder af hendes Baron kom paa Slottet,

og med ham deelsbe hun ligeledes Seng. Da han ikke gav hende noget efter i Ondskab, benyttede han sig af hendes Lidenſkab, og lovede at gifte sig med hende, ſedſom hun vilde myrde hans Broder. Naar Misgierningen var fuldbragt, vilde han oppebie hende i Lindenbergſ Hule, og med en Hob af ſine udkaarede Benner bemægtige ſig Borgen. Beatrix ſamtlykkede uden Betænkning. I den beſtemte Nat Klokken eet ſtødte hun Dolken i Baronens Hjerter, og ilede til Hulen med en Lampe i den ene, og den blodige Dolk i den anden Haand. Hun fandt ſin Elſker, ſom med Henrykkelse hørde hendes Fortælling, men førend hun kunde faae Stunder at ſpørge ham, hvorfor han kom uden Følgeſkab, overtlydede han hende om, at han behøvede ingen Bidner til ſin Beſtilling, thi han rev Dolken fra hende, og borede den dybt ind i hendes Barm. Otto, (dette var hans Navn) blev nu Slottets Eiermand, men Beatrices Skygge begyndte ſnart at martre ham. Hver Nat voxede hans Rædſel, og ſteg endelig til ſaadan en Grad, at han tilſidſt blev rørt af et Slag. Siden vedblev Siengangerinden ſin Omvanken, indtil en Beſværger forjog hende paa en vis Tid. Hver femte Aar, paa den Dag, og i den Time, da Beatrix udsvæde Mordet, maae Spøgeliſet ſvæve ud af den forhexede Sal med Dolken og Lampen i Hænderne; det gaaer da hen til Hulen, for at beſøge ſine muldrende Been.

”Nu,” blev han ved, ”behøver man blot at lade disse jorde. Ved mig er De bleven befriet fra Deres Plageaand, og i al den Sorg, som martrer mig, er det min eneste Trøst, at jeg har kunnet være Dem til Gavn. Lev vel, unge Mand! Gid Deres Frenkes Aand maae nyde den Ro i Graven, som den Almægtiges Havn for evig har nægtet mig!”

Her vilde den Fremmede gaae ud af Stuen.

”Wie blot endnu et Dieblif!” sagde jeg; ”De har tilfredsstillet min Nysgierrighed i Henseende til Spøgelsset, men De lader mig være et Kov for en større, hvad Dem selv angaaer. O! gid jeg dog vidste, hvem jeg skylder saa stor Tak! De har nævnet Tildragelser, som ere hændte for Aarhundreder siden, Mennesker, som have levet i fordum Dage; De var personlig bekiendt med hiin Besværges, som efter Deres eget Sigende, er død for næsten hundrede Aar siden. Hvordan skal jeg forstaae det? hvad betyder hiint brændende Kors i Deres Pande? og hvorfor opfyldte Synet deraf min Siel med en saa ubeskrivelig Rædsel?”

Dette vægrede han sig nogen Tid ved at forklare mig. Endelig, paa min indstændige Anmodning, lovede han at fortælle mig det alt sammen, naar jeg kun vilde tsøe en Dag endnu. Jeg maatte finde mig deri, og vi skildtes ad. Det første jeg gjorde næste Morgen var at erkyn-

dige mig om den hemmelighedsfulde Fremmede. Hvor stor var ikke min Fortrydelse, da jeg hørte, at han havde allerede forladt Regensburg; jeg sendte Bud ud paa Weiene efter ham, men forgiebes. Man fandt intet Spoor af Flygtningen. Siden har jeg intet mere hørt fra ham, og haaber det heller ikke i Fremtiden.

Her afbrød Lorenzo sin Vens Fortælling.

"Hvordan!" sagde han; "har De da aldrig opdaget, hvem han var? De har ikke engang mindste Formodning?"

"O, jo," svarede Marquien, "da jeg fortalte min Onkel, Kardinal-Hertugen denne Historie, sagde han, at han troede vist, at denne sølsomme Mand maatte være det overordentlige Væsen, som man allevegne kiender under Navn af "Jerusalem's Skomager." Den Omstændighed, at han tør ikke blive over fiorten Dage paa eet Sted, det brændende Kors i hans Pande, den Virkning, som Synet deraf frembragde, og mange andre Ting gjøre denne Gissning temmelig sandsynlig. Kardinalen er i det mindste fuldkommen overtødet derom, og jeg er ligeledes saare tilbøielig til at antage den eneste Oplosning paa denne Gaade, som tilbyder sig."

Fra denne Tid af, blev Don Raymond ved, bedrede min Sundhed sig saa hurtig, at mine Læger bleve forbausede derover. Den bløddende Ronne lod sig ikke mere see, og jeg var snart efter i den Stand, at jeg kunde reise til

Lindenberg. Baronen tog imod mig med aabne Arme. Jeg betroede ham mine Tildragelser, og han var saare glad over, at hans Borg nu skulde blive fri for Spøgellæters Besøg. Men desto større Rummer voldte den Jagttagelse mig, at Gravværelsen havde ikke seiret over Donna Rodolphas daarlige Lidenskab. I en Samtale uden Vidner, som jeg havde med hende medens mit korte Ophold paa Slottet, fornyede hun sine Forsøg paa at bringe mig til at giengielde hendes Tilbøielighed, men jeg ansaae hende nu som Hovedaarsagen til alle mine Lidelser, og fødte kun Afsky for hende. Beatrices Skelet blev fundet paa det Sted, som hun havde sagt. Da jeg intet videre søgte om paa Slottet Lindenberg, saa ilede jeg derfra, thi det var mig ligesaa magtpaaliggende at undvige en forhadt Qvindes Paatrængenhed, som at opfylde det Løfte, jeg havde givet den myrdede Kone. Ved min Afreise truede Donna Rodolpha mig med, at min Foragt skulde ikke længe blive ustraffet.

Jeg ilede med min Hjemreise til Spanien. Jean havde indfunden sig i Lindenberg med alt mit Tøi. Jeg kom uden noget Uheld tilbage til mit Fødeland, og begav mig strax til min Faders Gods i Andalusien. Beatrices Been bleve bifatte i Familiebegravelser, alle de tilhørende Høitideligheder bleve iagttagne derved, og saa mange Messer læste, som hun havde forlangt. Intet hindrede mig nu i min Tragten efter, at

opdage Agnes's Opholdsted. Baronessen havde forsikret mig om, at hendes Broderdatter allerede havde taget Eloret; jeg haabede, at det var Skinsyge, som havde sammensmeddet denne Beretning, og at jeg endnu altid skulde finde min Elskede i den Forfatning, at hun havde Lov til at tage imod min Haand. Jeg erklyndigede mig om hendes Familie, og fik at vide, at Donna Inesilla var død, endnu førend hendes Datters Ankomst til Madrid; det hed, at De, min bedste Lorenzo, var fraværende, men hvor? det kunde jeg ikke opdage. Deres Kader var reist til en langtfraliggende Provinds i Besøg hos Hertugen af Medina, og hvad der var bleven af Agnes, det kunde ingen sige mig. Theodor havde efter Lovte maattet vende tilbage til Strasburg, hvor han fandt sin Bedstefader død og sin Moder i Besiddelse af Arven. Alle hendes Bønner om at han skulde blive hos hende, vare frugtesløse; han forlod hende anden Gang, og fulgte efter mig til Madrid. Her understøttede han mig efter bedste Evne i mine Eftersøgelser, men al vor forenede Sagen var forgieves. Agnes's Siemnested blev en uigiennemtrængelig Hemmelighed, og jeg opgav næsten alt Haab, om nogenfinde at finde hende igien.

For omtrent aatte Maaneder siden gif jeg en Aften i en tunfsindig Stemning hjem fra Skuespilhuset. Natten var balmørk, og jeg havde ingen hos mig. Fordybet i intet mindre end be-

Hagelige Tanker, havde jeg ikke lagt Mærke til, at tre Karle havde fulgt ud af Comediehuset bag efter mig, og just i det jeg gik ned ad en eensomt Gade, angreb de mig pludselig med Voldsomhed. Jeg sprang et Par Skridt tilbage, trak min Kaarde, og kastede Kappen over den venstre Arm. Mattens Mærke var mig gunstigt. De fleste Sted af Banditterne forseilede mig, fordi de ikke havde noget vist Maal. Endelig var jeg saa lykkelig at nedlægge en af mine Modstandere, men jeg havde allerede faaet saa mange Saar, at min Død havde været uundgaaelig, hvis ikke Kaardernes Klirren havde draget en fremmed Mand hen til min Hielp. Han foer med blottet Kaarde ind paa Strimændene; og adskillige Tienere fulgte et Stykke efter ham med Kofler. Hans Ankomst gjorde Kampen lige, men Morderne afstode alligevel ikke fra deres Korsæt, for end Tienerne vare saa nær, at de kunde forene sig med os. Nu flygtede de, og bleve borte i Mørket.

Den Fremmede vendte sig høflig om til mig, og spurgde, om jeg var saaret? Udmattet ved Tabet af saa meget Blod, kunde jeg neppe takke ham for hans beleilige Hielp, og bede ham at lade nogle af hans Tienere bringe mig hen til Hotel de las Cisternas. Saasnart han herde dette Navn, sagde han, at han var en Bekjendt af min Fader, og forsikrede, at han vilde ikke tilstæde, at man skulde bringe mig saadant et

langt Stykke Wei, førend en Saarlæge havde undersøgt mine Wunder. Hans Hiem, fødte han til, var tæt ved, om jeg vilde behage, at følge med han. Jeg tog gierne imod hans Tilbud, støttede mig paa hans Arm, og befandt mig snart i Gorgaarden af et prægtigt Pallads. I det vi traadte ind, kom en gammel graahaa- ret Tiener os imøde, og spurgde, naar man kunde vente hans Herre, Hertugen, tilbage fra Landet. Forst om nogle Maaneder, var Sva- ret. Derpaa befalede min Frelser ham, strax at lade Husets Saarlæge komme. Man satte mig paa en Sofa i et smukt Værelse, mine Saar bleve undersøgte og fundne ganske ubetydelige. Alligevel advarede Chirurgen mig for Ratteluft- ten, og den fremmede Herre bad mig saa ind- stændig at tage indod en Seng i hans Huus, at jeg omsider samtykkede i at blive hos ham.

Nu var jeg allene med min Befrier, og greb Leiligheden for at takke ham varmere, end jeg før havde kunnet. Han bad mig at tie stille dermed.

”Jeg priser mig lykkelig,” sagde han, ”at jeg var istand til, at vise Dem denne lille Tjeneste, og vil stedse være min Datter forbun- den for, at hun opholdt mig saalønge i Sancta Claras Kloster. Den Hsiagteise jeg altid har baaret for Marquis de las Cisternas, omend- skjøndt Tilfældet ikke har ladet os blive saa for- trolige, som jeg vel havde ønsket, gior mig nas

turligviis hans Søns Bekjendtskab overmaade tiert. Jeg er overtydet om, at min Broder, i hvis Huus De nu er, vil meget beklage, at han ikke var ti stæde, for selv at kunne tage imod Dem; imidlertid er jeg Herre her i Hertugens Gravværelse, og kan i hans Navn forsikre Dem om, at alting staaer til Deres Befaling i Hotel de Medina."

Lønt Dem min Forundring, Lorenzo, da jeg fandt Don Gaston de Medina i min Kællers. Min Glæde over at vide med Visshed at Agnes opholdt sig i Sancta Claras Kloster, var ikke ringere. Men den sidste Kællelse blev ikke lidet svækket, da jeg efter adskillige, som det lod, ligegyldige Spørgsmaal fik at vide, at hun havde virkelig taget Kløret. Alligevel lod jeg ikke min Sorg herover fæste Roed i min Siel; jeg smigrede mig med den Tanke, at min Onkels Jndflydelse ved det pavelige Hof vel kunde rydde denne Hindring af Veien, og uden Vandfællighed skaffe mig Dispensation for min Elskede. Understøttet af dette Haab, dæmpede jeg mit Hiertes Urolighed, og fordobblede mine Bestræbelser for at synes erkiendtlig for Don Gastons Godhed, og glad ved hans Selskab.

Nu kom en Tiener ind, og meldte mig, at den Bandit, jeg havde saaret gav Tegn til at han var endnu i Live. Jeg bad, om han maatte blive bragt til min Faders Hotel, for saasnart han kunde tale at spørge ham, hvorfor

han havde tragtet mig efter Livet. Man sagde mig, at han kunde allerede nu tale, endskjønt det rigtig nok kostede ham megen Umage. Af Nysgierriighed bad Don Gaston mig, at forhøre Morderen i hans Nærværelse, men dertil havde jeg slet ingen Lyst. Jeg giettede mig til Ophavsmanden, og vilde skaane Don Gaston for at høre sin Søster anklaget. Desuden frygtede jeg ogsaa, at blive kiendt for Alphonso d'Alvarada, som vilde hindret mig i at faae en Sammenkomst med Agnes. Hvad jeg vidste om Don Gastons Character, overtlydede mig om, at det vilde være et ubetænksomt Skridt, at søge at faae ham paa min Side ved at tilstaae min Lidenskab for hans Datter. Jeg ansaae det for meget magtpaaliggende, at han ikke skulde kiende mig, uden som Grebe de las Cisternas, og havde i Ende, at dølge Bandittens Bekiendelse for ham. Jeg gav ham derfor at forstaae, at da jeg troede, at en Dame maatte være med i Spillet, og hendes Navn let kunde slippe Stimanden af Munden, saa var det mig nødvendigt, at forhøre Karlen under fire Dine. Don Gaston havde for megen sin Følelse til at ville nøde mig længer, og Banditten blev nu bragt til min Bopæl.

Morgenen derpaa forlod jeg min Bert, som endnu samme Dag vilde reise tilbage til Hertugen. Mine Saar vare saa ubetydelige, at jeg blot nogentid maatte bære min venstre Arm i et Klæde; for Resten mærkede jeg slet in-

gen farlige Følger af mit natlige Eventyr. Bandittens Saar bleve erklærede for dødelige; han bekiendte, at den hæbngierrige Donna Rodolpha havde kiøbt ham til at myrde mig, og derpaa døde han.

Alle mine Tanker vare nu henvendte paa, at komme til at tale med min elskede Nonne. Theodor paatog sig at iværksætte det, og denne Gang med bedre Held end tilforn. Han bombarderede Gartneren i Sancta Claras Kloster saaledes med Stikpenge og Løfter, at jeg fik den Gamle ganske paa min Side; jeg skulde indbringes i Klosteret under Navn af en Gartnerkarl. Planen blev ufortøvet iværksat. I en grov Lærreds Kittel, og med et sort Plaster over det ene Øie, blev jeg forestillet for Krue Priorinden, det var saa naadig at bifalde Gartnerens Valg. Jeg tiltraadte min Tjeneste strax. Botanik havde været en af mine Yndlingsstudia; jeg vidste derfor ret godt at stikke mig i min nye Stand. Jeg arbejdede nogle Dage i Klosterhaugen, uden at see Gienstanden for min Forklædning. Den fjerde Morgen var jeg heldigere. Jeg hørde Agnes's Stemme, og ilede efter Lyden, da Synet af Priorinden i det samme gjorde mig forskrækket. Jeg trak mig vaersom tilbage, og skulde mig bag nogle Træer.

Priorinden satte sig med Agnes paa en Bænk noget fra mig. Jeg hørde hende skændte paa sin unge Søster for hendes bestandige

Tungfindighed. Hun sagde til hende, at det var en Forbrydelse i hendes Stilling at begræde Tabet af en Elsker, og at begræde Tabet af en Trolos var tillige en Dumhed. Agnes svarede saa sagte, at jeg kunde ikke forstaae, hvad hun sagde, men jeg mærkede nok, at hun talde med meg'n Ærbødighed. Samtalen blev afbrudt af en ung Kostgængerinde, som meldte Priorinden, at der var nogen, som ventede paa hende i Talestuen. Den gamle Dame kysede Agnes paa kinden, og forlod hende. Kostgængerinden blev tilbage. Agnes roesde en Person meget, som jeg ikke kunde gætte hvem var, men hendes Tilhørerinde lod til at høre paa hvad hun sagde, med ligesaa stor Glæde som Interesse. Agnes viisde hende adskillige Breve, som hun giennemlæste med kiendelig Fornøielse. Hun fik Lov til at skrive dem af, og gif endelig sin Bei til min store Fryd og Gammen.

Hun var mig neppe ude af Syne, førend jeg strax forlod mit Smuthul. For ikke at skræmme min elskede Agnes, nærmede jeg mig ganske sagte til hende, i det Forsæt, lidt efter lidt at give mig tilkiende for hende. Men hvo kan blot en eneste Minut skuffe Kiærligheds Dine? Da jeg kom hende nær, løstede hun Hovedet i Beiret, og gienkiendte mig ved det første Blik, uagtet min Forflødning. Med et Bestyrteles- Skrig sprang hun hurtig op fra Bænken, og vilde ile bort, men jeg fulgte hende, holdt paa

hende, og besvøer hende, at høre mig. Overtydet om min Falskhed, afflog hun mig denne Begiering, og befalede mig strax at forlade Høgen. Men var Louren til mig at afflaae. Jeg svøer, at hvor farlige Følgerne endog kunde være, saa vilde jeg dog ikke gaae, førend jeg havde retfærdiggjort mig. Jeg forsikrede hende, at hun var bleven bedragen af sine Paarsørendes List, og jeg kunde give hende uomstødelige Beviser paa, at min Kierlighed altid havde været reen og uegennyttig; omsider spurgde jeg hende hvad der vel kunde have bevæget mig til, at opsoege hende i Klosteret, dersom jeg var besjelet af de egennyttige Grunde, som mine Fiender havde tillagt mig.

Mine Bønner, mine Grunde, mine Eeder, at jeg vilde ikke forlade hende, førend hun lovede at høre mig, forenede sig med hendes Frygt for, at Monnerne skulde træffe hende hos mig, med hendes Nysgierrighed, med den Godhed, som hun uagtet min formeente Utroskab sølde for mig, og overvandt omsider hendes Beslutning. Hun sagde mig, at i det nærværende Dieblif var det hende umuligt, at samtykke i min Begiering, men om Aftenen Kloffen elleve vilde hun komme igien, og endnu engang tale med mig. Derpaa ilede hun tilbage til Klosteret.

Jeg betroede min Ven, den gamle Gartner, min Lykke; han viisde mig et hemmeligt Sted,

hvor jeg uden Frygt for at blive opdaget, kunde skjule mig til om Natten. Istedet for, som sædvanlig at gaae hjem med min Huusbonde, listede jeg mig derhen, og ventede utaalmodig paa den bestemte Tid. Lykkeligviis var Natten kuelig, og de andre Nonner bleve i deres Celler. Agnes allene trodsede det raas Veirligt, og kom endnu forend Klokken slog elleve paa vort forrige Samlingssted. Da vi vare fuldkommen trygge for at blive afbrudte, fortalte jeg hende den sande Aarsag til min Udeblivelse den rædsomme femte Mai — og var saa lykkelig, at røre hendes Hierte. Hun tilstod sin ubillige Mistanke, og dadlede sig selv bittert, fordi hun af Fortvivlelse over min Utroskab havde valgt Sløret.

”Men, nu kommer Angeren for sildig!” svarede hun til; ”Loddet er kastet, jeg har aflagt mit Løfte, og er Himlens Brud. Jeg indseer, hvor lidet Klosterlivet sommer sig for mig. Min Afsky derfor voxer hver Dag. Reedsomhed og Mismod ere mine bestandige Følgesvende, og jeg vil ikke dølge det for Dem: min Lidenskab for den, som jeg engang ansaae for min Brudgom, er ikke uddødt; — vi maae skilles ad! Der er sat uoverstigelige Skranker imellem os, og paa denne Side Graven tør vi ikke see hinanden oftere!”

Nu sagde jeg, at overtynde hende om, at vor Forening var ikke saa umulig, som hun maaskee troede. Jeg fortalte hende om Kardi-

nal-Hertug de Lermas Indflydelse ved det pavelige Hof. Jeg forsikrede hende, at det vilde ingen Umage koste mig, at faae Dispensation fra hendes Lovte, og naar Don Gaston fik mit sande Navn og vor lange Forlovelse at vide, vilde han ventelig træde over paa min Side. Agnes svarede, at hun indsaae nok, hvor lidet jeg kiendte hendes Kader. I enhver anden Henseende var han gæmild og godmodig, men Overtro var den eeneste Plet paa hans Character; heri lod han sig ikke bevæge ved nogen Ting; han opofrede alt andet for sine Griller, og intet i Verden vilde overtale ham til at samtykke i hendes Lovtes Ophævelse.

”Men sæt,” afbrød jeg hende — ”sæt at han misbilligede vor Forening — han behøvede jo heller ikke at vide noget af vort Forehavende, førind jeg havde befriet hende ud af hendes Fængsel. — Naar De først er min Gemalinde, saa har han ingen Magt længer over Dem. Jeg trænger ikke til hans Understøttelse, og naar han altsaa indseer, at hans Brede er spildt, saa skienker han Dem vist igien sin Kierlighed. Men om Don Gaston endogsaa var uforsøntlig, o, da ville mine Paarørende kappes om at bringe Dem til at glemme Deres Tab, og min Kader vil erstatte Dem den Kader, jeg berøvede Dem.”

”Don Raymond,” svarede Agnes i en fast og bestemt Tone, ”jeg elsker min Kader. I dette eneste Tilfælde var han haard imod mig, &

alle andre har haft derimod givet mig saa mange Beviser paa sin Kierlighed, at den er bleven nødvendig for min Tilværelse. Han vilde aldrig tilgive mig, at jeg forlod Klosteret, og jeg gysede allerede ved den blotte Tanke om den Forbandede, som han vilde efterlade mig i sin Dødsstund. Desuden siger min Samvittighed mig, at jeg er bunden af mine Løfter. Krivillig blev jeg Himlens Brud; uden Forbrydelse kan jeg ikke træde tilbage. Forjag altsaa den Tanke, Raymond, nogenstunde at blive min Gemal. Jeg er helliget til Religionen, og hvor meget vor Skilsmisse endog smerter mig, saa vilde jeg dog selv sætte mig imod det, som jeg føler vilde gjøre mig strafværdig.

Jeg søgte, at giendrive disse ugrundede Betænkeligheder, og vi strede endnu derom, da Klosterklokkerne kaldte Nonnerne til Hora. Agnes torde ikke blive borte, men førend hun forlod mig, afnødte jeg hende det Løfte, at komme igjen næste Nat paa samme Tid. I nogle Uger varede disse Sammenkomster uforstyrrede, — men nu, Lorenzo, nu beder jeg om Deres Overbærelse. Betænk vor Stilling, vor Ungdom — vor lange Forbindelse. — Overvei alle de Omstændigheder, som forenede sig ved vore Sammenkomster — ah! Gristelsen var uimodstaaelig! Ja, jeg maae beklende det for Dem, i et ubevogtet Dieblik blev Agnes's Værelse et Rov for min Lidenstabs.

Rasende Harmen tændte i Lorenzos Dine, en mørkerød Skarlagens Farve traf sig over hans Ansigt, han sprang op fra Stolen, og vilde trække sin Kaarde. Marquien lagde Mærke til hans Forehavende, og greb hans Haand. Han trykkede den med Varme:

”Min Ven! min Broder! lad mig tale ud! Undertving blot saalænge Deres Hidsigthed, og overttyd Dem i det mindste om, at dersom det, jeg nu fortalte Dem, er en Forbrydelse, saa falder al Skylden paa mig allene, og ikke paa Deres Søster.”

Lorenzo søgde at fatte sig; han satte sig igien ned, og hørte paa Resten af Historien med en mørk og utaalmodig Mine. Marquien blev ved: Saasnart Lidenskabernes første Udbrud var forbi, og Agnes igien havde fattet sig, rev hun sig med Forførdelse ud af min Favn. Hun kaldte mig en skændig Korfører, oversøede mig med de bitreste Bebreidelser, og rev Haaret af sit Hoved i vild Vanvittighed. Knust under Byrden af min Ubefindighed fandt jeg neppe Ord til min Undskyldning. Jeg søgde at trøste hende, jeg bad for hendes Fødder om Tilgivelse. Hun rev sin Haand, som jeg holdt indsluttet i min, fra mig, just i det Dieblif, da jeg vilde trykke den op til mine Læber.

”Rør ikke ved mig,” raabte hun med en Voldsomhed, som forskrækkede mig. ”Uhyre af

Freløshed og Uafnemmelighed, hvordan har Du ikke bedraget mig! Jeg ansaae Dig for min Ven, for min Beskytter, til Dine Hænder betroede jeg mig med uskyldig Tillid, og troede at min Ære var uden Fare i Din Vold, og Du, Du, som jeg tilbød, Du bedækker mig med Skiændsel! Du har forført mig til at bryde det Løfte jeg gav Himmelen; Du har nu sat mig i lige Klasse med Udskuddet af mit Køn! Elen-dige, Du faaer mig aldrig mere at see!”

Hun sprang op. Jeg søgde at holde paa hende, men hun rev sig løs, og flygtede ind i Klosteret.

Stamfuld og urolig gik jeg bort. Næste Morgen indfandt jeg mig efter Sædvane i Hausgen, men Agnes lod sig ikke see. Om Natten ventede jeg hende forgieves paa vor sædvanlige Samlingsplads. Paa denne Maade henraandt adskillige Nætter og Dage. Endelig saae jeg min fortørnede Brud gaae over den Gang, hvori jeg arbejdede; hun var i Følge med hiin unge Kostgængerinde, ved hvis Arm, hun, som det lod, af Svaghed maatte støtte sig. Hun kastede et Blik til mig, men vendte strax igien Ansigtet bort. Jeg ventede hendes Tilbagekomst, men hun gik ind i Klosteret, uden videre at lægge Mærke, enten til mig, eller de angerfulde Miner, hvormed jeg bad om hendes Tilgivelse.

Konnerne vare neppe borte, førend den gamle Gartner sagde ganske mismodig til mig:

”Sennor,” sagde han, ”det gior mig ondt, at jeg ikke længer kan være til Deres Tieneste, men den Dame, som De ellers pleiede at tale med her i Haugen, truede mig nu kylig, at hvis jeg igien tillod Dem at komme ind, saa vilde hun aabenbare den hele Sammenhæng for Frue Priorinden. Hun befalede mig desuden at sige til Dem, at Deres Stærværelse her var en Beskæmmelse, og hvis De havde mindste Agtelse for hende, maatte De aldrig oftere prøve paa at faae hende at see. Tag mig derfor ikke ilde op, at jeg ikke oftere kan være Dem behjelpelig. Skulde Priorinden paa det samme komme efter hvad jeg har giort, saa lod hun sig kanskee ikke engang nøie med at jage mig paa Worten; af Hæongierrighed kunde hun oven i Kibet anklage mig for at have vanhelliget Klosteret, og lade mig kaste i Inquisitionens Fængslerne.”

Mine Bestræbelser for at overvinde hans Beslutning vare frugtesløse. Han nægtede mig reent ud nogensinde oftere at komme ind i Haugen, og Agnes var haardnakket i, hverken at lade mig see eller høre fra sig. Omtrent fiorten Dage efter nødte en heftig Sygdom, hvori min Fader var falden, mig at ile til Andalusien. Jeg fandt, som jeg havde frygtet, Marquien i en meget farlig Tilstand. Man havde strax erklæret hans Sygdom for dødelig, men alligevel hensinægtede han endnu nogle Maaneder, i hvil-

ten Tid min Nærværelse ved hans Sotteseng og adskillige Fortredeligheder om Arverettigheden, opholdt mig i Andalusien. Først for fire Dage siden kom jeg tilbage til Madrid, og fandt ved min Ankomst det følgende Brev i mit Hotel.

Her tog Marquien et Blad Papiir op af en hemmelig Skuffe i sin Pult, og flyede det til sin Tilhører. Lorenzo aabnede det, og gienkiendte sin Søsters Haand. Han læsde:

”I hvilken Afgrund af Elendighed har Du ikke fyrtet mig! Raymond, Du nøder mig til at dele Din Forbrydelse. Aldrig vilde jeg see Dig mere; jeg vilde glemme Dig, hvis det var mig muligt, og dersom jeg ikke kunde det, vilde jeg blot mindes Dig, for at hade Dig. Et Bæsen, for hvem jeg allerede føler en Moders Omhed, anraaber mig om, at tilgive min Forsører og bede om hans Kierlighed for min Frelse. Raymond, Dit Barn lever under mit Hierte. Jeg skielver for Priorindens Hævn. For mig selv skielver jeg, men endnu meget mere for den uskyldige Skabning, hvis Liv beroer paa mit. Vi ere begge forlorne, dersom min Tilstand bliver opdaget. Raad mig altsaa, hvad jeg skal gjøre, men prøv ikke paa, at faae mig at see. Gartneren, som lover at aflevere dette, har faaet sin Afsked, og fra den Kandt er der intet Haab mere. Den, som er kommen i hans Sted, laader sig ikke bestikke. Hvis Du vil have Svar til mig, saa skul det bag ved den store Støtte

af Sanct Francs i Kapuzinerkirken; der skriver jeg hver Torsdag, og kan da let tage Dit Brev. Du er paa nærværende Tid ikke i Madrid, hører jeg; maae jeg først bede Dig saasnart Du kommer hertil, at give mig Svar? Det vil jeg ikke haabe. Ak, Raymond! min Forfatning er græffelig! Bedraget af mine nærmeste Frender, tvungen til en Levemaade, hvis Pligters Opfyldelse er mig for tung, fiendt med disse Pligters Hellighed, og forledet til at overtræde dem af den, som jeg havde meest Tillid til, seer jeg nu Omstændighederne nøde mig til at vælge imellem Død og Meeneed. Dwindelig Frygtsomhed og moderlig Omhed bestemme dette Valg. Jeg føler, hvor strafværdig jeg bliver ved at følge denne Plan, som Du har foreslaaet mig. Min arme Faders Død, som Du vel har hørt tale om, rydder een Hindring af Veien. Han slumrer i sin Grav, og jeg frygter ikke længer for hans Brede. Men Guds Brede, o Raymond, hvo vil beskytte mig imod den? Hvo vil beskytte mig imod min egen Samvittighed, imod mig selv? Jeg tør ikke nære disse Tanker, de berøbe mig Forstanden. Min Beslutning er fattet. Skaf mig Dispensation fra mit Løfte! jeg er villig til at flygte med Dig. Skriv mig til, min Mand! Siig mig, at Fraværelsen har ikke svækket Din Kierlighed! Siig mig, at Du vil frelse et ufødt-Barn og dets ulykkelige Moder. Jeg lever i Dødsangestens Stræk. Hvert Die,

som fæster sig paa mig, synes mig, kan læse min Hemmelighed og min Skiændsel. Og Du er Skyld i alle disse Qualer! — O! da mit Hierte elskede Dig første Gang, hvor langt var jeg ikke da fra at frygte saadanne Piinsler af Dig!

Agnes.

Lorenzo gav Brevet tilbage uden at sige et Ord. Marquien giemte det i sin Pult og begyndte igien saaledes:)

Ubeskrivelig var min Glæde over en, saa længselsfuld ønsket, saa lidet haabet, Tidende. Min Plan var snart lagt. Den Gang Don Gaston fortalte mig sin Datters Opholdsted, tvivlede jeg intet Dieblik paa hendes Beredvillighed til at forlade Klosteret; jeg havde derfor betroet Kardinal-Hertugen de Lerma den hele Sag, og han gjorde paa Dieblicket Anstalter til at udvirke den fornødne Bulle. Til al Lykke havde jeg siden efter forsømt, at forebygge Sagens videre Fremgang. For kort Tid siden fik jeg et Brev, hvori han meldte mig, at han ventede hver Dag det pavelige Hof's Befaling. Dette havde været mig nok, hvis Kardinalen ikke havde føiet til, at jeg skulde tænke paa Midler til, at befrie Agnes ud af Klosteret, uden Priorindens Vidende, thi han tvivlede ingenslunde paa, at hun jo vilde blive forbittret over at miste en Nonne af saa høi Rang, og ansee dette Tab som en Beskiæmmelse, der var tilføiet hendes

Kloster. Han vidste, at hun var et Kruentimmer af en heftig og hæbngierrig Characteer, som var istand til, at drive Sagen til det Yderste; han var derfor bange for, at hun skulde indeslutte Agnes, og tilintetgiøre baade mit Haab og den pavelige Bulles Virkning. Jeg besluttede altsaa at bortføre min Agnes, og indtil Bullens Ankomst, at skule hende paa et af Kardinalens Godser. Hermed var han tilfreds. Nu lod jeg den nye Gartner i Sancta-Claras Kloster opsnappe, og lod ham holde i Forvaring i mit Hotel. Jeg bemægtigede mig Haugenøglens, og behøvede nu blot at forberede min Agnes paa Bortførelsen. Dette gjorde jeg ved det Brev, som De i Aftes saae mig lægge hen bag Helgenens Støtte. Jeg skrev hende til, at jeg vilde vente hende i Morgen Midnat i Haugen, og forsikkrede hende, at hun skulde snart see sig paa fri Rod.

Nu, kære Lorenzo, har De hørt min hele lange Fortælling. Jeg veed intet andet at anføre til mit Forsvar, end at mine Hensigter med Deres Søster stedse have været de hæderligste; at det altid var og endnu er mit Bimeed, at tage hende til Ægte, og at disse Omstændigheder, vor Ungdom, vor Kierlighed give mig Haab om, at De ikke allene vil tilgive en flygtig Bildfarelse, men endogsaa gjøre min Forseelse god igien hos Agnes, og hjælpe mig at betrygge mit lovmæssige Krav paa hendes Person og Hierte.

Femte Kapitel.

Af! ingensteds er Roserne saa røde,
 af! ingensteds er Tornene saa smaa,
 og ingensteds er Duncene saa bløde,
 som de, vor Fordums Ulyld hvilde paa *).
 Baggesen.

Her endte Marquien sine Begivenheder. Lorenzo grundede nogle Dieblikke, førend han kunde blive enig med sig selv, hvad han vilde svare. Endelig brød han sin Tausshed:

"Raymond," sagde han, og tog Marquiens Haand, "Erens strenge Lov skulde egentlig nøde mig til at afstoe min Søsters Skiøndsel i Deres Blod; men de Omstændigheder De anfører, forbyde mig at behandle Dem som min Fiende. Fristelsen var for stor. Mine Forældres Overtro er Skyld i denne Ulykke, og de

*) I Originalen staaer over dette Kapitel et Motto af Pope; men da samme har Hentydning paa en Samtale imellem Don Raymond og Theodor, som Oversætteren har udeladt, fordi den kiglnede Interessen, maatte det naturligt viis forandres; dog tabes der sikkert ikke ved Byttet.

have feilet mere end enten Agnes eller De. Hvad der er skedt, kan ikke mere forandres; men det kan gøres godt igien ved et Givtermaal. De har stedse været, ja De er endnu min bedste, min eneste Ven. Jeg elsker Agnes med inderlig Omhed, og hvem skulde jeg vel heller ville unde hende end Dem. Bliv De altsaa ved Deres Forsæt. Jeg vil ledsage Dem i Morgen Nat, og selv følge min Søster til Kardinalens Gods. Min Nærværelse vil retfærdiggjøre hendes Opførsel, og beskytte hende mod al Dadel for hendes Flugt fra Klosteret."

Marquien takkede ham med den inderligste Barme, og Lorenzo fortalte ham nu, at han havde intet mere at frygte af Donna Rodolphas Fiendskab. Allerede for fem Maaneder siden var en af hendes Blodaarer sprungen i et Anfald af Vrede, og saa Timer efter havde hun opgivet Aanden. Han nævnedes ogsaa Antonia. Marquien undrede meget over at høre tale om dette nye Slægtstak. Hans Fader havde taget sit Had til Elvira med sig i Graven, og aldrig yttret mindste Ord om, at han vidste, hvor hans ældste Sønns Enke var bleven af. Don Raymond forsikrede sin Ven, at han var hiertelig gierne villig til at erkiende sin Svigerinde og hendes elskværdige Datter. Anstalterne til Bortførelsen tillode ham rigtig nok ikke, at besøge dem næste Dag, men imidlertid bad han Lorenzo, at forsikre dem om hans Venskab, og paa hans Begne

at flye Elvira alle de Menge, hun kunde behøve. Don Lorenzo lovede at gjøre dette, saasnart han kunde faae hendes Opholdsted at vide, og gik nu tilbage til Hertugens af Medina Pallads. Det var allerede i Dagbrækningen, da Marquien gik ind i sit Sovestue. Han kastede sig paa Sengen, Sønnen lagde sig paa hans tunge Die-laage, og hans Drømme maledede ham de skønneste Udsigter til at henleve lykkelige Dage med hans elskte Agnes.

Saasnart Lorenzo var kommen hjem, spurgte han, om der var Breve til ham. Han fandt adskillige, men ikke det, som han ønskede at finde. Leonella havde ikke samme Aften kunnet skrive ham til. Alligevel var hun altfor utaalmodig efter at forsikre sig Besiddelsen af Don Christoval, paa hvis Hierte hun smiggrede sig med ikke at have gjort et lidet Indtryk, til at hun skulde have ladet hengaae endnu en Dag uden at give ham Efterretning om hendes Bopæl. Ved sin Hiemkomst fra Kapuzinerkirken fortalte hun sin Søster ret hierteglad, hvor stor Opmærksomhed en deilig ung Herre havde vist for hende, og at hans Ledfager havde paataget sig, at ville tale Antonias Sag hos Marquien de las Cisternas. Elviras Sølesser ved denne Tidende vare ganske forskellige fra hendes Søsters. Hun dadlede hende fordi hun havde været saa uforstigt, at betroe deres Historie til et vild fremmed Menneske, og frygtede for, at denne Ubetænksomhed

Kunde let forudindtage Marquien imod hende. Men hendes største Frygt giemde hun i sin Barm. Med Urolighed havde hun lagt Mærke til, at hendes Datter blev blodrød, dengang Leonella nævtede Lorenzo. Den undseelige Antonia vovede ikke at udtale hans Navn. Uden selv at vide hvorfor, fælde hun sig forlegen, hver Gang Tælen kom paa ham, og søgde med Klid at lede den hen paa Ambrosio. Elvira blev dette unge Hjertes Kælelser vaer, og paastod, at Leonella skulde tage det Løfte tilbage, som hun havde givet de to unge Herrer. Et Suk, som ved denne Befaling sneg sig op fra Antonias Bryst, bestyrkede den floge Moder i hendes Forsæt.

Leonella havde mange Indvendinger derimod. Hun troede, at hendes Søster var misundelig over at hun blev hende foretrukket. Uden at tale et Ord derom, skrev hun strax om Morgen tidlig de følgende Linier til Lorenzo:

”Sennor Don Lorenzo, De har vist allerede mangen god Gang beskyldt mig for Utafnemmelighed og Glemfomhed, men saasandt som jeg er en ærlig Jomfrue, var det mig ikke umuligt, at holde Dem mit Løfte i Gaar. Jeg kan aldrig beskrive Dem, hvor forunderlig min Søster tog imod Deres gunstige Ønske, at ville besøge os. Det er ret en besynderlig Kone; men hun har dog ogsaa sin gode Side, naar kun ikke hendes Skinsyge paa mig var, for den bringer hende mangen Gang paa de allerurimeligste

Indfald. Som, for Exempel, da hun hørde, at Deres Ven havde været artig og hofflig imod mig, saa var strax hundrede og eet ude; hun dadlede min Opførsel, og forbød mig, at jeg maatte absolut ikke lade Dem vide, hvor vi boe. Men min inderlige Taknemmelighed for Deres gunstige Tienstvillighed og — tør jeg ogsaa bekiende det? — mit Ønske igien at faae den søde, elskværdige Don Christoval at see, gjør mig ulydig. Jeg har altsaa listet mig til, herved, at lade Dem vide, at vi boe i Sanct Jago's Gade, fire Døre fra Grev d'Albornos Pallads, og ligeover for Barberen Miguel Coello. Spørg om Donna Elvira Dalsa; thi, ifølge min Svigerfaders Befaling, maad min Søster altid bære sit Pigenavn. Klokkeren aatte i Aften treffer De os vist hjemme; men lad Dem bare ikke mærke med, at jeg har skrevet Dem til. Skulde De see Grev d'Offorio, saa sig ham — jeg bliver ganske rød — saa sig ham, at hans Besøg vil være en sand Glæde for den sympathetiske

Leonella."

De sidste Ord vare skrevne med rødt Blæk, for at udtrykke hendes Kinders Rødmen over den Vold, som han havde maattet gjøre paa sin joæfruelige Blufærdighed.

Saa snart Lorenzo havde læst Sedlen, gik han ud for at oplede Don Christoval. Men han kunde ikke finde ham den hele Dag, og gik nu

allene hen til Donna Elvira, til stor Ergrelse for Leonella. Da Pigen, som meldte ham, havde allerede sagt at hendes Frue var hjemme, saa kunde Elvira ikke lade være at tage imod hans Besøg, endskiondt dette skedte med Uvillie. Denne blev endnu forøget ved den Forandring, som hans blotte Navn gjorde i Antonias Ansigt, og som blev endnu kiendeligere, da han kom ind i Stuen. Hans regelmæssige Vært, hans livlige Træk, den utvungne Ynde, som herskede i hans Tone og Udfærd, overtlydede Elvira om, hvor farlig saadan en Gæst var for hendes Datter. Hun besluttede, at behandle ham med kold Høflighed, at aflaae hans Tieneste med Taksigelser for hans artige Tilbud, og paa en fin Maade, at lade ham føle, at hun just ikke gierne saa hans oftere Besøg.

I det han traadte ind i Bærelset, fandt han Elvira, som ikke befandt sig vel, liggende paa en Sofa; Antonia sad ved sin Brodereramme, og Leonella klædt i Hyrdindedragt med sin Mops paa Skindet. Omendskiondt Elvira var Moder til Antonia, saa ventede han dog at faae en sand Søster af Leonella, og "den flittige og ærlige Skomagers Datter fra Cordova" at see. Et eneste Diekast var nok til at bringe ham paa andre Tanker. Han saa en Kone, hvis Træk, endskiondt de vare angrebne af Tiden og Sorg, dog endnu altiid vidnede om fortrinlig Stionhed. Alvorlig Værdighed herskede i hendes Ansigt,

men den var misbnet ved et Ynde og en Blidhed, som maatte fortrylle enhver. Lorenzo troede, at hun i sin Ungdom havde lignet sin elskværdige Datter, og sandt ingenlunde at den afødsde unge Grebe de la's Cisternas havde begaaet nogen Fersseelse ved at ægte hende. — Evira bad ham at sætte sig ned, og lagde sig strax igien ned paa Sofaen.

Antonia modtog ham med en blot Compliment, og blev ved med sit Arbeid; hendes Kinder vare overtrukne med Skarlagen, og hun søgte forgieves at dølge hendes Hiertes Bevægelse, ved at bukke sig ned over Brodererammen. Tanten fik ogsaa det Indfald at ville lege blufærdig; hun gjorde sig al Umage for at ytre et Slags Bæven og Rødmen, og ventede med nedslagne Dine paa, at Don Christoval, som hun haabede ganske vist var med, skulde tale til hende. Efter nogen Tids Forløb, da hun slet ikke mærkede noget til hans Nærværelse, tog hun Mod til sig, saae sig om i Stuen, og mærkede til sin store Uergrelse, at Medina var allene. Hendes Utaalmodighed tillod hende ikke, at oppebie en Erklæring; hun afbrød Lorenzo, som just forrettede Raymonds Erinde, og spurgde, hvor han havde gjort af sin Ven?

Denne, som holdt det for nødvendigt, at blive i hendes Bevaaagenhed, søgte at trøste hende for hendes forgieves Haab, ved at sætte lidt Eminke paa Sandheden.

”Ah, Sennora!” svarede han i en bedrøvet Tone, ”hvor meget vil han ikke beklage, at han har mistet denne Leilighed til at kunne bevidne Dem sin Erfrygt; hans Onkels Eydrom har pludselig nødt ham til at forlade Madrid, men saasnart han kommer tilbage, vil han med Henrykkelse gribe det første Dieblif for at kaste sig for Deres Fødder.”

Ved disse Ord mødte hans Dine Elviras; hun straffede hans Kallighed med et misfornøiet og dadlende Blik; han opnaaede ikke engang sin Hensigt ved sit Bedrageri. Ganste forfredelig over sit fejlslagne Haab, stod Leonella op, og gik smækket ind i sit Værelse.

Lorenzo skyndte sig nu at gjøre den Keil god igien, som havde paadraget ham Elviras Mishag. Han fortalte sin Samtale med Marquien angaaende hende, og forsikrede hende, at Raymond var villig til at erkiende hende for sin Broders Enke; men indtil det var Marquien muligt, at kunne gjøre hende sin personlige Opvartning, saalænge havde han anmodet ham om, at være hans Representant. Denne Livende lettede en tung Byrde af Elviras Sind; nu havde hun funden en Beskytter til sin faderløse Antonia, for hvis tilkommende Skiebne, hun altid havde skielvet. Hun udvædde sit Hierte i Taffigelse til den, der havde været hendes ædelmodige Volgivtsmand, men indbød ham alligevel ikke til at igientage sine Besøg. Imidlertid,

da han ved Afskeden bad om Tilløbelse, undertiden at torde erkjendige sig om hendes Sundhed, saa forbød hans artige og beskedne Tøne, den Erkiendtlighed hun skyldte ham for den beviiste Tieneste, og den Agtelse hun bar for hans Ven Marquien, hende, at afflaae ham hans Begjæring. I en temmelig tvungen Tøne tilstødede hun ham det; han lovede derimod ikke at misbruge hendes Godhed, og forlod hende.

Antonia blev nu allene med sin Moder; de taug begge nogen Tid stille. De snuskede, at tale om een og samme Gienstand, men de vidste ikke paa hvad Maade, de skulde begynde. Den ene følde en Undseelse, som forseglede hendes Læber, og hvortil hun ikke vidste Marsagen; den anden var bange for, at finde sin Frygt grunder, eller at meddele sin Datter Tanker, der endnu kunde være hende ubekiendte. Endelig begyndte Elvira.

”Det er en elskværdig ung Mand, Antonia; jeg synes overmaade godt om ham. — Var han længe hos Dig i Gaar i Kirken?”

”I al den Tid jeg var der, Moder, veeg han ikke et Dieblif fra mig; han overlod mig sin Plads, og var meget artig og forbindtlig.”

Saa? — Men hvorfor har Du da ikke talt et eneste Ord om ham til mig? Din Tante var ganske indtaget af hans Ven, og Du roesde Ambrosios Betsalenhed, men ingen af Jer nævnde et Ord om Don Lorenzo og hans gode Egenskaber. Havde Leonella ikke talt om hans Bered-

villighed at tage sig af vor Sag, saa havde jeg saamen ikke engang vidst, at der var saadant et Menneske til i Verden."

Hun standsede. Antonia skiftede Farve, men taug stille.

Kanſkee har Du ikke ſaa gode Tanker om ham, ſom jeg? Efter min Mening er hans Skabning ſkion, hans Tale godmodig og fornuftig, og hans hele Udfærd meget indtagende. Maaskee Du har ſeet ham med andre Dine, og finder ham ubehagelig og — "

"Ubehagelig? o kiereſte Moder, hvordan var det muligt? Jeg maatte være meget utaknemmelig, derſom jeg kunde glemme hans Artrighed i Gaar, og meget blind, hvis jeg ikke lagde Mærke til hans Værd. Hans Udſeende er ſaa tækkeligt, ſaa ædelt! hans Udfærd ſaa bliid, og dog ſaa mandig! Jeg har endnu aldrig ſeet ſaamange Fuldkommenheder forenede hos en Perſon, — hvem veed, maaskee han har ikke ſin Lige i hele Madrid?"

"Men hvorfor taug Du da i Gaar gandske ſtille med Dine Lovtaler over denne Fugl Phoenix? hvorfor dulgte Du for mig, at hans Selskab voldte Dig Fornøjelse?"

"Det veed jeg rigtig ikke ſelv; De ſpørger mig der om noget, hvorpaa jeg ſlet ikke kan ſvare. Jeg vilde over tusende Gange tale om ham, hans Navn ſvævede beſtandig paa mine

Læber, men naar jeg vilde til at udtale det, saa havde jeg ikke Mod dertil. Men endskiøndt jeg ikke talde om ham, saa tænkte jeg destomere paa ham."

"Det vil jeg troe. Men skal jeg sige Dig, hvorfor Du ikke havde Mod dertil? Fordi Du ellers pleier at betro mig Dine lønligste Tanker, men nu vidste Du ikke, hvordan Du skulde bære Dig ad at dølge det for mig, som Du dog var bange for at tilstaae, denne Kælelse, som Dit Hierte nærede, og som Du nok følte, at jeg vilde misbillige. Kom hid til mig, mit Barn."

Antonia forlod sin Brodereramme, kastede sig paa Knæ foran Sofaen, og skulde sit Ansigt i sin Moders Skid.

"Vær ikke bange, mit kiere, gode Barn! Ansæ mig ligesaameget for Din Veninde, som for Din Moder, og frygt aldrig nogen Bebreidelse af mig. Jeg har læst Dit Hiertes Kælelser; Du er endnu ikke svet i at dølge dem; de kunde ikke undgaae mit aarvaagne Dje. Denne Lorenzo er farlig for Din Rolighed; han har allerede gjort Indtryk paa Dit Hierte. Jeg seer rigtig nok, at han ogsaa elsker Dig, men hvad kan der blive af denne Kierlighed? Du er fattig og venneløs, min Antonia; Lorenzo er Arving af Hertugen af Medina Celi. Om hans Hensigter endog vare rene, saa vil hans Onkel dog aldrig samtykke i Eders Forbindelse, og giver

han ikke sit Minde dertil, faae J heller aldrig mit Samtykke. En sorgelig Erfarenhed har lært mig, hvor megen Rummelse der venter paa en Pige, som givter sig ind i en Familie, der ikke er hende gunstig. Derfor beder jeg Dig: overvind Din Tilbøielighed! om det endog koster Dig Noie, saa søg alligevel at overvinde den. Dit Hierte er sømt og varmt, og det Indtryk, som allerede er gjort derpaa, er dybt; men naar Du først er overtydet om, at Du ikke tør nære saadanne Følelser, saa haaber jeg, at Du ikke vil mangle Styrke til at kunne forjage dem af Din Barn.

Antonia kysede hendes Haand, og lovede ubegrændset Lydighed. Elvira blev ved.

”For at hindre Din Lidenkab i at voxer, vil det være nødvendigt, at afværge Lorenzos oftere Besøg. Den Tieneste han har vist mig tillader mig ikke, reent ud, at forbyde dem, men ifald jeg ikke dømmes for gunstigt om hans Character, saa vil han uden at tage det ilde op, afbryde dem, naar jeg siger ham mine Grunde, og ganske overlader mig til hans Vedelmødighed. Den næste Gang jeg seer ham, vil jeg frimodig tilstaae den Forlegenhed for ham, hvori hans Besøg sætte mig. Hvad siger Du dertil, mit Barn? Ere disse Forholdsregler ikke nødvendige?”

Antonia sagde uden Betænkning, men ikke uden Bedrøvelse, ja til alleting. Hendes Moder kysede hende med Omhed, og gik derpaa til Sengs. Antonia fulgte hendes Exempel, og lovede saa tit, aldrig mere at tænke paa Lorenzo, at hun slet ingen anden Tanke havde, indtil Sønnen lukkede hendes Dine.

Imedens dette foregik hos Elvira, ilede Lorenzo hen til Marquien. Alleting var færdigt til Agnes's anden Bortførelse, og om Midnat holdt de to Venner med en Karet med fire Heste uden for Muren af Klosterhaugen. Don Raymond aabnede Døren med sin Nøgle. De gik ind, og ventede nogen Tid paa Agnes. Endelig forgik Saalmodigheden Marquien; han begyndte at frygte for, at hans andet Forsøg skulde ikke løbe bedre af, end det første, og foreslog, at speide rundt omkring Klosteret. De nærmede sig: Alting var tyst og bølmerkt. Priorinden ønskede at lade den hele Tildragelse blive en Hemmelighed, af Frygt for, at een Søsters Forbrydelse skulde bestemme det hele Kloster, eller at nægtige Fienders Mægling skulde unddrage hendes Hæongierrighed det bestemte Slagtoffer. Hun vogtede sig derfor vel for at give Agnes's Elsker Marsag til at formode, at hans Anslag var robet, og hans Elste paa Nippet at lide Straffen for sit Feiltrin. Af denne samme Grund forkastede hun den Idee, at lade den ubekiendte Forfører gribe i Haugen, da en saadan Udfærd vilde have gjort megen Støi,

og aabenbaret hendes Klosters Skændsel for hele Madrid. Hun lod sig derfor nøie med, at sætte Agnes i nøie Forvaring, og lod Elsteren skiotte sig selv, som han kunde bedst. Det gik som hun tænkte. Marquien og Lorenzo tovede til i Dagbrækningen, og trak sig da uden mindste Støi tilbage, bestyrkede over at see deres Plan mislykket, og uden at kunne giætte Marsagen dertil.

Morgenen derpaa gik Lorenzo til Klosteret, og forlangde at tale med sin Søster. Priorinden kom til Talegitteret med et bedrovet Ansigt. Hun fortalte ham, at Agnes havde i nogle Dage været meget urolig, og ganske afflaaet de andre Nonners Anmodninger om at sige dem Marsagen dertil, og søge Raad og Trøst i deres Omhuhed; hendes Vægning havde været halvfarrig, og af saa heftig Virkning paa hendes Sundhed, at hun var bleven syg sidste Torsdag Aften, og laae nu til Sengs. Lorenzo troede ikke et Ord af denne hele Fortælling; han paastod, at han vilde see sin Søster, og dersom hun ikke kunde komme til Talegitteret, saa forlangde han at indlades i hendes Celle. Priorinden betegnede sit Bryst med et stort Kors! Hun zittrede for den blotte Tanke, at et Mandfolks profane Dine skulde see det Indvendige af hendes hellige Solig, og yttrede sin Forbauselse over, at Lorenzo kunde faae saadant et Indfald. I Dag, soiede hun til, kunde hans Begiering nu rigtig nok ikke tilstædes ham, men hun haabede dog, at naar

han i Moravn vilde giøre sig den Uleilighed at komme igien, skulde hendes elskte Datter vel være i den Stand, at hun kunde komme ud i Talestuen. Med dette Svar maatte Lorenzo smukt gaae sin Vej, yderst misfornøiet, og skielvende for sin Stakkels Søster.

Morgenen derpaa ganske tidlig, kom han igien. "Agnes befandt sig værre; Lægen havde erklæret hendes Tilstand for yderst farlig; hun maatte holde sig rolig, og torde slet ikke tænke paa, at tage imod sin Broders Besøg." Lorenzo bludsede af Harmen over dette Svar, men hans Brede hjalp dog intet. Han rasede, han bad, han truede, han lod intet Middel være uforsøgt, for at komme til at tale med Agnes. Det lykkedes ham ligesaalidet, som forrige Dag, og ganske forsviblet kom han tilbage til Marquien.

Raymond havde ligeledes anvendt alt for at opbuge Marsagen til, at hans Plan var gaaet i Lyset. Don Christoval, som nu ogsaa blev indvøiet i Hemmeligheden, søgte at lokke noget ud af sin Veninde, den gamle Portneriske i Sancta Claras Kloster, men hun var taus som Ratten, og han fik intet at vide. Marquien var færdig, at blive affindig, og med Lorenzo stod det sig heller ikke meget bedre. De vare begge overtydede om, at den aftalte Bortførelse maatte være bleven robet, og at Agnes's Sygdom var intet andet, end et tomt Paaskud; men paa hvad

Maade man kunde frelse hende ud af Priorindens Vold, det vidste de ikke.

Lorenzo besøgte Klosteret meget noiagtig hver Dag; og lige saa noiagtig meldte man ham, at hans Søsters Sygdom tog snarere til end af. Da han var fuldkommen overbevist om, at man bedrog ham, var han især urolig over, at han ikke kunde erfare hendes Skiebne, og Priorindens Grunde, for at holde ham borte fra hende. Han var endnu uvis om, hvordan han skulde forholde sig, da Marquien fik et Brev fra Cardinal-Hertugen de Lerma. Det indeholdt den forventede pavelige Bulle, som ganske løste Agnes's Løfter, og gav hende igien til hendes Familie. Dette vigtige Papiir afgjorde paa een gang de Forholdsregler, som de to Venner burde bruge; de besluttede, at Lorenzo skulde ufortøvet bringe det hen til Priorinden, og forlange strax at faae sin Søster udliveret. Sygdom var ikke længer nogen Udflugt imod denne Befaling; Agnes's Broder saae sig derved berettiget til paa Diebliffet at bringe hende til Palladset de Medina: en Ret, hvoraf han næste Dag vilde giorre Brug.

Nu, da hans Sind var lettet for Bekymring over hans Søster, og da hans Mod var hævet ved det Haab, snart at kunne frelse hende, havde han nogle Diebliffe tilovers for Kierlighed og Antonia. Han valgte samme Tid til sit Besøg, som sidste Gang. Elvira havde befalet,

at lade ham komme ind. Hendes Datter og Søster gik ud, og hun tog allene imod Lorenzo. Hendes Udsærd var mindre tilbageholdende, end sidste Gang; hun nødte sin Gæst til at tage Plads ved Siden af hende paa Sofaen, og begyndte uden Tidsspilde paa den Samtale, hvorom hun var bleven enig med Antonia.

”Tro aldrig, Don Lorenzo, at jeg kunde være saa ufornemmelig, at glemme den vigtige Tjeneste, De har vist mig hos Marquien. Jeg føler hvor stor Forbindtlighed De har paalagt mig, og intet i Verden vilde kunne bevæge mig til det Skridt, jeg nu seer mig nødt til at gjøre, uden mit Barns, min inderlig elskte Antonias Belsærd. Min Sundhed daler; Gud allene veed, hvor snart han vil fremfalde mig for sin himmelske Throne. Min Datter vil da blive faders og moderløs, og hvis hun skulde miste Familiens de las Cisternas Beskyttelse, ogsaa venneløs. Hun er ung og uskyldig, ubekiendt med Verdens Eroløshed, og indtagende nok til at blive en Gienstand for Korførelse. Dem altsaa selv, hvormeglet jeg maae skielve for denne Udsigt! Dem hvor omhyggelig jeg maae passe paa, at lade hende undvige Omgang med enhver, der kunde vække de Lidenstaber, som endnu slumre i hendes unge Barn. De er elskværdig, Don Lorenzo; Antonia har et varmt, et elskende Hjerte, et Hjerte, som er opfyldt af Taknemmelighed for den Godhed De har bevist os. Deres

Besøg opvække af min moderlige Frygt; hvor let kunde De ikke indgyde hende Følelser, som vilde forbitte hendes hele øvrige Liv, eller nære Forhaabninger i hendes Siel, som hendes Stilling aldrig berettiger hende til, at see opfyldte. Forlad mig denne ængstelige Tilfæelse, og lad min Frimodighed tillige være min Undskyldning. Jeg kan ikke forbyde Dem mit Huus, uden at være utaknemmelig; kun Deres Edelmødighed kan samtykke i min Bøn — og skaane en frygtsom, om Moders Følelser. Ero mig, naar jeg forsikrer Dem, at det gjør mig meget ondt, at jeg seer mig i den ubehagelige Nødvendighed, at maatte undvige Deres Bekjendskab; men dette er det eneste Middel, og Antonias Vel nøder mig til at bede Dem — at afbryde Deres Besøg. Ved at opfylde denne Begjæring vil De forhøje den Agtelse, jeg allerede nu føler for Dem, og som jeg af alleting seer, De saa fuldkommen forciener.”

”Deres Nødenhiertighed henrykker mig,” svarede Lorenzo, ”jeg haaber at overtynge Dem om, at De har ikke taget Feil i Deres Mening om mig, men at ogsaa de Grunde jeg kan anføre, ville bevæge Dem til at tilbagefalde en Begjæring, som jeg ikke er istand til at opfylde, uden med den ubeskriveligste Uvillie. Jeg elsker Deres Datter oprigtig, og ønsker ingen større Lykke, end at meddele hende samme Følelser, og erholde hendes Haand for Alteret. Jeg er rigtig

nok just ikke riig, thi min Fader har kun efterladt mig lidet, men mine Forventninger retsfærdiggjøre min Paastand paa den unge Grevindes de las Cisternas Haand." —

Elvira afbrød ham: "Ah, Don Lorenzo, denne glimrende Titel lader Dem glemme min ringe Herkomst; De husker ikke paa, at jeg nu har levet fjorten Aar i Spanien uden at blive erkiendt af min Mands Familie, og at jeg er afhængig af den, ved en Livrente, som netop forslaaer til at ernære og opdrage min Datter. Ja, endogsaa de fleste af mine egne Paarørende have sat mig tilside, og af Misundelse ladet, som om de ogsaa tvivlede paa mit Egteskabs Gyldighed. Da min Svigerfaders Død standfede mine ringe Indtægter, saae jeg mig i den yderste Nød. Min Søster, som med alle sine Svagheder, har et varmt, ædelmodigt, velvilligt Hierte, tog imod mig. Hun understøttede mig efter sin ringe Evne, overtalte mig, at flytte til Madrid, og har ernæret mig og mit Barn, siden vi forlode Murcia. Ansee derfor ikke Antonia, som en Datter af Greven de las Cisternas, men blot som et fattigt og ubeskyttet faderløst Barn, som en Datterdatter af Haandværksmanden Torribio Dalsa, som en nødlidende Kostgiængerinde hos denne Haandværksmands Datter. Betænk Forskiellen imellem vor Stilling, og de glimrende Raar af Brodersvamen og Arvingen af den mægtige Hertug af Medina. Jeg troer, at Deres Hensigter

ere rene, men da vi ikke tør haabe, at Deres Onkel vil billige dette Givtermaal, saa forudsæer jeg, hvilke sørgelige Følger Deres Kierlighed vilde have for mit Farns Koliathed."

"Jeg beder Dem om For'adelse, Sennora, De er galt underrettet, naar De sætter Hertuzgen af Medina i lige Klasse med de sædvanlige Adelsmennesker. Han tænker ædelt og uegenyttigt. Han elsker mig meget høit, og saasnart han mærker, at min Lyksalighed beroer paa Antonias Besiddelse, behøver jeg aldrig at frygte, at han skulde lægge nogen Hindring i Veien for vor Forbindelse. Men sæt endogsaa, at han nægtede mig sit Samtykke, hvad havde jeg da vel at frygte? Mine Forældre ere døde; jeg er Herre over min lille Formue; den vil være nok for Antonia, og jeg bytter da gierne Medinas Hertuadomme bort for hendes Haand."

"De er ung og forelsket, og jeg finder Deres Tænkemaade meget naturlig. Men til mit eget Børste har Erfarenhed lært mig, at der hviler en Forbandelse over ulige Givtermale. Jeg ægtede Greven de las Cisternas imod hans Families Villie; hvor meget har mit Hierte ikke maattet lide for dette ubesindige Skridt! Hvor vi endog flygtede hen, saa forfulgde den faderlige Forbandelse min Carlos. Vi bleve fattige, og ingen Ven var os nær, som kunde lindre vor Nød. Vi elskede hinanden endnu st. dse, men af! der kom Timer imellem, da Amor flygtede. Want

til Rigdom og Magelighed, fandt min Mand
 Oergangen til Næringsforger og Mangel utaa-
 lelig. Han ønskede sig da tilbage i de Kaar,
 som han havde forladt for min Skyld, og be-
 breidede mig i Fortvivlelsens Tinner, at det var
 mig, som havde styrtet ham i Armod og Elen-
 dighed. Ofte kaldte han mig sin Forbandelse,
 Si den til sine Lidelser, Marsagen til hans Død!
 O Gud! han vidste ikke, hvor uendelig bitterere
 mit eget Hjertes Bebreidelser vare mig! han
 vidste ikke, at jeg leed trefold: for ham, for
 mine Børn, og for mig selv! Rigtig nok va-
 rede hans Brede kun siden længe, hans Hier-
 tes sande Omhed vaagnede snart igjen, men saa
 marrede hans Vger over de Taarer han havde
 bragt mig til at fælde, mig endnu mere end hans
 Bebreidelser. Han knælede for mine Fodder,
 anraabte om min Tilgivelse, og forbandede sig
 selv som min Koldigheds Morder. — Tro der
 for min Udvarsel, og skaan min Datter for en
 lige Eendighed. Uden Deres Onkels Samtykke,
 skal hun aldrig blive Deres, saalænge jeg lever,
 og han vil vist ikke samtykke. Hans Magt er
 umaadelig, og min Antonia skal ikke blive et
 Offer for hans Brede og hans Forfølgelse.”

”Hans Forfølgelse? Hvor let er det ikke
 at undgaae den! Lad endog saa det Værste hændes,
 saa behøve vi jo kun at forlade Spanien. Jeg
 kan let omsætte min Formue. Indiens Dør til-
 byde mig et sikkert Tilflugtssted. Jeg eier en

Plantage i Hispaniola; den er vel ikke af stor Værd, men den kan dog ernære os. Derhen vil jeg flye, og ansee denne De for mit Fædreland, naar den kun under mig en rolig Besiddelse af min Antonia."

"Ah, unge Mand! dette er kun en skøn, romantisk Indbildning. Saaledes tænkte Carlos ogsaa. Han troede, at han kunde forlade Spanien uden Kummer, men den tilfældende Afreise rev dette Dække fra hans Dine. De veed endnu ikke, hvad det er: at forlade sit Fædreland, aldrig, aldrig mere at see det igjen! De veed ikke, hvad det er, at bortbytte sin Barnheds Skueplads med ubekiendte Zoner og barbariske Himmelegne! — at være aldeles, evig glemt af sin Ungdoms Venner! — at see sit Hjertes kjereste Gjenstande bukke under for de Sygdomme, som Jardiens Atmosphere fører med sig, og være berøvet al Gode til at kunne række dem en hjælpsom Haand! Alt dette har jeg følt! Min Mand og to søde elskelige Drenge fandt deres Grav i Cuba; intet kunde frelse min Antonia uden tilfældig Tilbagereise til Spanien. Ah, Don Lorenzo! kunde De gjøre Dem Begreb om det jeg leed i Amerika! hvor bittere mine Taarer runde over de Grave, jeg maatte lade blive tilbage der! hvor dyrebart det blotte Navn: "Spanien" var mig! Jeg misundte Bindene, som blæste derhen, og naar den spanske Matros sang en bekiendt Vise i det han røede forbi mit een-

somme Bindue, saa loffede Tanken om mit Fødeland brændende Taarer frem i mine Dine. Og saa min Carlos — min Mand. —”

Elvira standsede. Hun kunde ikke tale for Graad, og skulde sit Ansigt i sit Kommetørklæde. Efter en kort Taushed stod hun op:

”Forlad mig, at jeg gaaer nogle Dieblkke fra Dem; Mindet om mine Lidelser har rystet min Siel altfor stærkt, og jeg trænger til Ensomhed. Læs imidlertid disse Linier. Efter min Mand's Død fandt jeg dem iblandt hans Papirer. Havde jeg tidligere lært at kiende hans Følelser's hele sørgelige Omfang, saa var jeg død af Grammelse. Disse Vers skrev han paa sin Reise til Cuba, da Mismod omgav hans Land, da han glæmde, at han endnu havde Huustro og Born. Det vi miste er os altid det dyrebareste. Carlos skulde for evig forlade Spanien; og nu blev Spanien ham uendelig tierere end alt andet i Verden. Læs, Don Lorenzo, og tænk Dem ind i en landflygtig Mand's Følelser.”

Elvira flyede ham et Stykke Papir, og forlod ham. Han læsde og fandt det følgende:

Landflygtigheden.

Jeg Dig forlader, elste Fødeland!
 Din kiere Jord ei meer jeg skal betræde.
 Med Taarer skuer jeg Din hvide Strand,
 og mindes sorgfuld barnlig Ustylds Glæde.

Der hvor min første, spæde Stammen led,
 hvor ømt mig favned' kjerlig Moders Arme,
 hvor skyldfri Fryd i muntre Læg jeg nød
 og Barnets Siel ei ahned Sorg og Harm;

Der dvæler Du, Erindring om en Tid,
 hvis Glæder aldrig komme meer tilbage!
 O! hver af mine Tanker flyver did,
 ledsaget af det knuste Hjertes Klage.

Ja, rødseltungt er Mindet om hver Stund,
 som svandt, o Fædreland! i Dine Egne.
 Ei Savn vil unde mig et qvægsomt Blund;
 det Flygtningen forfølger allevegne.

Ah! Hjertet minies vemodsfuldte hver Plet,
 hvor fordum Venkabs høie Fryd det smagde;
 hvor ædel Daad og Dyder hæved det,
 og det Algodheds Gud sit Offer bragde.

Paa Dine Binger, hu'de Fantasie,
 jeg til de elskte Egne freidig iler;
 men, Arme! snart Din Glæde er forbi,
 thi Lykken kun i Drømme til Dig smiler.

See, Skibet gynges paa det vilde Hav,
 O! at dets Skid mig vilde huld modtage!
 I Fødeland ei unbes mig en Grav,
 hvad Værd har da for mig vel Livets Dage?

For sidste Gang fra Fædrelandets Kyst
 sig Fuglens Qviddren trænger til mit Øre;
 O Havets vilde Bølge! tie! — vær tyst! —
 At jeg i No den fiere Lyd kan høre! — —

Den sagtnes! — af! og snarlig for mit Syn
 det elskte Land for evig vil forsvinde! —
 Trolose Kyst! Du iler bort som Lyn;
 Først med mit Liv udslættes skal Dit Minde.

Lorenzo havde endnu ikke læst disse Linier
 ud, da Eivira kom tilbage. Hendes Laarer
 havde lindret hendes Smerte, og hun var igjen
 i sin sædvanlige Sindsstemning.

”Jeg har nu intet mere at tilføie, Sennor,
 ” sagde hun, ” De kiender nu mine Bekym-
 ringe, og de Grunde, hvorfor jeg beder Dem,
 ikke at igientage Deres Besøg. Med fuldfom-
 men Tillid har jeg overladt mig til Deres Ære.
 O, De vil vist ogsaa overtyde mig om, at jeg
 har ikke havt for gode Tanker om Dem.”

” Kun endnu eet Spørgsmaal, Sennora,
 og saa forlader jeg Dem: Hvis Hertugen af
 Medina bifalder min Kierlighed, vil De og De-
 res elskværdige Datter da være mig gunstig? — ”

” Siden der dog kun er saa liden Rimelig-
 hed til, at saadan en Forbindelse vil finde Sted,
 saa vil jeg intet dølge for Dem, Don Lorenzo;

ja, jeg frygter' at min Datter ynder Dem kun alt for meget. De har giort et Indtryk paa hendes unge Hierte, som angster mig, og just for at dette Indtryk ikke skal blive endnu dybere, maae jeg frabede mig Deres Omgang. Hvad mig angaaer, saa kan De let begribe, at det vilde glæde mig hiertelig, at see mit Barn forsørgt paa en saa fordeelagtig Maade. Jeg føler at min Helbred, der er angreben af Kummer og Lidelser, vil ikke tillade mig, at haabe et langt Liv, og den Tanke at efterlade min Antonia under et vild fremmed Menneskes Beskyttelse, bringer mig til at skielve. Marquien de las Cisternas er mig aldeles ubekiendt. Han vil giøte sig, maaskee hans Gemalinde vil ikke kunne lide Antonia, og berøve hende sin eneste Ven. Giver Hertugen af Medina sit Samtykke, saa tvivl aldrig paa mit og Antonias; men, Don Lorenzo, smiger Dem ikke med et falskt Haab. Dog, hvad for Forholdsregler De endog bruger, hvad Hertugen endog siger, saa beviis mig det Ven-skab, saalænge ikke at forsøge det Indtryk De har giort paa min Datters Hierte, ved at komme her oftere. Hvis Deres Frender berettiger Dem til at tage hende til Gemalinde, saa staae mine moderlige Arme aabne for Dem. Hvis ikke, saa lad Dem nøie med min Hoiagtelse og min Taknemmelighed, og glem ikke, at vi tør ikke see hinanden oftere."

Lorenzo lovede hende høist ugierne, det hun forlangde, og svarede til: at han haabede snart at komme igien med det Samtykke, som skulde give ham Nøt til at fornye deres Bekjendskab. Derpaa sagde han hende, hvorfor Marquien var ikke kommen selv, og betrøede hende uden Betænkning sin Søsters Historie. Han endte med disse Ord: jeg haaber, i Morgen at sætte min Søster paa fri Fod, og saasnart Don Raymond er fri for denne Krygt, vil han uden Tidsspilde ile, at forsikre Donna Elvira om sit Venkab og sin Beskyttelse.

Donna Elvira rystede paa Hovedet. "Jeg skielver for Deres Søster." sagde hun, "En af mine Veninder, som er bleven opdragen i eet Kloster med Priorinden i Sancta Clara, har fortalt mig adskillige Træk af hendes Character, og afmalet mig hende som stolt, uforsønlig, overtroist og hævngierrig. Desuden har jeg hørt, at hun har faaet det Indfald, at ville gjøre sit Kloster til det ordentligste i hele Madrid, og tilgiver aldrig det mindste Feiltrin, om det endog var begaaet af Ubetænksonhed. Enskjondt hun af Naturen er heftig og streng, saa forstaaer hun dog, naar hendes Fordeel udkræver det, at antage et Slags Godhiertighed. Hun anvender alle Midler for at overtale unge Piger af høj Byrd til at træde ind i hendes Orden; naar hun engang bliver opbragt, er hun uforsønlig, og fræk nok til ikke at bære for de grusomste For-

holdsregler, naar hun kun kan hæbne en Fjernelse. Hun vil upaatvilelig ansee Deres Søsters Fortgang af Klosteret, som en Bestiæmmelse for det, og vil bruge enhver List, for at undvige hans Helligheds Befaling. O! jeg skjælder ved den blotte Tanke, at Donna Agnes er i denne farlige Qvindes Vold!”

Lorenzo anbefalede sig. Elvira rakte ham Haanden, og han forlod hende. Hun var meget vel tilfreds med den Samtale, hun havde haft med ham. Hun glædede sig ved den Udsigt, at have ham til Svigersøn; men Klogskab bød hende at dølge de smiggrende Forhaabninger, hun nu selv vovede at nære, for sin Datter.

Saa snart det gryede ad Dag, var Lorenzo i Klosteret, forsynet med den fornødne pavelige Bulle. Nonnerne vare i Hora, og han ventede utaalmodig paa, at Gudstienesten skulde være tilende. Endelig kom Priorinden til Talegitteret. Han forlangde at tale med Agnes. Den gamle Dame svarede med en bedrøvet Mine: at det gode Barns Sygdom blev hvert Døielik farligere, og Lægerne havde reent opgivet hende; alligevel havde dog en af dem erklæret, at hvis der var nogen Mulighed i, at hun med Tiden kunde faae sin Helbred igien, saa maatte det skee ved at lade hende blive i Roelighed, og aldrig lade nogen komme til hende, hvis Besøg kunde sætte hendes Sind i heftig Bevægelse. Lorenzo troede denne

Fortælling ligesaa lidet, som de bekymrede og sømsme Udtryk om Agnes, hvormed den var udsmykket. For at faae en Ende paa Sagen, flyede han Abbedissen den pavelige Bulle, og paastod, at hans Søster skulde udleveres ham, enten hun var frisk eller syg.

Priorinden tog Papiret med en ydmyg Mine, men saasnart hun havde kastet et Blik paa Indholden, seirede hendes Hævngierrighed over alle Hylleriets Bestræbelser. Hendes Læber bleve blaa af Arrighed, og hun saae harmfuld og truende paa Lorenzo.

”Denne Befaling er bestemt;” sagde hun med en Brede, som hun forgieves søgde at dølge, ”jeg vilde hiertelig gerne adlyde den, men det staaer ulykkeligviis ikke i min Magt.”

Lorenzo afbrød hende med et Forbauselses Udraab.

”Jeg igientager det, Sennor: at adlyde denne Befaling staaer ingenlunde i min Magt! Af Medfølelse for en Broders Omhed havde jeg gjerne lidt efter lidt villet forberede Dem paa den sørgelige Historie, at De kunde høre den med Standhaftighed. Mine Forholdsregler ere nu fuldkastede. Jeg skal ufortøvet udlevere Dem Deres Søster? — Saa viid da, uden Dimsvøb: hun døde forrige Fredag.”

Lorenzo foer af Forfærdelse tilbage og blegnede. Et Diebligs Estertanke overtlydede ham

om, at denne Beretning maatte være Usandhed, og bragde ham igien til sig selv.

”De bedrager mig!” sagde han med Brede; ”for fem Minuter siden forsikrede De mig, at Agnes var syg, men i Live. Lad mig strax faae hende at see! Jeg vil og jeg maae see hende, og ethvert Forsøg paa at holde mig fra hende er frugtesløst”

”De glemmer Dem, Sennor! De skylder min Alder og min Stand Verbødighed! — Deres Søster er død. Aarsagen, hvorfor jeg i Begyndelsen dulgde dette for Dem, var Frygt for, at en saa uventet Tidende skulde gjøre alt for heftig Virkning paa Dem. Sandelig, jeg faaer kun slet Løn for min Omhu. Jeg beder Dem, sig mig, hvad skulde jeg vel have under ikke at lade Dem see hende? Hendes Ønske, at forlade vort Selskab, er mig allerede en tilstrækkelig Grund til gierne at see hendes Bortgang, og at troe Sancta Claras Søsterskab vanhelliget ved hendes Mærtyrælse; men alligevel har hun paa en endnu strafværdigere Maade skildt sig selv ved min Bevaagenhed. Hendes Forbrydelse var stor, og naar De erfarer Aarsagen til hendes Død, Don Lorenzo, saa vil De vist selv glæde Dem over, at den Elendige er ikke mere. Forrige Torsdag, da vi havde skribtet i Kapuciner-Kapellet, overkom der hende en Sygdom, ledsaget af besynderlige Omstændigheder, hvori hun med Haarnæfkenhed dulgde Aarsagen. Lovet

være den hellige Jomfrue! vi vare for ubidende til at have nogen Mistanke derom! Tænk Dem vor Kummer, vor Forsærdelse, da hun Dagen derpaa bragde et dødsødt Barn til Verden, og fulgte det strax efter selv i Graven. — Hvordan, Sennor? er det muligt, at Deres Ansigt røber hverken Forbauselse, eller Brede? er det muligt, at De skulde være Medvidder i Deres Søsters Skændsel, og dog ikke unddrage hende Deres Kierlighed? Er det saaledes, hvad behøver De da min Medynk? Jeg føier blot dette endnu engang til: det er mig umuligt, at efterkomme hans Helligheds Befaling. — Agnes er død, og for at overtynge Dem om, at jeg taler Sandhed, saa sværger jeg Dem til ved vor hellige Korloser! at det er tre Dage siden, hun blev begravet.”

Hun kyssede et lille Krucifix, som hængde ved hendes Belte, stod op, og forlod Talestuen. I det hun gik ud, hilste hun Lorenzo med et haanligt Smil.

”Lev vel, Sennor,” sagde hun; ”jeg kiender intet Middel imod dette Tilfælde, og jeg er bange for, at ikke engang en pavelig Bulle endnu vil være istand til at opvække Deres Søster fra de Døde.”

Lorenzo gik nu ogsaa bort, igiennemtrængt af Smerte. Don Waymonds Sorg over denne Lidende grændsede til Vanvittighed; intet kunde faae ham til at troe, at Agnes var virkelig

væb; han paastod fuldt og fast, at hun var endnu giemt inden for Sancta Claras Mure. Ingen Grunde kunde faae ham til at opgive sit Haab om at faae hende igien. Hver Dag lagde han en ny Plan, til at faae Esterretning om hende, men ingen af dem blev kronet med et lykkeligt Udfald.

Medinas Haab om nogensinde at faae sin Søster at see igien, forsvandt ganske; men han troede rigtig nok, at hun var kommen af Dage paa en ulovlig Maade. I denne Overbeviisning understøttede han Don Raymonds Estersforskninger, fast bestemt i det Dieblig han kunde faae mindste Wisshed om, at hans Mistanke var grundet, da at tage streng Hævn over den føleløse Priorinde. Hans Esters Død bedrøvede ham oprigtig, men hans Mismod steg endnu høiere ved den Tanke, at Belansthændigheden forbad ham i nogen Tid at nævne Antonia for hans Onkel. Imidlertid vege hans Speidere ikke fra Elviras Dør. Han vidste hver en af sin Eisters Bevægelser. Da hun aldrig om Torsdagen forsonde Prækenen i Kapuzinerkirken, saa var han vis paa, at see hende eengang om Ugen, og endskiøndt han, sit Løfte tro, meget omhyggelig undveeg at blive bemærket af hende. Saaledes henrandt to lange Maaneder. I al denne Tid hørde man ikke et Ord om Agnes. Alle, undtagen Marquien, troede paa hendes Død, og nu besluttede Lorenzo, at aabenbare sit Hier-

tes Ønske for sin Onkel. Han havde allerede la-
det falde nogle Ord om, at han havde Lyft til
at giøte sig; de vare blevne saa godt optagne,
som han nogenfinde kunde ønske sig, og han næ-
rede ikke mindste Tvivl om sine Bestræbelsers lyk-
kelige Udfald.

Siette Kapitel.

Da i hinandens Favn de henrykt laae,
de Natten huld, men Dagen rædsom saae.

Lee.

Henrykkelsens Time var forbi, Ambrosios Be-
giærligheder vare tilfredsstillende. Koriolans
fngtede fra hans Barm, og Skamfuldhed ind-
tog dens Sted. Korlegen og forfærdet over sin
Svaghed rev han sig ud af Mathildas Arme;
hans Meeneed fremstillede sig for ham; han over-
veiede det sidste Optrin, og bævede for Følgerne
af en Opdagelse; med Rædsel saae han ind i
Fremtiden; hans trostesløse Hierte blev Modby-
deligheds Sæde; han undveeg Synet af sin Skæ-
beligheds Deeltagerinde. En sørgelig Taushed
herskede, imedens de syntes begge at være fordy-
bede i ubehagelige Betragtninger.

Mathilda brød Tausheden først. Hun tog venlig hans Haand, og trykkede den op til sine brændende Læber.

"Ambrosio!" hviskede hun med sød og bærende Stemme.

Denne Tone rystede Munkens Siel; han fastede sine Dine paa Mathildas; de vare fulde af Taarer; hendes Kinder bludsede, og hendes bønnefulde Blikke syntes at anraabe ham om Medlidenhed.

"Karlige Pige!" sagde han; "i hvilken Afgrund af Elendighed har Du ikke styrtet mig? Blev Dit Kion opdaget, saa maatte jeg med min Ære, ja med mit Liv maatte jeg betale disse faa Dieblikkens Fornæelse; Jeg Daare! at jeg vilde fæste Lid til Dine forfærlige Yndigheder! Hvad skal jeg nu gjøre? hvordan skal jeg bøde for min Misgjerning? hvordan skal jeg tilkiempe mig Himlens Tilgivelse for min Forbrydelse? Ulyksalige! Du har for evig tilintetgjort min Rolighed."

"De givr mig disse Bebreidelser, Ambrosio? mig, som har opoffret Verdens Glæder, Rigdoms Fordere, mit Kions Delicæsse, mine Venner, min Formue, mit gode Navn, for Deres Skyld? Hvad har De mistet, som jeg har beholdt tilbage? Har jeg ikke deelt Deres Brøde, og De min Glæde? Brøde, siger jeg? hvori bestaaer da vor Brøde, andet end i fordomsfulde Menneskers Mening? Skul den for disse, og

vore Glæder blive guddommelige og skyldfri! Deres Kydskheds Løfte var unaturligt; dertil blev Mennesket ikke skabt. Var Kierlighed en Forbrydelse, saa havde Gud ikke gjort den saa sød, saa uimodstaelig! Forjag derfor disse Skyer fra Deres Ansigt, Ambrosio! nyd uden Frygt de Goder, uden hvilke Livet er en uværdig Gave. Bebreid mig aldrig, at jeg har lært Dem at kiende Salighed, og føel den samme Henrykkelse, som den, der tilbeder Dem!”

Med disse Ord svømmede hendes Øine i en sød Smægten; hendes Barm hævede sig; hun trykkede ham vellystig op til sit Brøst, trak ham ned til sig, og hang ved hans Læber. Ambrosio bludsede atter; Loddet var kastet; hans Løfte var engang brudt; han havde allerede begaaet Forbrydelsen, skulde han aflaae at høie dens Løn? Med fordobbiet Gid trykkede han hende op til sit Hierte. Blotter for al Undseelse, gav han sine utæmmelige Begierligheder Tøilen, og favnede sin skionne Krille med Elskovs hele Gid. Ambrosio nød Glæder, hvis Lige han endnu aldrig havde kiendt. Natten gik hastig, og Morgenens rødmede over endnu at finde ham i Mathildas Arme.

Veruset af Henrykkelse forlod Munkens Syrenens vellystige Leie; han skammede sig ikke længer ved sin Ublushed; han frygtede ikke den fortørnede Himmels Hævn; han frygtede kun Døden, der kunde røbe ham en Nydelse, hvorefter

just en lang Kæften havde gjort ham desto hung-
rigere. Mathilda var endnu stedse forgiftet, og
den vellystige Munk skiald mindre for sin Kællers
indes end for sin Frilles Liv. Naar han engang
havde mistet hende, vilde han ikke saa let kunne
finde en anden Bolerke, med hvem han saa grans-
selos og saa tryk kunde tilfredsstille sine tviløse
Lidenskaber; han bad hende derfor alvorlig, at
bruge de Midler til sin Kællers, som hun havde
roest sig af at fiende.

”Ja!” svarede Mathilda; ”siden De nu
har lært mig at fiende Livets Værd, saa vil jeg
ogsaa bevare mit, hvad det endog skal koste.
Ingen Fare skal skrække mig; dristig vil jeg skue
Følgerne af min Handling, og ikke bære for de
Rædsler, hvormed de true mig. Mit Offer for
at tilkøbe mig Deres Besiddelse vil neppe synes
mig stort nok; thi et Dieblit henlevet i Deres
Arme i denne Verden, opveier en Evighed af
Straffedomme i den anden. Men førend jeg gjør
dette Skridt, Ambrosio, saa løv mig med en
høitidelig Eed, at De vil aldrig forste efter de
Midler, jeg vil bruge.”

Han gjorde, hvad hun forlangde.

”Jeg takker Dem, min Elste. Denne
Forsigtighed var nødvendig, thi uagtet De ikke
selv veeb deraf, lader De Dem dog beherske af
Almuens Fordomme. Den Bestilling jeg har
for i Nat, kunde, fordi den er usædvanlig, let
forfærde Dem, og formindste Deres Kierlighed

for mig. — Siig mig, har de Nøglen til den lave Laage i den vestlige Hængemur.”

”Til Kirkegaardslaaen, som vi have til fælleds Brug med Sancta Claras Søstre? Nei, jeg har den ikke, men jeg kan let faae den.”

”Saa sørg da derfor. Lad mig om Midnat komme ind paa Kirkegaarden. Medens jeg er inde i Sancta Claras Høvelvinger, maae De passe paa, at intet aarvaagent Die seer mig. Lad mig dvæle der en Time allene, og det Liv, som jeg helliger til Deres Fornøielse, er da frelst. Besøg mig ikke den hele Dag, for at undgaae al Misranke. Først Kloffen slaaer tolv, venter jeg Dem med Nøglen. — Eys! der kommer nogen! gaae fra mig, jeg vil lade, som om jeg sov.”

Munken adled. Han aabnede Døren, og Fader Pablos kom ind.

”Jeg kommer,” sagde han, ”for at erkyn- dige mig om min unge Patients Befindende.”

”Eys!” svarede Ambrosio, og holdt Fing- geren paa Munden; ”tael sagte; jeg kommer nu nylig fra ham; han ligger i en dyb Søvn, som ventelig vil styrke ham godt. Forstyr ham nu ikke, thi han ønsker at faae lidt Hvile.”

Fader Pablos gik ud af Cellen tilligemed Abbeden, og nu ilede de begge ned i Kirken, da Klokkerne just ringede til Hora. Ambrosio følte sig bængstet, i det han traadte ind i Kapellet. Da han endnu var uvant til Brøde, troede han, at ethvert Die kunde læse forrige Nats Begiven-

heder i hans Ansigt. Han forsøgte at bede, men hans Hjerte brændte ikke mere af Andagt, og hans Tanker tabde sig uformærkt i Mathildas Yndigheder. Men den Hjertets Reenhed, som fattedes ham, erstattede han nu ved udbort-
 Sællighed. For desto bedre at besmykke sin Mis-
 gierning, fordobblede han sit Krav paa Skinner
 af Dyd, og syntes aldrig at have været Dyden
 mere hengiven, end siden han havde brudt sit
 Løfte. Saaledes forenede han, uden selv at
 vide deraf, Hykleri med Reenhed og Ukydsfhed;
 til den sidste Forsælse var han bleven forledt ved
 en næsten uimodstaaelig Fristelse, nu gjorde han
 sig med Willie skyldig i Hykleri, ved at søge at
 dølge sin Overtrædelse af Dydens Løfte.

Prækenen var ude. Ambrosio begav sig
 ind i sin Celle. De Glæder, han saa nylig for
 første Gang havde smagt, søvvede endnu levende
 for ham; Hans Hierne var forvildet, og fo-
 restillede ham et sammenblandet Chaos af Sam-
 vittighedsnag, Belyst, Urolighed og Frygt;
 angerfuld saae han tilbage paa hiin Sielesfred,
 hiin Dydens Tillid, som hidtil havde gjort ham
 lykkelig; blot for fire og tyve Timer siden, vilde
 han med Rædsel have bævet tilbage for den blotte
 Tanke om de Udsævelser, som han nu virkelig
 havde begaaet. Han gusde ved den Forestilling,
 at en eneste lille Uforsigtighed paa hans eller Ma-
 thildas Side kunde paa engang fuldkaste den hele
 Hæders Bygning, paa hvis Opriisning han nu

havde arbejdet i tredive Aar, og at han da vilde blive en Afsty for de samme Mennesker, hvis Afgud han for havde været. Hans Samvittighed afmalede med lyse Farver hans Troløshed og Svaghed; Frygten forogede Straffens Skrækeligheder for hans ophidsede Indbildningskraft, og han saae sig allerede i Inquisitionens Fængsler. Disse piintlige Tanker vege for Mathildas Skionhed og hine søde Lærdomme, som den, der engang fattede dem, aldrig glemmer. Et eneste Blik paa disse Gienstande forsonede ham igien med sig selv; han troede ikke at have tilkøbt sig forrige Nats Blæder for dyrt, ved at have betalt dem med sin Uskyldighed og sin Ære. Blot Mindet derom fyldte hans hele Siel med Hensrykkelse; han forbandede sin daarlige Forføngelighed, der havde forledt ham til, at henødsle Livets Blomsteralder i Ensomhed, og ubekjendt med Kierligheds og Skionheds Skatte. Han besluttede, hvad der endog skulde flyde af, at fortsætte sin Omgang med Mathilda, og fremsøgte alle mulige Grunde for at understøtte sin Beslutning; han spurgde sig selv, hvori hans Brøde bestod, og hvad for Følger den vel kunde have, naar hans Udsøvelse kun blev skint? Ved streng Jagttagelse af enhver Ordensregel, Kyndigheden allene undtagen, haabede han med fuldkommen Tillid at beholde Menneskenes Agtelse, og endog faa Himmelen's Raade. Han syntes, at Gud maatte endelig tilgive ham saadan en ubetydelig

og naturlig Afvigelse fra sit Løfte, men han glemde, at da dette Løfte bandt ham, saa blev en Last, som under visse Omstændigheder kan være tilgivelig for Lægnand, til en forhadet Misgjerning hos ham.

Nu da han var bestemt i Henseende til hans tilkommende Opsørsel, blev hans Sind roligere; han fastede sig paa sin Seng, og søgte ved Søvn igen at vinde de Kræfter tilbage, som hans natlige Udsvævelser havde kostet ham. Medersqbøget og begierlig efter Igientagelsen af sine Glæder, vaagnede han. I Følge Mathildas Befaling besøgte han hende ikke den hele Dag. Kader Pablos fortalte i Refectorium, at Rosario havde omfider ladet sig overtale til at følge hans Forskrifter, men Lægemidlerne havde ikke havt mindste Virkning, og han troede ikke, at nogen Dødeligs Kunst vilde være istand til at frelse Ynglingen fra Graven. Abbeden sandede med ham, og lod, som om han begræd den alt for tidlige Død af et ungt Menneske, hvis Talenter havde lovet saa meget.

Natten nærmede sig. Ambrosio havde sørget for, at faae Nøglen til Kirkegaardslaaen af Portneren. Da alting var tyft i Klosteret, ilede han med den til Mathilda. Hun var staaet op, og imodtog ham allerede fuld paaklædt.

"Jeg har længdes meget efter Dem," sagde hun; "mit Liv hænger ved disse Dieblikke. Har De Nøglen?"

"Ja, her er den!"

"Lad os da skynde os, at komme ned i Haugen. Vi have ingen Tid at spille."

Hun tog en lille Kurs med Laag paa af Bordet. Med denne i den ene og en Lampe, som stod og brændte paa Kaminaen, i den anden Haand, ilede hun ned. Ambrosio fulgte efter hende. De taug begge ganske stille. Med hastige, men vaersomme Trin gik hun forbi Cellerne, og naaede den vestlige Side af Haugen; i hendes Dine funkede en vild Fld, som indjog Munkens Frygt og Rædsel. Fortvivlelsens bestemte Mod herskede i hendes Ansigt; hun flyede Ambrosio Lampen, aabnede Laagen, og gik ind paa Kirkegaarden: en stor Firkant, omringet af Taxustræer. Halvdelene deraf hørte til Abbediet, og den anden Halvdeel til Sancta Claras Søsterkab. Denne Halvdeel var bedækket med et Steentag, og var adskildt fra Munkenes ved et Jern-Gitterværk, endskiøndt Døren ind dertil stod altid aaben.

Didhen henvendte Mathilda sine Skridt; hun gik ind ad denne Dør, og søgte en anden, som gik ned til de underjordiske Hvelvinger, hvor Nonnernes hennuldrende Liig hvilede. Matten var bølmoerk, og man saae hverken Maane eller Stierner paa Himmelen. Der rørde sig ikke et Blad, og Munkens Lampe lysde saa klart, at man letteligen ved dens Hielp kunde finde Døren ned til Gravene. Den var anbragt i en Niche

i Muren, og næsten ganske skint af Bedbende. Man maatte gaae ned ad tre Kampesteens Trappetrin til den, og Mathilda vilde just slige ned; da hun i det samme foer pludselig tilbage.

"Der er Folk nede!" hvisttede hun til Munkene; "skind Dem, til de ere komne os forbi."

Hun flygtede om bag et høit og prægtigt Graadmæle, som var opreist til Ære for Klostersets Stifterinde. Ambrosio fulgte hendes Exempel, og skulde omhyggelig sin Lampe, at dens Skin ikke skulde røbe ham. Faa Minuter efter blev Døren, som gik ned til de underjordiske Hvelvinger, stødt op. Lystraalen skinnede op ad Trappen, og de skulde Tilskuere saae to Nonner, som vare i en meget levende Samtale. Abbeden gienkiendte uden Noie Priorinden i Sancta Claras Kloster i den forreste, og i hendes Ledfagerinde en af de ældre Nonner.

"Nu er alting istand!" sagde Priorinden; "i Morgen bliver hendes Skiebne afgjort, hendes Sukke og Graad skulle ikke hjælpe hende. Nei! nu har jeg i fem og tyve Aar været Domina over dette Kloster, men aldrig har jeg oplevet en saadan Skændighed."

"J maae beløbe Eder paa Modstand, svarede den anden i en mildere Tone; "Agnes har mange Veninder i Klosteret, og især vil Moder Sancta Ursula paa det varmeste tage sig af hende. Og i Sandhed, hun fortjener ogsaa at have

Wenner; jeg vilde selv ønske, at jeg kunde bevæge Eders Hierte til at tage hendes Ungdom og det Synderlige i hendes Stilling i Betragtning. Hun synes at erkiende sin Feil; hendes overmaade store Sorg beviser hendes Anger, og jeg er overtydet om, at hendes Taarer flyde mere af et sønderknust Hierte, end af Frygt for Straf. Ak, ærværdige Moder, vilde I blot lade Eder bevæge og formilde Eders strenge Dom; vilde I naadigst bære over med dette første Feiltrin, saa torde jeg gierne selv være Vorgen for hendes tilkommende Opsørsel."

"Formilde, siger I? bære over, siger I? ei, ei, Moder Camilla, hvad skal jeg tænke om Eder? Hvordan! har hun ikke bestaaet mig for Madrids Afgud, for den Mand, som jeg just ønskede skulde have de fordeeligste Tanker om min Klostersugt's Strenghed? hvor foragtelig maae jeg ikke have forekommet den ærværdige Abbed! nei, Moder, nei! Denne Fornærmelse kan jeg aldrig tilgive. Det beste Middel til at overtude Fader Ambrosio om, hvor meget jeg afstøjer enhver saadan Forbrydelse, er, at straffe Agnes efter vore strenge Loves hele Haardhed. Derfor bort med Eders Forbønner, de ere frugtesløse! Min Beslutning er fattet, og i Morgen bliver Agnes et forfærdende Exempel paa min Retfærdighed og Hævn!"

Moder Camilla lod alligevel ikke til at afstaae fra sin Mening, men man kunde intet mere

forstaae. Priorinden aabuede Laagen, som gik ind til Sancta Claras Kapel, og forsvandt tiligemed sin Ledfagerinde.

Mathilda spurgde, hvad det var for en Agnes, som Priorinden var saa forbittret paa, og i hvad for et Forhold hun stod med Ambrosio? Han fortalte hendes Historie, og søiede til, at siden den Tid var der foregaaet en stor Forandring i hans Tænkemaade, og han følte nu megen Medlidenhed med den ulykkelige Nonne.

"Jeg vil," sagde han, "i Morgen tale med Priorinden, og anvende alle mulige Midler, for at faae hende til at forandre sin strenge Dom."

"Bogt Dem vel for hvad De gior," afbrød Mathilda ham, "saadan en pludselig Forandring af Deres Tænkemaade vil naturligviis opvække Bestyrrelse, og kunde forvolbe en Misstanke, som De af alle Kræfter maae søge at undgaae. Fordobbel heller Deres udvortes Streng-
hed, og torden imod andres Wildfarelser, for desko bedre at kunne dølge Deres egne. Overlad De Nonnen til hendes Stiebne. Deres Rægtling kunde let blive farlig for Dem, og hendes Uforsigtighed fortiener Straf. Den er uværdig til Eiskovs Glæder, som mangler Forstand til at dølge dem. Men jeg dvæler for længe ved denne Bagatel, og spilder kostbare Dieblikke. Natten flygter hastig, og der maae endnu giores meget førend Morgenstunden. Nonnerne ere borte,

og vi ere sikke. Klye mig Lampen, Ambrosio, jeg maae gaae allene ned i denne Grav. Bie her, og raab ned til mig, naar nogen nærmer sig, men har De Deres Liv kiert, saa vov ikke at følge efter mig. De vilde blive et Offer for Deres utidige Nysgierrighed."

Med disse Ord nærmede hun sig til Gravene, med Lampen i den ene og Kurven i den anden Haand. Hun rørde ved Døren, som dreiede sig langsomt om: paa sine knirkende Hængsler, og viisde hende en smal Bindeltrappe af sort Marmor. Hun gik ned. Ambrosio blev oven for, og saae Lampens svage Straaler dale dybere og dybere. Til sidst forsvandt de, og han var ganske allene i Rattens og Gravens Mulm. Overladt til sig selv, kunde han nu ikke uden med Forbauselse eftertænke den pludselige Forandring, som der var foregaaet med Mathildas Character og Sindelaug. For saa Dage siden havde hun ladt til at være den blideste og mildeste af sit Køn, hun havde været hans Willie underdanig, og ærede ham, som et høiere Væsen. Nu tiltog hun sig baade i Tale og Udfærd et Slags Mod og Mandighed, som ikke behagede ham synderlig. Hendes Tone var ikke længer sød og bønlig, men bydende; hendes Tankegang var hurtigere end Munkens, og imod sin Willie maatte han tilstaae, at hendes Domme kraft var finere end hans. Hvert Dieblif overtlydede ham om hendes overordentlige Aandskræfter; men hvad

hun vandt i Mandens Beundring, det tabde hun
 igien i Elskerens Kterlighed. Han savnede Ro-
 vario, den elskende, vennefulde, ydmyge Rosa-
 rio; han beklagede, at Mathilda foretrak hans
 Korns Dyder for de quindelige, og naar han
 tænkte paa hendes Udtryk angaaende den uhykke-
 lige lidende Nonne, saa kunde han ikke bare sig
 for, at kalde hende grim og ubarmhiertig.
 Medynk er en Følelse, der er saa naturlig, saa
 egen for det quindelige Hierte, at man neppe
 kan regne det for en Fortieneste hos et Fruen-
 timmer, at besidde den; men ikke at kiende den,
 det er en forhadst Last, og det faldt Ambrosio
 tungt, at tilgive sin Elskte Mangelen af denne
 skønne Egenkab. Alligevel, han dadlede rig-
 tig nok hendes Følesløshed, men sølde tillige, at
 hendes Anmærkninger vare meget rigtige, og
 uagtet al hans Medynk med Agnes, besluttede
 han ikke at bede hos Priorinden for hende. Nu
 var allerede næsten en heel Time forløben, siden
 Mathilda gik ned i Graven, og endnu kom hun
 ikke tilbage. Ambrosios Nysgierrighed vaagnes-
 de. Han nærmede sig til Trappen — han lyt-
 tede efter — alting var tyst, undtagen at han
 af og til hørde Mathildas Stemme slynge sig
 igiennem de underjordiske Gange, og gienlyde
 mod Gravens Hvalvinger. Hun var for langt
 borte fra ham, til at han kunde forstaae hvad
 hun sagde, og førend hendes Ord naaede hans
 Ore, døde de hen i en sagte Hvielen. Han

længdes efter at opdage denne Hemmelighed, og besluttede, tværtimod hendes Befaling, at følge efter hende ned i Hulen. Nu stod han paa Trappen, — nu var han allerede gaaet nogle Trappetrin ned ad, da hans Mod svigtede ham. Han huskede paa Mathildas Trudsel, ifald han overtraadte hendes Befaling, og hans Hierte var fuldt af en sønlig, ubegribelig Rædsel. Han gik tilbage, stillede sig hen paa sin forrige Plads, og ventede maalmødig Enden paa dette Optrin.

Pludselig faldt han et heftigt Stød. Jorden bævede, Støtterne, som bare det Tag, hvorunder han stod, bleve saa voldsomt rystede, at han hvert Dieblik maatte frygte, at de skulde styrte omkuld, og tillige hørde han et stærkt og rædsomt Jordenskræld; da dette var forbi, og hans Dine just i det samme faldt hen paa Trappen, saa han en skinnende Ildstøtte flytte sig frem og tilbage nede i Hølvvingen. Dette varede ligeledes kun et Dieblik, det forsvandt, og alting blev igien roligt og mørkt. En skummel Dugkelhed herskede rundt omkring, og Natstens Stilhed blev kun afbrudt af Flaggermusen, som susede langsom forbi ham.

Hvert Dieblik voxede Ambrosios Forbauselse. En Time forløb endnu, det samme Lys lod sig see og forsvandt igien. Denne Gang var det ledsaget af en sød og høitidelig Musik, som sneg sig igiennem Graven, og opfyldte Munkens Siel med en Følelse, der var sammensat af Frygt og

Glæde. Lidt efter at den var holdt op, hørte han Mathildas Trin paa Trappen. Hun kom op af Graven, og den meest levende Glæde befieledede hendes skionne Træk.

”Saae De noget?” spurgde hun.

”To Gange en Jldstøtte neden for Trappen.”

”Intet andet?”

”Nei.”

”Det vil snart grye ad Dag. Tilbage til Abbediet! Dagbrækningen kunde let røbe os!”

Med svævende Trin ilede hun over Kirkegaarden, igiennem Haugen, og op til sin Celle; den nysgierrige Abbed fulgte efter hende. Hun lukkede Døren i Laas, og lagde Lampen og Kurven bort.

”Det er lykkedes mig!” raabde hun, og kastede sig i hans Arme, ”det er lykkedes mig over mine varmeste Forhaabninger! jeg vil leve, Ambrosio! leve for Dem! Det Skridt, hvorfor jeg gios, bliver mig en Kilde til uudsigelige Glæder! O, gid De kunde dele dem med mig! O, gid jeg torde høre Dem op til Deeltagelsen i min Vælde, gid jeg torde høre Dem saa høit op over Deres Kion, som en fiæk Handling har hævet mig over mit!”

”Og hvad hindrer Dem da, Mathilda?” spurgde Munken hende; ”hvorfor gior De en Hemmelighed af Deres Grinde i Hulen? Troer

De, at jeg er uværdig til Deres Tillid? Mathilda, jeg maae tvivle om, at Deres Kierlighed er oprigtig, saalænge De har Glæder, hvori De nægter mig at tage Deel."

"Deres Bebrejdelse er ubillige. Det gjør mig inderlig ondt, at jeg maae dsølge min Lyfsalighed for Dem, men Skylden er ikke min, den er Deres egen, Ambrosio. De er endnu altid for meget Munk, Deres Siel vansmægter i Opdragelses Fordommers Lænker. Overtro vilde strække Dem tilbage ved den blotte Tanke om det, som Erfarenhed har lært mig at agte og sætte Priis paa. Hidtil er De endnu ikke den, som man kan aabenbare en saa vigtig Hemmelighed, men Deres Dømmekrafts Styrke, og den Nysgierrighed, som jeg med Glæde seer tindre i Deres Dine, lader mig haabe, at De vil med Liden komme til at fortiene min Tillid. Under-ving Deres Utaalmodighed saalænge. Husk paa Deres høitidelige Eed, aldrig at ville forske efter denne Rats Begivenheder. Jeg paaftaaer, at De skal holde den, thi omendskiøndt" spjode hun smilende til, og forseglede hans Læber med et forførisk Kys, "omendskiøndt jeg tilgiver Overtrædelsen af de Eeder, De har svoren Himmel-ten, saa venter jeg dog, at De vil holde dem, som De har svoren mig."

Munken giengieldte Omfavnelsen, som havde opflammet hans Blod. Den forrige Rats, vellystige og tøileløse Udsvævelser bleve igientag-

ne, og de skildtes først ad, da Klokkeren ringede til Hora.

De samme Glæder bleve tit fornyede. Munken bevidnede en varm Deeltagelse i den formeente Rosarios uventede Helbredelse, og ingen af dem havde mindste Mistanke om hans virkelige Kion. Abbeden med ganske rolig Besiddelsen af sin Frille, og da han saae, at ingen anede hans Brode, overled han sig med fuldkommen Tryghed til sine Lidenstaber. Skamfuldhed og Anger martrede ham ikke længer. Hyppige Igientagelser gjorde ham fortrolig med Synden, og hans Hierte blev hærdet mod Samvittighedens Nag. Mathilda besyrfede ham i denne Tænkemaade, men snart mærkede hun, at hendes Elsker blev mættet ved alt for megen Nydelse. Bant til hendes Yndigheder sølve han sig ikke længer opflammet til Brynde ved dem, saaledes som før. Lidenstaberens Ruus var forbi; han havde Leilighed til at opdage de allermindste Lyder, og hvor han ingen kunde finde, opdigtede hans Mættelse nogle. Han havde nu smagt Fornøielsen hele Fylde, og brød sig ikke synderlig mere om sin Frille. Hans varme Temperament lod ham rigtig nok endnu søge Bøllystens Tilfredsstillelse i hendes Arme; men saasnart Lidenstaberens Dieblik var forbi, jog hans Modbydelighed ham fra hende, og hans af Naturen ubestændige Hierte smægtede utaaimodig efter Forandring. Besiddelsen, som mætter Manden, forøger Qvindens Kierlighed.

Mathilda viisde Munken hver Dag større Hengivenhed; ved sin Kierlighed var han bleven hende uendelig kiere end før, og hun troede at skyldte ham Erkiendtlighed for de Glæder, hvori han dog havde taget lige Deel med hende.

Ulykkeligviis Kiølnedes Ambrosios Lidenskab i samme Grad, som hendes bludsede i Beiret; endogsaa Beviserne derpaa forøgede hans Modbydelighed for hende, og hendes brændende Kierlighed udslukkede ganske den Lue, som kun ulmede meget svagt i hans Barm. Mathilda maatte mærke, at hendes Omgang blev ham Dag for Dag mere og mere ligegyldig; naar hun talde, viisde han slet ingen Opmærksomhed; de musikaliske Talenter, som hun besad til Fuldkommenhed, kunde ikke længer more ham, og naar han engang imellemstunder faldt paa at rose dem, saa skædte det i en siensynlig fold og tvingen Komplimenttone. Hans Dine fæstede sig aldrig mere med Omhed paa hende, hendes Følelser bleve ikke længer kronede med partisk Kierligheds Roes. Alt dette saae Mathilda meget vel, og fordobblede sine Bestræbelser, for igien at oplive hans forrige Følelser. Men kunde dette vel lykkes hende, da han ansaae den Unage hun gjorde sig for at behage ham, for Paatrængenhed, og blev tværimod skræmmet længer tilbage ved de Midler, som hun anvendte, for at føre den Ustædige tilbage? Imidlertid vedvarede deres utillydelige Omgang endnu, men man kunde tydelig

see, at det var ikke Kierlighed, men kun dyrist Brynde, som førde ham i hendes Arme.

Hans Temperament gjorde ham det til en Fornødenhed at have et Fruentimmer om sig, og Mathilda var det eneste, hos hvem han med Tryghed kunde tilfredsstille sine Lidenskaber. Uagtet at hendes Skionhed, foretrak han enhver anden for hende, men af Frygt, fra at røbe sin Skindhellighed, indsluttede han sine Lyster i sin egen Barm.

I hans Natur laae der ingen Frygtsomhed, men Opdragelsen havde meddeelt hans Aand for megen Banghed, og et vist angsteligt Væsen var nu bleven en Deel af hans Characteer. Dersom han havde tilbragt sin Ungdom i Verden, saa vilde han have erhvervet sig tusende glimrende og mandige Egenheder. Naturen havde dannet ham til en Helt, thi han var dierø, fast og kiæk, og vilde have bleven stor i Spidsen for en Krigshær; Edelmødighed manglede ham heller ikke: den Ulykkelige fandt stedse en medlidende Tilhører i ham; hans Kættkraft var hurtig og glimrende, hans Forstand udbredt, grundig og bestemt. Med sine store Anlæg var han bleven en Ziir for sit Fødeland; i den spædste Barndom saae man Spoer deraf, og hans Forældre lagde med den hierteligste Glæde og Beundring Mærke til hans frembrydende Dyrer og Talenter. Til hans Ulykke mistede han endnu som Barn disse Forældre, og faldt i en Frenedes Bøld, der ikke sn

Rede andet, end aldrig mere at høre tale om ham, og overgav ham derfor til sin Ven, den forrige Kapuciner-Superior. Denne, der var Munk med Liv og Siel, holdt ikke op førend han havde bildt Drengen ind, at der fandtes ingen sand Lykke, undtagen inden for Klosterets fredelige Mure. Dette virkede. At blive optagen i Sanct Frans's Orden, var Ambrosios højeste Begierlighed. Hans Lærere undertrykte omhyggelig alle hine Dyder, hvis høimodige Uegennyttighed sommede sig saa lidet for Klosterlivet. Istedet for en almindelig Velvillighed, fik han en selvkiertlig Partisthed for sit eget Held; Medynk med andres Feil lærte han at ansee som en fort Last; hans Tænkesaades ædle Krimodighed ombyttede han med en slavisk Ydmyghed. For at knække hans medfødt Diershed, oprindede Munkene ham med alle slags rædsomme, overtroiske Hiernesvind, afmalede ham de Fordomtes Plager med de forfæsteligste Farver, og truede ham for den allermindste Forsælse med den evige Død. Var det da at undre over, at hans Indbildningskraft, der stedse var beskæftiget med saadanne skrækkelige Gienstande afledte ængstelig Frygt i hans Siel? Hertil kom endnu, at hans lange Affordring fra Verden, og hans aldeles Mangel paa Kundskab om Livets sædvanlige Farer havde bibragt ham de forfærdeligste Tanker derom. Imedens Munkene sysselsatte sig med, at udrydde hans Dyder og ind-

skrænke hans Følelser, lode de enhver af hans
 Skrøbeligheder skyde frodigen i Veiret. Saa-
 ledes blev han hoimodig, forsængelig, ærgier-
 rig og misundelig; skinsyg paa sine Lige, forag-
 tede han alle andres Fortienester, sine egne und-
 tagen; naar han engang var bleven fornærmet,
 var han uforsonlig og grusom i sin Hævn. Alli-
 gevel, uagtet al den Møie, som var anvendt
 paa at fordærve hans Hierte, brøde dets natur-
 lige gode Egenskaber dog stundum igiennem deres
 Skiul. Kampen om Overmagten imellem hans
 virkelige og hans paatagne Character faldt da
 tydelig i Dinene, og var ubegribelig for enhver,
 der ikke havde kiendt ham fra Barndommen af.
 Han fældede den strengeste Dom over Forseelser,
 og Medynk lod ham Dieblicket efter formilde
 den; han lagde de dierbeste Planer, som han af
 Frygt for deres Følger strax igien opgav; hans
 medfødte Genie udbredte det mest glimrende Lys
 over de dunkleste Venner, og næsten i samme
 Dieblif styrtede hans Overtro dem tilbage i et
 tykkere Mørke, end det, hvorfra han havde
 udreven dem. De andre Munkes, der ansaae
 ham som et høiere Væsen, bemærkede ikke denne
 Imodsigelse i deres Afguds Udfærd. I den
 Overbeviisning, at alt hvad han gjorde, maatte
 være ret, troede de stedse, at han havde gode
 Grunde til at forandre sine Beslutninger. Men
 dette var ikke Tilfældet; thi imedens de forskiel-
 lige Tænkemaader, som Naturen og Opdragelsen

havde meddeelt ham, kæmpede i hans Barm, blev Seierens Afgiørelse overladt til hans Lidenskaber, som endnu hidtil ikke havde haft Anledning til at vækkes. Ulykkeligviis kunde han ikke appellere til nogen flettere Domstoel. Hidtil havde hans flosterlige Gensomhed været til hans Fordeel, fordi den ikke tillod ham, at opdage sine onde Egenheder. Hans Talenters Overvægt hævede ham alt for høit op over sine Brødre, at han skulde kunne være skinsyg paa dem; hans exemplariske Gudsfrygt, hans overtalende Svada, hans tækkelige Udfærd havde erhvervet ham almeen Agtelse, hvad skulde da have opsøgt hans Torst efter Hævn? Hans Vergierrighed blev retfærdiggjort ved hans store erkjendte Fortienester, og hans Stolthed ansaae man for velgrundet Selvtillid. Aldrig saae han det andet Kion, og endnu mindre omgiffes han dermed; han kiendte ikke de Glæder, som Qvinden kan skienke, og læsde han engang, at Mandens Hierte kan let fanges, saa smilte han, og sagde: o, de Daarer!

I en Tidlang blev hans Temperaments naturlige Varme kjoelnet og holdt i Tømme ved sparsom Diæt, ved idelig Nattevaagen og streng Kiødets Spægelse; men aldrig saasnart viisde der sig en Leilighed, neppe havde han kastet et lønligt Blik paa de Glæder, som endnu vare ube-kiendte for ham, førend Religionens Dæmninger vare for svage til at imodstaae hans Begier-

ligheders vældige Strøm. Alle Hindringer vege for hans brændende, opvakte, vellystige Drister. Hans øvrige Lidenfkaber slumrede endnu, men de behøvede kun at vaagne, for at yttre sig med samme uimodfkaarlige Hestighed.

Han blev Gienstanden for Madrids Beundring. Den Begeistring, som hans Bektalenshed skabde, syntes mere at forges end at formindskes. Hver Torsdag — den eneste Dag, hvorpaa han viisde sig offentlig — var Kapucinerkirken proppet fuld af Tilhørere, og hans Præken fandt altid lige stort Bifald. Han var Skriftefader for de første Familier i Madrid; og for at være paa Moden, torde man ikke lade sig paalægge Bod af andre end Ambrosio. Han blev fast ved sin Beslutning, aldrig at gaa uden for Klosterets Mure: en Omstændighed, som endnu forhøiede Meningen om hans Hellighed og hans Selvfornægtelse. Ifær gientød hans Roes fra Fruentimmernes Læber; mindre af Andagt end af Beundring over hans ædle Anstand, hans majestætiske Mine, og hans ranke, skønne Figur. Fra den lyse Morgen til den mørke Nat holdt der Karetter uden for Klosterporten; de fornemste og skønneste Damer i Madrid bekiendte deres smaa Feiltrin for Abbeden. Den vellystige Munks Dine slugede deres Undigheder. Havde hans Skriftebørn adspurgt disse Folke, saa havde enhver anden Tilstaaelse af hans Attraa været overflødig, men til hans Uheld vare de alt

for fuldkommen overbeviste om hans Kydskhed, til nogensinde at drømme Muligheden af, at han kunde nære en ureen Tanke. Man ved vel, at det hede Klima virker meget stærkt paa de spanske Dammers Temperament, men endogsaa den utugtigste iblandt dem vilde have holdt det for lettere, at antænde den hellige Frands's Marmorstøtte, end at erobre den ubesmittede Ambrosios iiskolde, strenge Hierte.

Munken paa sin Side vidste kun lidet, hvor fordærvet Verden er; han drømde ikke om, at kun faare faa af hans Skrivtedatte vilde have forsmaaet hans Kierlighed. Om han endogsaa havde været bedre underrettet, saa vilde den Fære, som var forenet med saadant et Forsøg, have forseglet hans Læber. Han vidste, at det vilde falde et Fruentimmer tungt, at bevare en saafælsom og vigtig Hemmelighed, som hans Skrebelighed; ja undertiden skald han endogsaa for, at Mathilda skulde røbe ham. Indtil Engstelighed omhyggelig for et Rygte, som han agtede høiere end alt andet, saae han, hvor meget han vilde vove ved, at være i nogen Qvindes Vold, og glemde de Madridske Skionheder, saasnart de vare komne ham ud af Synet, fordi de blot rørde hans Sandser, men ikke hans Hierte. Faren for at blive opdaget, Frygt for at blive afviist, Tabet af hans Væz, alle disse Betragtninger raadete ham, at dæmpe sine Begierligheder, og han maatte indskrænke sig til Mathilda,

omendskiøndt hun nu var ham aldeles ligegyldig.

En Morgen var hans Skrivestuel fuldere af Folk end sædvanlig, og han blev længe opholdt deri. Omfæder adspredte Hoben sig; han vilde just forlade Kapellet, da to Fruentimmer i det samme traadte ind, og nærmede sig meget ydmyge til ham. De sloge deres Slør tilbage, og den Yngste bad ham om at høre hende i nogle Minuter. Hendes Stemmes Melodie, denne Stemme, som aldrig nogen Mand hørde uden Deeltagelse, fængslede strax Ambrosios Opmærksomhed. Han blev staaende. Den Bedende lod til at være nedbøjet af Smerte; hendes Kinder vare blege, hendes Dine røde af Taarer, og hendes Haar hang uordentlig ned over hendes Panden og hendes Barm. Hendes Ansigt var saa huldt, saa uskyldigt, saa himmelsk, at endogsaa et mindre brændende Hierte, end det som bankede i Ambrosios Barm, var bleven henrykt deraf. I en blidere Tone end ellers bad han hende begynde sit Skrivtemaal, og hørde hende med en Bevægelse, som voxede hvert Døielik, tale saaledes:

”Erværdige Fader, De seer her en Ulykkelig, som trues med Tabet af sin kjereste, af, maaffee sin eneste Veninde! — Min Moder, den bedste blandt alle Mødre, ligger paa Sottesengen. En pludselig, forfærdelig Sygdom kom

over hende i Nat, og har taget saa hurtig til, at Lægerne mistvible om hendes Liv. Mennefselig Hielp forlader mig, jeg har intet andet tils overs end Himmels Raade. Fader, hele Madrid gienlyder af Lovtaler over Deres Dyd og Fromhed. O! husk paa min Moder i Deres Bøn! maaskee kan De bevæge den Almægtige, til at skaae hende; da lover jeg, til hans Ære, hver Torsdag i de tre næste Maaneder, at oplyse den hellige Frands's Alter."

"Saa!" tænkte Munken; "der er jo en livagtig anden Vincentio della Ronda. Saaledes begyndte ogsaa Rosarios Æventyr;" og han ønskede hiertelig, at dette maatte faae samme Ende.

Han samtykkede i hendes Bøn. Hun takkede ham med Varme, og blev derpaa ved:

"Jeg beder Dem endnu om en anden Raade. Vi ere fremmede i Madrid; min Moder ønsker at faae en Skriftefader, og hun veed ikke, til hvem hun skal henvende sig. Vi høre, at De forlader aldrig Abbediet, og min Moder er desværre! ikke istand til at komme herhen. Hvis De, ærværdige Fader, vilde have den Godhed at foreslaae os en Mand, hvis vise og fromme Trøst kunde lindre min Moders Dødsangest, o, da vilde De evig forbinde vore taknemmelige Hjerter!"

Ogsaa dette lovede Munken. Hvad vilde han vel ogsaa have funnet aflaae, som man bad

ham om i saadanne fortryllende Toner? Den Bedende var saa skøn! hendes Røst var saa sød, saa yndig. Endogsaa Taarerne prydede hende, og hendes Kummer syntes at forhøje hendes Skønhed. Han lovede endnu samme Aften at sende hende en Skrivtefader, og udbad sig hendes Adresse. Ledfagerinden skædede ham et Kort, hvorpaa den stod skreven, og gif bort med den bedende Skønhed, som endnu først ønskede ham tusende Belsignelser for hans Godhed. Hans Dine fulgte efter hende. Først da hun var ham ude af Syne, saae han paa Kortbladet, og fandt de følgende Ord:

"Donna Elvira Dalsa, i Sanct Jago's Gade, fire Døre fra Grev d'Albornos Pallads."

Den Bedende var ingen anden end Antonia, ledsaget af Leonella. Den sidste havde ikke uden mange Overtalelser samtykket i at gaae til Klosteret med sin Søsterdatter. Ambrosio havde indgydet hende saadan en Frygt, at hun bævede blot ved at see paa ham. Endogsaa hendes naturlige Snaksomhed forlod hende i hans Nærværelse, og saalænge han var tilstæde, talde hun ikke et Ord.

Antonias Billede fulgte med Munken ind i hans Celle. Han fødte tusende nye Fornemmelser i sin Barm, og bævede for at undersøge Ledfagerne dertil. De vare ganske forskellige fra dem, han havde følt for Mathilda, da hun før

ste Gang tilfod sit Kion og sin Kierlighed for ham. Han fødte ikke Vellystens Rald; ingen voldsomme Begierligheder oprørde hans Hierte, ei heller afmalede en brændende Indbildningskraft hans Indigheder, som Sædeligheden dulde for hans Dine. Hans nu herskende Kælelse var snarere sammensat af Æmhed, Erbødighed og Beundring. Hans Siel blev opfyldt af en blid, huld Demod, som han ikke vilde have bortbyttet for Glædens høieste Henrykkelser. Alt Selskab var ham modbydeligt; han elskede Gensomhed, hvori han torde overlade sig til sin Fantases himmelste Drømme; alle hans Tanker vare milde, tungsindige, beroligende, og i den hele vide Verden saae han intet andet end Antonia.

"Held den!" raabde han i sin romantiske Begeistring; "held den, som er bestemt til at eie denne huide Piges Hierte! Hvor fine ere ikke hendes Træk! hvor yndefuld er ikke hendes Skabning! hvor henrykkende var ikke hendes Dines blufærdige Uskyldighed, og hvor forskellige fra den løbagtige Mine, fra den vilde vellystige J'ed, som straalere ud af Mathildas! o, et Kys røvet fra Antonias rosenrøde Læber, maae være sødere end alle de bryndefulde Glæder, hvormed Mathilda er saa ødsel. Mathilda lader mig nyde, saalænge til Nydelsen forvandles til Vækkelse, paanøder mig sine Favnetag, efteraber Bolersten, og troer sig selv stor i sin Skiændsel. Sy! — Havde hun nogensinde kiendt Sædeligheds

ubestribelige Ynde, vidste hun hvor uimodstaaelig den fængsler Mandens Hierte, hvor uopløseligt den binder det til Skionheds Throne, hun vilde da aldrig have foragtet den. — Hvilken Priis var for stor for denne himmelske Skabnings Bevaagenhed! Hvilket Offer vilde jeg velafflaae at bringe; naar jeg, fri for mit Lovte, torde tilstaae hende min Kierlighed for Himmeliens og Jordens Afsyn? Hvor rolige, hvor fredelige vilde ikke mine Timer henrinde, naar jeg tilbragde dem med at opvække Omhed, Benskab og Aigtelse hos hende! Algode Gud! at see hendes blaa nedslagne Dine straale blufærdig Kierlighed til mig! I hele Dage, i hele Aar at lytte efter denne søde Stemme! at erhverve mig Rettigheder til hendes Erkiendtlighed, og høre paa hendes ukonstlede Ytringer deraf! At udforske dette rene Hiertes Følelser! at nære enhver Spire af Dyd hos hende! at dele den Lykkelige's Glæder, at bortkysse den Bedrøvedes Taarer, og see hende søge Trøst og Tilflugt i mine Arme! Ja, er det sandt, at der allerede modnes Salighed paa Jorderige, saa bliver den denne Engels Ægtemand til Deel."

Jubens hans Fantastie fremablede disse Ideer, gif han med forvirret Afsyn op og ned i sin Celle. Hans Dine stirrede og saae dog intet; han hælde Hovedet ned paa sin Skulder; en Taare randt ned over hans Kinder, thi al!

denne lykkelige Drøm kunde jo aldrig blive til Virkelighed for ham.

”Hun er tabt for mig;” blev han ved; ”ved Ægteskab kan hun ikke blive min, og at forføre saamegen Uskyldighed, at benytte sig af hendes Tillid for at styrte hende i Fordærvelse — o, det var en fortere Forbrydelse, end Verden nogensinde har seet! Frygt intet, hulde Pige! Din Dyd staaer ingen Fare hos mig. Ikke for begge Indiernes Rigdomme vilde jeg gjøre denne elskelige fromme Barm til Angers Bolig.”

Han gik nu hurtigere op og ned ad Gulvet. Han stod stille; hans Dine faldt paa Maleriet af hans fordum saa tilbedte Madonna. Harmfuld rev han det ned af Væggen, kastede det paa Gulvet, og traadte paa det, med disse Ord:

”Den Uværdige!”

Ulykkelige Mathilda! Din Elsker glemde, at Du blot for hans Skyld havde opoffret Din Dyd! Hans eneste Aarsag til at foragte Dig var Din alt for store Kierlighed.

Han kastede sig paa en Stool ved Bordet, og fik fat paa Kortbladet, hvorpaa Elviras Adresse stod. Han tog det, og huskede paa sit Løfte, at sende hende en Skriftefader. Han tilbragde nogle Minuter ganske tvivlsom, men Antonias Herredømme over ham var allerede alt for stort, og den Idee, som faldt ham ind, blev snart for mægtig. Han vilde selv være Skriftesfader. Han kunde lettelig gaae ud af Klosteret,

uden at blive bemærket; naar han trak sin Munskehætte ned over Ansigtet, haabede han at kunne komme ukiendt igiennem Gaderne, og troede, at ved Hielp af denne Forsigtighed, og naar han tillige bad alle Elviras, Huusfolk at tie stille dermed, kunde Madrid ikke faae at vide, at han havde brudt sit Løfte: aldrig at gaae uden for Klosterets Mure. Mathilda var den eneste, hvis Narvaagenhed han frygtede, men han troede at betrygge sig for hendes skarpsynede Skinsyge, naar han ved Middagsbordet sagde, at Korretninger vilde holde ham den hele Dag i sin Celle. Paa den Tid, da Spanierne ellers pleie at holde deres Sieste, vovede han altsaa at gaae ud af Klosteret ad en Løndør, hvortil han havde Røglen. Hætten havde han trukken helt ned over Ansigtet; formedelst den stærke Hede var der næsten slet ingen Folk paa Gaderne; Han fandt Sanct Jagos Gade, og Donna Elviras Huus, hvori han blev indladt, og strax ført op i et Værelse oven paa.

Nu stod han størst Fare for at blive robet. Havde Leonella været tilstæde, vilde hun strax have gienkiendt ham. Hendes Sladderagtighed havde ikke ladet hende hvile, førend hele Madrid var underrettet om Ambrosios Besøg hos hendes Søster. Men Lykken var ham gunstig. Ved sin Hiemkomst fra Kirken havde Leonella fundet et Brev, som meldte hende, at en Fætter var død, som havde efterladt hende og Elvira sin lille For-

mue. Hun maatte nu ufortøbet reise til Cordova, for at tage denne Arv i Besiddelse. Uagtet hendes Svagheder, var hendes Hierte dog virkelig varmt og velvilligt; hun vilde nemlig forlade sin Søster i en saa kritisk Tidspunkt. Men Elvira skyndte selv paa hendes Afreise, thi i hendes Datters trange Kaar ansaae hun ingen Formue-Tilvæxt for ubetydelig, hvor liden den end og var. Leonella begav sig altsaa paa Reisen, inderlig bedrøvet over sin Søsters Sygdom, og med nogle Sukke, helligede Mindet om den elskværdige, men ustadige Don Christoval. Hun var fuldkommen vis i sin Sag, at hun i Begyndelsen havde anrettet en forfærdelig Udelæggelse i hans Hierte; men da hun siden efter ikke hørde fra ham, saa formodede hun, at han var bleven afskrækket ved hendes ringe Herkomst og den Wisshed, at man uden et lovligt Egestab ikke torde gjøre sig Haab om at erholde nogen Gunstbeviisning af saadan en kyndig og ærbar Jomfrue som hun, og maaskee kunde ogsaa medfødt Ustændighed og Lyst til Forandring have udsløttet det Indtryk, hendes Vndigheder havde gjort paa Grevens Hierte, naar han atter fik en anden Skisshed at see. Men hvad der endogsaa var Aarsag i dette Tab, saa smertede det hende meget. Forgieves søgte hun, som hun forsikrede enhver, der var saa søielig at vill: høre paa hende, at rive hans Billede ud af hendes altfor varme Hierte. Hun paatog sig en elskovssyg

Wiges Mine, og drev det til Latterlighed. Hun udfødte ynkelige Sukke, gik med foldede Hænder, udsøde sine Klager i lange Monologer, og pleiede altid at henlede Samtalen paa en forladt Skionhed, der døde af et sønderknuust Herte! Hendes ildrøde Lokker vare altid ombundne med en Vidiekrands. Hver Aften saae man hende i MaaneKiunnet gaae frem og tilbage ved Bredden af en Bæk, og lig den forladte Turteldue at udsaaende sine Klager for den rislende Kilde og den tielne Rattergal.

I denne Sindsforsfatning maatte Leonella forlade Madrid. Taalmodigheden forgik Elvira over hendes Daarligheder, og hun søgte at faae hende til at lade slige Galssaber fare. Hendes gode Raad var spildte, og Leonella forsikrede hende ved Afskeden, at intet i Verden kunde bringe hende til at glemme den troløse Don Chrisstofal. Til al god Lykke tog hun feil heri. En skikkelig ung Mand, der var Apothekersvend i Cordova, fandt hendes Formue tilstrækkelig til dermed at kunne oprette en-egen Bod, og forsikrede hende, ifølge denne Jagttagelse, om sin Kierlighed. Leonella var ikke ubevægelig; hans Sukkes Tid smeltede hendes Herte, og hun lod sig snart overtale til, at gjøre ham til den lykkeligste Mand. Hun meldte sin Eoster denne Forbindelse, men af-Grunde, som vi skulle forklare neden for, fik hun intet Svar paa sit Brev.

Ambrosio blev ført ind i et Værelse uden for Elvira's Sovestue. Antonia, som aldrig noget Dieblig veeg fra sin Moders Seng, kom ham strax imøde.

"Om Forladelse, ærbørdige Fader," sagde hun, i det hun nærmede sig til ham; nu gienkendte hun ham, blev pludselig staaende, og modtog ham med et Glædeskrig. "Er det muligt?" blev hun ved, "bedrage mine Dine mig ikke? Har den værdige Ambrosio overvunden sin Beslutning, for at lindre den bedste Kones Dødsangest? Hvor vil dette Besøg ikke glæde min Moder! o, lad mig uførtøvet bringe hende den Trøst, som Ederes Fromhed og Bilsdom lovhende!"

Med disse Ord aabnede hun Døren ind til Kabinettet, sagde til sin Moder, hvad det var for en Gæst, der gjorde hende den Ære at besøge hende, og gik ind i en anden Stue, efterat hun havde sat en Lænestoel ved Siden af Sengen.

Dette Besøg glædede Elvira meget; hendes Forhaabninger, som vare stærkt spendte ved den almindelige Stemme, bleve nu mere end opfyldte. Ambrosio, som besad en medfødt Gave til at indtrænge enhver, brugde den ogsaa nu efter bedste Evne. Med mægtig Betsalenhed dæmpede han enhver Krygt og forjog ethvert Samvittighedsnag. Han gjorde hende opmærksom paa hendes Dommers uendelige Barmhiertighed, be-

tog Døden dens Pile og dens Skrækkeligheder, lærte hende, uden Bøven at skue ned i den Evidens Afgrund, paa hvis Bredde hun stod. Elvira var nedstunken i Opmærksomhed og Herkykkelse, og hans Opmuntringer indgave hendes Aand lidt efter lidt Frost og Tillid. Hun betænkte sig heller ikke paa at aabenbare sin Sorg og sin Frygt for ham. Den sidste havde han allerede forjaget, hvad det tilkommende Liv angik, nu formildede han den første, hvortil jordiske Ting gave Anledning. Hun skielvede for Antonia; hun havde ingen, som kunde tage sig af hendes Datter, undtagen Marquien de las Cisternas og hendes Søster. Den enes Beskyttelse var meget uvis, og hvor høit Leonella end og elskede sin Søsterdatter, saa var hun dog alt for tankeløs, og alt for forsængeelig, til at passe sig til Veilederinde for en saa ung, og med Verden saa ubekendt Pige, som Antonia. Saasnart Munken fik Marsagerne til hendes Ængstelighed at vide, bad han hende, at være ganske rølig derfor. Han tvivlede slet ikke om, jo at kunne skaffe Antonia et sikkert Tilflugtsted i Huset hos en af sine Skrivtedøttre, Marquisen af Villafraanca, en Dame af bekiendt Dyd, og udmærket ved strenge Grundsætninger og stor Godgiorrenhed. Hvis noget Tilfælde skulde berøve hende denne Udsigt, saa forpligtede han sig til at skaffe Antonia Optagelse i et eller andet ærværdigt Kloster — nemlig som Kostgiængerinde, thi Elvira

havde erklæret sig imod Klosterlivet, og Munkens var oprigtig eller smidig nok til at tilstaae, at hun havde fuldkommen Ret.

Disse Beviser paa hans Deeltagelse indtog Elvira ganske og aldeles for ham. Hun udtømte alle sit Hjertes erkiendtlige Følelser, og forsikrede ham, at hun nu saa Graven rolig imøde. Ambrosio lovede ved Afskeden, at komme igien Dagen efter paa samme Tid; men alligevel bad han hende at fortie hans Besøg.

"Jeg ønsker ikke," sagde han, "at min Overtrædelse af en af Nødvendigheden paalagt Lov skulde blive almindelig bekiendt. Havde jeg ikke fattet den Beslutning aldrig at gaae ud af mit Kloster, uden i saa overordentlige Tilfælde, som det nærværende, saa vilde jeg tit blive kaldet ved ubetydelige Leiligheder; jeg maatte da lade den Nysgierrige, den Dove eller Grillenfængerren frastiele mig den Tid, som jeg nu tilbringer ved Sygeleiet, hvor min Trøst ledsager den døende Bodsærdige, og renser hans Overgang til Evigheden for Torne."

Elvira prisede hans Klogskab, ligesaameget som hans Medlidenhed, og lovede omhyggelig at dølge de Besøg, hvormed han bærede hende. Nu gav Munkens hende sin Betsignelse, og gik ud af Kabinettet.

I Værelset udenfor fandt han Antonia, og kunde ikke nægte sig selv den Glæde, at tilbringe nogle Dieblkke i hendes Selskab. Han

trøstede hende med, at hendes Moder lod til at
 være rolig og tilfreds, og at alting kunde endnu
 gaae godt. Han erkjendte sig om hvad Doctor
 Donna Elvira brugde, og lovede, at sende sit
 Klosters Læge, en af de dueligste Mænd i Madrid,
 til hende. Nu begyndte han at rose Elvira; praisde
 hendes Siels Keenhed og Styrke, og forsikrede
 at han havde fattet den dybeste Agtelse og Er-
 bødighed for hende. Antonias uskyldige Hierte
 svulmede af Taknemmelighed, Bløden tindrede
 i hendes Øine, som endnu stode fulde af Taaer.
 De Forhaabninger, han gav hende om hendes
 Moders Helbredelse, den levende Deeltagelse,
 han syntes at føle for hende, den Godhed hvor-
 med han nævnede hende, bekræftede, i Korbin-
 delse med Kygtet om hans Wiisdom og Dyd, og
 med det Indtryk, som hans Bektalenhed havde
 gjort paa hende, de fordeeltige Tanker, som
 hun fra Begyndelsen af havde næret om ham.
 Hun svarede bekyndt, men utvungen; uden Frygt
 fortalte hun ham alle hendes smaa Sorger, alle
 hendes smaa Bekymringer og Gnasteligheder.
 Hun takkede ham for hans Godhed med al den
 Gld, som en Begjærning antænder i et ungt og
 uskyldigt Hierte, thi kun et saadant veed at sætte
 den rette Priis derpaa. Den som fiender Men-
 nestenes Freløshed og Selvfierlighed, giengiel-
 der lettelig deres Frielighed med Mistro og Frygt,
 thi han har Mistanke om, at der maae stikke
 nogen anden Bevæggrund under; hans Tak bli-

ver indskrænket ved Forsigtighed, thi han frygter
 for at rose en god Gierning, saa meget som den
 fortjener, af Frygt for, at der maaskee kunde
 komme en Dag, da han blev opfordret til at vise
 nogen Gientieneste. Saaledes var Antonia ikke
 — hun troede, at alle Mennesker i den hele vi-
 de Verden vare ligesaa gode som hun, og om
 Brøde havde hun intet Begreb. Munken havde
 været hende gavnlig; han sagde, at han vilde
 hende vel; hun troede derfor intet Udtryk for
 stærkt, til at forsikre ham om hendes Taknem-
 melighed. Med hvilken Henrykkelse lyttede Am-
 brosio ikke efter Uttringen af hendes ukonstlede
 Følelser! Den naturlige Ynde, som herskede i
 hendes Adfærd, hendes Stemmes Melodie, hen-
 des sædelige Munterhed, hendes ustuderede Ziir-
 lighed, hendes udtryksfulde Physiognomie og
 hendes vittige Dine forenede sig for at besiele
 ham med Beundring, imedens hendes Anmærk-
 ningers Grundighed blev forskiennet ved den nar-
 turlige Raibete, hvormed hun fremsatte dem.

Ambrosio maatte omsider afbryde denne saa
 behagelige Samtale. Han sagde ligeledes til
 Antonia, at han ønskede ikke, at nogen skulde er-
 fare hans Besøg, og hun lovede ham at tie gan-
 ske stille dermed. Herpaa forlod han hendes
 Huus, og den fortryllende Pige ilede ind til sin
 Moder, uden at ane den Ulykke, hendes Skion-
 hed havde stiftet.

Begierlig efter at høre Elviras Dom over den Mand, som hun havde roest med saamegen Barme, var hun ude af sig selv af Glæde over at høre, at hendes Moder yndede ham ligesaa meget, om ikke endnu mere, end hun selv.

”Allerede førend han begyndte at tale,” sagde Elvira, var jeg indtaget til hans Fordeel; den Ild, som laae i hans Formaninger, hans ærværdige Udfærd, hans kraftfulde Sprog tiende kun til, at bekræfte mine Ideer om ham. Især forundrede hans fulde og sonore Talestemme mig; jeg maae sikkert have hørt den før, Antonia. Den forekom mig at være mit Dre ganske bekiendt; enten har jeg seet Abbeden før, eller ogsaa har hans Stemme en forunderlig Lighed med en anden, hvorefter jeg tit har lyttet. Der var visse Toner i den, som trængde ind i min Siels Junderste, og opvakte saadanne besynderlige Følelser hos mig, som jeg forgieves søger at gjøre Rede for.”

”Den samme Virkning gjorde hans Stemme paa mig, kiereste Moder, og dog er det ganske vist, at ingen af os har hørt den førend her i Madrid. Jeg tænker, at det, som vi tilskrive hans Stemme, ligger egentlig i hans tæffelige Udfærd, der forbyder os at ansee ham for en Fremmed. Hvorfor? det veed jeg ikke, men jeg er ikke nær saa undseelig for ham, som for et andet ubekiendt Mandfolk. Jeg sagde ham uden mindste Frygt alle mine barnagtige Tanker, og

jeg folde en inderlig Overbeviisning om, at han vilde høre med Overbærelse paa mine Daarligheder. O! jeg tog heller ikke Feil; han var saa vennehuld og opmærksom; har svarede mig saa tierligt, saa nedladende, han kaldte mig ikke et Barn eller behandlede mig haanligt, saadan som vor gamle plumpe Skrivtefader paa Slottet. Det er baade vist og sandt, om jeg saa havde levet tusende Aar i Murcia, saa havde jeg dog aldrig kunnet lide den gamle tykke Pater Dominik."

"Nu, Pater Dominik var rigtig nok ikke synderlig galant, men han var redelig, venstabelig og velvillig."

"Ah, kære Moder! det er saadanne Hverdagsegenstaber."

"Gud give, mit Barn, at Erfarenhed ikke maae lære Dig, at de ere sieldne og dyrebare! det har jeg kun alt for ofte prøvet. — Men sig mig, Antonia, hvorfor skulde jeg ikke have kunnet see Abbeden før?"

"Fordi han er aldrig kommen uden for Klosterets Mure, siden han blev optaget deri. Nu nylig sagde han mig, at fordi han slet ikke vidste Vei, havde det kostet ham megen Umage at finde Sanct Jago's Gade, og den ligger dog saa nær ved Klosteret."

"Det kan altsammen være meget rigtigt, og jeg kan dog derfor have seet ham alligevel, førend han kom ind i Klosteret, thi for at kom-

me ud deraf, maae han jo dog først være kommen ind i det."

"Hellige Jomfrue! ja vist — men! han kunde jo være født inde i Klosteret?"

Elvira smilte — "hm! det lod sig dog just ikke saa let gjøre."

"Lys! nu husker jeg det. Han blev bragt ind i Klosteret, da han endnu var et lille Barn; Almuen siger, at han skal være falden ned af Himmelen, og at den hellige Jomfrue Maria har skienket ham til Kapucinerklosteret."

"Det var meget fint gjort af hende. Altsaa er han falden ned af Himmelen, Antonia? Det er dog rigtig temmelig høit at falde."

"Der er ogsaa mange, som ikke ville troe det, fiere Moder, men det maae være vantro Mennesker. Derfor sagde ogsaa vor Bertinde til Tante Leonella, at han var ventelig som et nyfødt Barn bleven sat uden for Klosterporten af hans Forældre, der have været for fattige til selv at opfostre ham; den afdøde Superior havde opdraget ham af Medlidenhed, og hos ham var han bleven et Mønster paa Dyd, Gudsfrøgt, Lærdom, og jeg veed ikke alt! Derpaa blev han først til Ordensbroder, og for kort Tid siden have de andre Munkke udvalgt ham til Abbed. Jeg veed nu ikke hvilken af disse to Beretninger er den sande — men deri stemme de begge to overeens, at han kom ind i Klosteret, førend

han kunde tale; og følgerig kan De ikke have hørt ham før."

"Deri har Du fuldkommen Ret, Antonia; Dine Slutninger ere meget krafftige. Jeg havde ikke troet, at Du var saa stærk i Logikken."

"O, De spøger kun m d mig, men desto bedre. Det g'æder mig saa inderlig meget, at see Dem saa munter, og De lader ogsaa til at være saa rolig og stille — De faaer vist ingen flere Krampekræftnaer. O, det vidste jeg nok, at Abbedens Besøg vilde lindre Dem!"

"Det har det ogsaa gjort, kiereste Barn. Han har berøiget min Siel angaaende nogle Punkter, som ænstedede den, og jeg føler allerede Virkningerne af hans trøstende Godh d. Mine Dine blive tunge, og jeg haaber at faae en lille Slummer. Træk Gardienerne sammen, min Antonia; men skulde jeg ikke vaagne før Midnat, saa gaae i Din Seng, mit Barn. hører Du?"

Antonia lod de hende Lydighed, modtog hendes Betsignelse, og satte sig ikke langt fra Sengen ved sin Brodereramme, hvor hun for-drev sin Tid med at bygge Kasteller i Luften. Hendes Munterhed voxede med Elvira's bedrede Sundhed, og hendes Fantasi afsmalede hende glimrende og behagelige Dromme. I disse spille Ambrosio ingen ubehydelig Figur. Hun mindedes ham med glad Taknemmelighed, men for enhver Tanke, som blev ham til Deel, helligede hun Lorenzo i det mindste to. Saaledes randt

Tiden hen, indtil Kloffen slog tolv paa det nærliggende Kapucinertaarn. Antonia huffede paa sin Moders Befaling, og adlød den, endskiøndt ugiernerne. Daersom traf hun Gardinerne fra hinanden. Elvira laae i en dyb, rolig Slummer; paa hendes Kinder bludsede den tilbagevendende Sundheds Rarve; et Smil robede venlige Dromme, og da Antonia bøiede sig ned over hende, syntes hun at høre hende aande hendes Navn. Sagtelig kyssede hun sin Moder paa Panden, og sneg sig ind i sit Sovestammer. Der knælede hun for Sancta Rosalias, hendes Skytshelgenindes, Støtte, anbefalede sig i Himmelenes Baretægt, og endte sin Andagt, som hun fra Ungdommen af var vant til, med følgende Linier:

Hymne om Midnat.

Hvor tyst er alt! hør Kloffens sidste Slag,
der huult igiennem Nattens Mulm gienlyder.
Naturen hyllet er i Sorgens Dragt;
og Mørke over Jorderige hviler.

See Dødningen af skumle Grav opstige,
og rasle rødsom med de nøgne Been!
hør Uglens Skrig sin Ven velkommen byde,
mens vild den flagger om fra Grav til Grav!

O Gud! Du alle Frommes milde Faber,
 Dit Blik skuer naadigt ned til mig;
 Du vogter vennehuld Din Datters Hjerte,
 og uden Brøde kan hun slumre ind.

Din Engle-Hær i Drømme mig omsvøve!
 og Dydens Skyttaand ei forlade mig!
 at med usmitteret Siel jeg fro kan hilse
 Dig, Guddoms Biet, Morgensool! igien.

Fra unge Barm sig Andagts Døn opsvinger
 til ham, som skienker Fryd og No og Død:
 Ukiendt med Lasten lad mit Liv henrinde!
 jeg leved skyldfri, lad mig skyldfri døe!!”

Herpaa gik Antonia til Sengs. Snart
 fængslede Sønnen hendes Sandser, og i nogle
 Timer nød hun hiin søde Rolighed, som kun U-
 skyldigheden kiender, og hvorfor mangen Monark
 gierne vilde bortbytte sin Krone.

Syvende Kapitel.

— — — — — Ah! how dark
 Thy long-extended realms, and rueful wastes;
 Where nought but silence reigns, and night, dark
 night,
 Dark as was Chaos ere the infant Sun
 Was roll'd together, or had tried its beams
 Athwart the gloom profound! The sickly taper,
 By glimm'ring thro' thy low-brow'd misty vaults,
 Furr'd round with mouldy damps, and ropy slime,
 Lets fall a supernumerary horror,
 And only serves to make thy night more irksome.

— — — — — Ha! hvor mørkt
 er ei Dit vide, rædsfulde Rige,
 hvor idel Nat og Sorgens Taushed herster!
 bælsmørkt som Chaos, før den unge Sol
 i Mulnet sine Straalers Magt forsøgte.
 Den svage Fakkell! blegligt Skin den kaster
 paa lave Hvalving, fyldt af tykke Dunster,
 og klædt med ækkelt Sliim og fugtig Taage;
 dens Glimten viser ikkun nye Rædsler,
 og gjøre Din skumle Nat end mere sort.

Blairs Elegie: Graven.

Uden at blive røbet kom Ambrosio tilbage til
 Klosteret, indtaget af de skønneste Billeder.
 Med Billie kastede han et Glør over den Fare;

hvorfor Antonias Undigheder udfatte ham, saae blot den Glæde, som han nød ved hendes Omgang, og frydede sig ved Tanken om den Fremtid, som ventede ham. Han benyttede sig af Elviras Sygdom, for at see hendes Datter hver Dag. I Begyndelsen indskrænkede han sine Ønsker til Antonias Venskab, men saasnart han var overtydet om, at hun kiendte denne Kælelse i sin hele Omfang, blev hans Diemeed bestemtere og hans Omhed varmere. Den uskyldige Fortrolighed, hvormed hun omgiktes ham, ophidsede hans Begierligheder. Nu, da han var vant til hendes Sædelighed, følte han ikke længer saamegen Erbødighed og Frygt for den. Han beundrede rigtig nok endnu denne Egenkab, Pigens høieste Pryd og Ynde, men ikke uden heftig Attraa efter at ville tilintetgjøre den. Hans Lidenkabs Jld, og den medfødt skarpsindighed, hvoraf han baade til sin egen og Antonias Ulykke kun besad alt for megen, erstattede den Kundskab om Forsørelses Konsten, som fattedes ham. Han lagde lettelig Mærke til de Kælelser, som begunstigede hans Hensigter, og greb begierlig ethvert Middel, for at forgifte Antonias Hierte. Dette faldt ham vanskeligt. Hendes Uskyldighed hindrede hende rigtig nok i at mærke det Diemeed, Munken havde for Dine, men den hyperlige Sædelære, Elviras Omhu havde planstet i hendes Hierte, hendes grundige og rigtige Forstand, og en indgroet naturlig Kælelse af alt,

hvad der var Ret, gjorde hende snart opmærksom paa det urigtige i hans Lærdomme. Ved nogle faa jevne Ord fuldkastede hun tit alle hans Sophisters Byaning, og nødte ham til selv at bekiende, hvor svag den var imod Dyden og Sandheden. Nu tog han sin Ei flugt til Betælenhed, oversvømmede hende med en Strøm af philosophiske Paradoxer, som hun ikke forstod, og altsaa ikke heller kunde giendrive, og hindrede hende i det mindste i at opdage det Strafverdige i hans Slutninger, om han endog ikke kunde overryde hende om deres Rigtighed. Han saae, at hendes Agtelse for hans Mandstyrke voxede hver Dag, og han tvivlede ikke om, jo med Tiden at kunne bringe hende til sit ønskede Maal. Rigtig nok vare hans Forsøg høist strafverdige, og det sagde han ogsaa til sig selv; rigtig nok fælde han selv, hvad det var for en skændig Revedrægtighed at forsøre Uskyldigheden; men hans Lidenskab var alt for heftig, til at han skulde kunne lade sit Forsæt fare. Han besluttede at drive det igiennem, hvad Følgen endog skulde blive. Hans Haab var, at overraske Antonia i et ubevogtet Dieblik, thi da han hverken saae noget andet Mandfolk komme der i Huset, eller hørde hende eller Elvira nævne noget, saatroede han, at hendes unge Hierte var endnu frit. Imedens han saaledes lurede paa en Leilighed til at kunne tilfredsstille sin Brynbe, voxede hans Kulde mod Rachilda hver Dag.

lelsen af den Uret, han begik imod hende, bidrog ikke lidet dertil. Til at dølge den for hende, var han ikke Herre nok over sig selv; alligevel frygtede han, at hun i et Udbrud af skinsygt Raseri skulde røbe den Hemmelighed, hvorpaa hans Rygte og endogsaa hans Liv berodde. Hun maatte lægge Mærke til hans Ligegyldighed, det vidste han, og han skuede hende derfor omhyggelig af Frygt for hendes Bebreidelser. Og alligevel, naar han stundum ikke kunde undvige hende, viisde hendes milde og venlige Adfærd ham dog, at han havde intet at frygte af hendes Hævn. Hun havde igien paataget sig den godmodige, elskværdige Rosarios Character; hun skaanede ham for Bebreidelser over hans Uafnæmmelighed; men i hendes Dine stode uvilkaarlige Taarer, og den stille Bemod i hendes Ansigt og hendes Stemme klagede meget mere rørende, end Ord kunde formaae at gjøre. Ambrosio var ikke fold ved hendes Kummer; men da han ikke var istand til at tilintetgjøre Aarsagen dertil, saa gjorde han Vold paa sig selv, for at dølge sin Medfølelse, og blev ved at forsømme og undvige hende. Mathilda saae, at hendes Bestræbelser for atter at vinde hans Omhed, vare frugtesløse, men alligevel dæmpede hun Drivten til at hævne sig, og blev stedse ved at behandle sin forrige Elsker med sin Kierlighed.

Lidt efter lidt kom Elvira sig igjen. Hun havde ingen Krampetræfninger længer, og An-

tonia holdt op, at skielve for sin Moders Liv. Ambrosio saae denne Helbredelse ugerne. Han fælde, at Elvira's Menneſſekundskab ikke vilde lade sig bedrage af hans Skindhellighed, og at hun vilde lettelig opdage hans Hensigter med hendes Datter. Han besluttede derfor, førend Elvira blev saa vel, at hun torde gaae ud, at forsøge hvorvidt hans Herredømme over den unge Antonia strækkede sig.

En Aften, da han fandt Elvira næsten fuldkommen frisk, gif han tidligere fra hende end sædvanlig. Han saae ikke Antonia i Bærelset uden for, og bovede at opsoge hende i hendes eget Kammer, som blot var adskildt fra hendes Moders Stue ved en Afkove, hvori Florella, Tienestepigen, pleiede at sove. Antonia sad med Ryggen vendt imod Døren, og læsde meget opmærksom i en Bog. Hun hørde ham ikke, førend han havde sat sig ved Siden af hende. I Førstningen blev hun lidt forskrækket, men bed ham derpaa meget glad velkommen. Hun vilde føre ham ud i Salen, men Ambrosio tog hendes Haand, og nødte hende med mild Vold til at sætte sig ned igien. Hun samtykkede heri uden Modsværge, da hun ikke havde Begreb om, at det kunde være usømmeligere at tale med nogen paa eet Sted end paa et andet. I fuldkommen Tilid baade til hans og sine egne Grundsatninger, sætte hun sig ned, og sladdrede ligesaa rolig og glad med ham, som nogenſinde før.

Han saae i den Bog, hvori hun havde læst, og som nu laae opslaaet for hende. Det var Bibelen.

"Hvordan!" sagde Munken ved sig selv; "Antonia læser Bibelen, og er dog saa uvidende?"

Med nærmere Undersøgelse fandt han imidlertid, at Elvira havde netop gjort den samme Anmærkning. Denne floge Moder beundrede den hellige Skrifts Skjønhed, men hun følte ogsaa, at ingen Bog, naar den læses uden Indskrænkning, kan være usømmeligere at læse for en ung Pige. Mange Fortællinger deri opvække Ideer, som ingen qvindelig Barm bør huse; alting er tydeligt, og nævnet ved sit rette Navn. Elvira havde derfor besluttet to Ting i Henseende til Bibelen: For det første, at Antonia skulde ikke læse den, førend hun var paa den Alder, at hun kunde se den Skjønhed, og drage Nytte af dens Sædelære. For det andet, at hun vilde selv gjøre en Afskrift deraf, og forandre eller udelade alle usømmelige Stæder. Dette var altsaa den Bibel, som Antonia læste; hun havde ganske nøjlig faaet den, og slugde den med ubeskrivelig Glæde og Attraa.

Ambrosio mærkede sin Wildfarelse, og lagde Bogen igien paa Bordet.

Antonio ta'de om sin Moders Helbredelse med et ungdommeligt Hjertes hele Sværmeri.

"Jeg beundrer Deres barnlige Omhed," sagde Abbeden; "den er et Beviis paa Deres ypperlige og følende Hierte; hvilken Skat faaer ikke den, hvem Himmelen engang har tildænkt Deres Kierlighed! Dette Hierte, som er saa fuldt af Kierlighed for en Moder, hvad vil det ikke føle for en Elsker! eller føler det maaskee allerede nu for en. Siig mig, min elskelige Datter, veed De allerede hvad Kierlighed er? Svar mig oprigtig; glem mit Klædebon, og see blot Bennen i mig."

"Hvad Kierlighed er?" sagde hun, og igientog hans Spørgsmaal; "o, det forstaaer sig, jeg har allerede, elsket mange Mennesker."

"Det er ikke det, hvad jeg mener. Den Kierlighed, jeg taler om, kan man kun føle for en Æneste. Har De aldrig seet nogen, som De ønskede Dem til Ægtemage?"

"Nei, det har jeg aldrig!"

Dette var nu rigtig nok en Usandhed, men uden hendes Brode. Hun kiendte ikke sine Følelsers Natur for Lorenzo; hans Billede blev hver Dag svagere i hendes Hierte, da hun ikke havde seet ham siden hans første Besøg hos Elvira, og hertil kom endnu, at hun tænkte sig en Mand med al den jomfruelige Krøgt. Hun svarede altsaa ganske frimodig Nei paa Munkens Spørgsmaal.

"Og vilde De heller ikke gierne see ham, Antonia? Føler De ikke en vis Omhed i Deres

Hjerte, som De gierne ønskede at faae udfyldt. Har Deres Bryst intet Guf for en, som er Dem kjer, men ubekiendt? Er det ikke, som om det, der forhen har behaget Dem, nu ikke længer har Tillokkelser for Dem? som om der opstaae tusende nye Ønsker, nye Ideer, nye Kælelser i Deres Barm, som kun lade sig føle, men ikke beskriver? Eller er det muligt, at Deres Hjerte bliver allene koldt og ufølsomt, imedens De antænder alle andres? Nei, det kan ikke være muligt! Dette smeltende Blik, denne rødmende Kind, den henrykkende, fortryllende Længsel, som undertiden staaer malet i Deres Ansigt — alt dette modsiges Deres Ord. De elsker, Antonia, og søger forgieves at dølgge det for mig."

"Fader, De forbander mig! Hvad er det for en Kjærlighed, hvorom De taler? Jeg veed hverken hvad den er, eller hvi jeg skulde dølgge den for Dem, hvis jeg virkelig fødte den."

"Har De aldrig funden nogen, Antonia, som De endnu aldrig før havde seet, og som De dog længe syntes at have søgt om? hvis Skabning var Dem bekiendt, endskiøndt den tillige var fremmed for Deres Øine? hvis Stemme formildede Dem, behagede Dem, trængde sig ind i det Inderste af Deres Hjerte? hvis Nær-værelse glædede Dem, hvis Bortgang bedrøvede Dem? for hvem Deres Hjerte aabnede sig, og i hvis Barm De med ubegrændset Tillid kunde

udsøse alle Deres Bøhmringer? Har De ikke følt alt dette, Antonia?"

"Jo, det har jeg. Den første Gang jeg saae Dem, fødte jeg det."

Ambrosio var ude af sig selv; han torde neppe troe sine egne Øren.

"Den første Gang De saae mig, Antonia?" raabde han. Hans Dine tindrede af Henrykkelse og Uttraa, i det han greb hendes Haand og trykkede den beruset af Bløde op til sine Læber. "For mig, Antonia? for mig har De følt alt dette?"

"Ja, og endnu stærkere, end De har afmærket det. I samme Dieblif jeg saae Dem, fødte jeg mig saa glad, saa fuld af Deeltagelse! jeg ventede saa længselsfuld efter at høre Lyden af Deres Stemme, og da jeg hørte den, forekom den mig saa sød! Den talde til mig i et Sprog, som hidtil havde været mig ubekendt! Jeg syntes, at den sagde mig tusende Ting, som jeg ønskede at høre! Det kom mig for, som om jeg havde kiendt Dem længe, som om jeg havde en Ret til Deres Venfkab, Deres Raad, Deres Beskyttelse. Jeg græd, da De forsvandt for mine Øine, og længdes efter det Dieblif, som skulde skienke mig Dem igien."

"Antonia! min Antonia!" raabde Munkfen, og trykkede hende op til sit Bryst. "Tor jeg ogsaa troe mine Sandfer? sig mig det endnu engang, min kiære, dyrebare Pige! Etig

mig endnu engang, at Du elsker mig, at Du elsker mig med ubegrændset Æmhed!”

”Ei, hvad andet? Min Moder undtagen, er De mig det kiereste i hele Verden.”

Med denne aabenhjertige Tilstaaelse var Ambrosio ikke længer Herre over sig selv; med vild Brynde trykkede han den bævende, den rød- mende Pige op til sit utugtige Hierte. Begierlig fæstede han sine Læber paa hendes, indsuede hendes rene kydske Aande, vanhelligede med fræk Haand hendes Barns Skatte, og løstede hende op paa sit Skjød. Forbauset og forlegen over hans Udfærd, fattedes hun i Begyndelsen Magt til at imodstaae ham. Men nu kom hun til sig selv, og søgde at slide sig ud af hans Arme.”

”Fader! — Ambrosio!” — skreg hun, ”slip mig! for Guds Skyld, slip mig!”

Men den vellystige Munk brød sig ikke om hendes Bønner; han vedblev i sit Forsæt, og tog sig altid større og større Friheder. Antonia bad, græd, vred sine Hænder; yderst forskrækket, endskiøndt hun ikke vidste hvorover, anvendte hun alle sine Kræfter paa at støde Munken tilbage, og vilde just raabe om Hielp, da Kammerdøren i det samme foer op. Ambrosio havde netop saa megen Aandsnærværelse, at han kunde overveie sin Fare. Harmfuld slap han sit Kov, og sprang op fra sit Sæde. Antonia skreg af Glæde, stoi hen imod Døren, og befandt sig i sin Moders Arme.

Foruroliagt ved nogle Ord af Abbeden, som Antonia i sin Uskyldighed havde igientaget, vilde Elvira forsøge, om hendes Mistanke var grundet eller ei. Hun havde alt for megen Menneskekundskab, til at lade sig bedraae af Munkens høitpræstede Dyd. Hun overveied adskillige Omstændigheder, som hv r for sig vare af ingen Betydning, men som sammmentagne syntes at retfærdiggjøre hendes Frygt. Hans hyppige Besøge, der, saavidt hun vidste, indskrænkede sig til hendes Huus allene, hans fiendelige Urolighed, naar han talde om Antonia, hans mandige Kraft; men især hans farlige Philosophie, som Antonia igien fortalte hende Ord for Ord, og som siemmede saa flet overeens med hans Tale i hendes Nærværelse; dette sammmentaget gjorde hende temmelig mistroisk imod hans Venkabs Reenhed. Hun foresatte sig altsaa, hvie det var muligt, at overraske ham, naar han næste Gang var allene med Antonia. Hendes Plan lykkedes. I det Dieblif hun traadte ind i Stuen havde han rigtig nok allerede sluppet sit Kov, men Uordenen i hendes Datters Paaklædning, og Skamfuldheden i hans Ansigt, sagde hende tydelig nok, at hendes Mistanke var grundet. Alligevel var hun for flog til at yttre den. Hun indsaae, at det vilde ikke være let, at rive Masken af Bedrageren, siden hele Byen var saa indtaget af ham, og holdt det for farligt, at gjøre sig saadan en mægtig Fiende, især da hun kun havde saa saa

Benner. Hun lod derfor, som om hun slet ikke mærkede til den B vægelse, hvori han var, satte sig ganske rolig hen paa Sofaen, angav en ubetydelig Marsag, hvorfor hun saa uventet havde forladt sit Værelse, og talde om Alleslags, som det lod ganske munter og uden mindste Mistro.

Munken, som fik Mod ved hendes Adfærd, begyndte at fatte sig igien. Han søgte, at svare hende uden at synes forlegen, men da han endnu ikke var drevn nok i Forstillelseskonsten, saa fælde han selv, at han bar sig forlegen og underlig ad. Han afbrød snart Samtalen, og stod op for at forsøge sig bort.

Men hvor bestyrst blev han ikke, da Elvira ved Afskeden sagde til ham med megen Høflighed, at hun holdt det for ubilligt, at berøve andre hans Selskab, som kunde trænge mere dertil end hun! Hun forsikrede ham om hendes stedsevarende Erkiendtlighed for den Nytte, som hun i sin Sygdom havde haft af hans Omgang og hans Formaning; og beklagede, at hendes huuslige Sysler, samt den Mængde Forretninger, som hans Galling naturligviis maatte paalægge ham, vilde i Fremtiden stille hende ved den Fornøielse af hans Besøg. Omendskiøndt dette B nek var saa fint indklædt, var det dog alt for tydeligt til at det skulde kunne misforstaaes. Han vovede alligevel, at ville giere en Tildvending, men Elvira gav ham et Blik, der gjorde ham stum. Han saae af hendes Adfærd,

at han var røbet, og torde nu ikke bede om at komme igien. Han adlød derfor uden Imodsigelse, tog hastig Afsked og gik til Klosteret, med Hjertet fuldt af Raseri og Skamfuldhed, af Bitterhed og Mismod.

Med hans Bortgang fik Antonia lettet en tung Steen af sit Hjerte, men alligevel gjorde det hende ondt, at hun ikke skulde faae ham tiere at see. Elvira fødte ligeledes en lønlig Smerte; den Tanke, at han var hendes Ven, havde voldt hende altsor megen Fornøielse, til at hun ikke skulde beklage, at hun nu maatte forandre sine Tanker; men hendes Siel var alt for vant til jordiske Venstabsers Bedragelighed, til længe at overlade sig til et skuffet Haabs Qualer. Ni søgde hun, at gjøre sin Datter opmærksom paa den Fare, hun var undvøgen, men hertil udfrævedes alt for stor Vaersomhed, til ikke at sonderrive Ufskyldighedens Slør, istedet for at binde Uvidenheds Bind for hendes Dine. Hun lod sig derfor nøie med at advare Antonia, og bede hende om, aldrig at tale allene med Abbeden, hvis han skulde vedblive sine Besøg. Dette lod vede den lydige Datter.

Ambrosio ilede ind i sin Celle. Han lukkede Døren i Laas, og kastede sig med Fortvivlelse paa Sengen. Wild Brynde, nagende Mismod, Skamfuldhed over at være røbet, og Frygt for at blive offentlig sat til Skue, gjorde

hans Barm til en Skueplads for den rædselsfuldeste Forvirring. Hvad skulde han nu giøre? Forjaget fra Antonias Nærvarrelse, havde han nu intet Haab om, at see en Lidenstabs tilfredsstillet, som var bleven en Deel af hans Tilværelse. Han betænkte, at hans Hemmelighed var i et Kruentummers Bold, og bævede af Skræk, naar han saae ned i den Afgrund, som laae for hans Fødder — af Raseri, naar han mindedes, at Gienstanden for hans Begierligheder havde nu været hans, hvis Elvira ikke var. Under de græffeligste Forbandelser tilsvøer han hende Hævn, svøer at ville eie Antonia, hvad det endog skulde koste. Han sprang ud af Sengen, løb vildsom op og ned af Gulvet, skreg af afmægtig Harm, stødte Hovedet imod Muren, og rasede som et glubende Dyr.

Denne Lidenstabs Storm oprørde endnu hans Hierte, da nogen i det samme bankede sagte paa Døren. Han mærkede, at man maatte have hørt hans Røst, og torde ikke nægte den uvelkomne Gæst at komme ind. Han søgte nu at fatte sig, og dølge sin Urolighed; da det nogenlunde var lykkedes ham, stød han Skuden fra, aabnede Døren, og — Mathilda kom ind.

I dette Dieblis havde han vist heller seet ethvert andet Besøg end hendes. Han havde ikke Magt nok over sig selv til at skule sin Fors

trydelse, ilede tilbage i Cellen, og slog Kynter paa Panden.

"Jeg har noget at bestille," sagde han i en streng og kort Tone; "gaae Deres Vej."

Uden at bryde sig derom, lukkede Mathilda Døren i igjen, og nærmede sig til ham med en blid og bønlig Mine.

"Forlad mig, Ambrosio;" sagde hun; "for Deres egen Skyld tør jeg ikke adlyde Dem. Frygt ikke for mine Klager; jeg kommer ikke for at bebreide Dem Deres Urafkæmmelighed. Jeg tilgiver Dem af mit ganske Hierte; men da jeg nu engang ikke kan komme til at besidde Deres Kierlighed mere, saa udbeder jeg mig den bedste Gave næst derefter: Deres Tillid, Deres Ven-
skab. Tilbøieligheder staae ikke i vor Magt; den Smule Skionhed, De engang fandt hos mig, er forsvunden tilligemed min Ryhed; opvækker den ikke længer Deres Attraa, saa er Skylden min, og ikke Deres. Men vil De derfor undvige mig? derfor frygte mit Ansyn? De har Kummer, og jeg skal ikke tørde dele den? De har skuffede Forhaabninger, og jeg maae ikke høre dem? De har Ønsker, og jeg tør ikke fremme dem? Herover klager jeg, men ikke over Deres Ligegyldighed imod mig. Jeg har ladet Elskerindens Rettigheder fare, men intet skal nogensinde formaae mig til at frasige mig Benindens."

"Edelmødige Mathilda!" svarede han, og greb hendes Haand; "hvor meget hæver De Dem ikke op over Deres Riens Svagheder! Ja, jeg tager imod Deres Tilbud. Jeg behøver Raad, jeg behøver Fortrolighed, og hos Dem finder jeg enhver Egenkab, som jeg trænger til. Men at fremme mine Hensigter — af, Mathilda! det staaer ikke i Deres Magt."

"J min og ingen andens. Ambrosio, Deres Hemmelighed er ingen Hemmelighed for mig. Mit aarvaagne Øie har iagttaget ethvert af Deres Skridt, enhver af Deres Handlinger. De elsker."

"Mathilda!"

"Hvorfor vil De dølgge det for mig? Frygt ikke hiin usle Skinsyge, som besmitter næsten mit hele Rion, min Siel forsmaaer en saa foragtelig Lidenskab. De elsker, Ambrosio, og Antonia Dalsa er Gienstanden for Deres Lue. Jeg fiender enhver Omstændighed ved denne Elskovs-Handel. Jeg har erfaret enhver af Ederes Samtaler. Ligeledes Deres Forsøg paa at komme til at nyde Antonia, Deres skuffede Forventning og Deres Afsked fra Elviras Huus. Nu mistvildler De om, at naae Deres Hiemeed og besidde Deres Elskte, men jeg kommer her for at oplive Deres Forhaabninger, og vise Dem Veien til at blive lykkelig."

"Til at blive lykkelig? o, det er umuligt."

"For den Driftige er intet umuligt. For-
 lad Dem paa mig, og alting maae gaae godt.
 Den Tid er kommen, Ambrosio, da Hensyn til
 Deres Trost og Rolighed nøder mig til, at aas-
 benbare Dem en Deel af min Historie, som De
 endnu ikke kiender. Hør mig, uden at afbryde
 mig. Skulde min Tilstaelse fortorne Dem,
 saa betænk, at mit eneste Niemeed var Tilfreds-
 stillelsen af Deres Bøffer, Igien-Erstattelsen af
 hiin Sielofred, som De nu savner. Jeg for-
 talde Dem engang, at min Formynder var en
 Mand af ualmindelige Kundskaber. Han søgde
 at meddele min unge Siel disse Kundskaber. I
 blandt de mange Slags Videnskaber, til hvis
 Efterforskning hans Nysgierighed havde drevet
 ham, forsømde han heller ikke den, som de fleste
 Mennesker ansee for en Ugudelighed, og atter
 mange for et blot Hiernesvind, jeg mener Tryk-
 lekunsten. Hans dybe Undersøgelser om Aarsa-
 ger og Virkninger, hans utrættelige Iver i den
 naturlige Philosophies Studium, hans grundige
 og ubegrændsede Kundskaber om de Egenskaber
 og den Kraft, som boer i enhver af Klippens
 Edelstene, i enhver af Jordens Urter, gjorde
 ham endelig til det, han saa længselsfuld havde
 tragtet efter at blive. Hans Videlyst var fulds-
 kommen mættet og hans Vergierighed rigelig til-
 fredsstillet. Han paalagde Elementerne Love;
 han kunde vende op og ned paa Naturens Orden;
 hans Die løsde Fremtidens Beslutninger, og

Helvedes Aander vare hans Befalinger underdannede. Hvi gyser De? jeg forstaaer denne frittende Mine. Deres Formodning er grundet, men Deres Skræk ikke. Min Formynder dulgde ikke sin herlige Opdagelse for mig, men havde jeg ikke seet Dem, saa havde jeg dog aldrig benyttet mig af min Vælde. Jeg giss, ligesom De, ved Tanken om Hexeri. Ligesom De, gjorde jeg mig en forfærdelig Forestilling om Følgerne af at opmane en af Mørkets Aander. For at bevare et Liv, hvorpaa Deres Kierlighed lærte mig at sætte Priis, tog jeg min Tilflugt til Midler, for hvis Brug jeg bævede. Mindes De den Nat, som jeg tilbragde i Sancta Claras Begravelser? Der var det, hvor jeg, omringet af muldrende Dødningsgebeen, søvede at betiene mig af hine mystiske Skikke, som kaldte en falden Engel til min Hielp. Tænk Dem min Glæde, da jeg saae min Frygt ugrundet! Afgrundens Aand adlød mine Befalinger, skiald for min Brede, og jeg fandt, at mit Mod havde tilkiøbt mig en Træl, istedet for jeg troede, at jeg skulde sætte min Siel i Pant til en Behersker.“

“Ha, Uforsigtige! hvad har Du gjort? Til den evige Fordømmelse har Du overgivet Dig; et Dieblisk Vælde har Du betalt med Tabet af evig Salighed! Beroer mine Begierlighedsers Tilfredsstillelse paa Hexeri, saa frasiger jeg mig paa det høitideligste Din Hielp. Følgerne ere alt for skrækkelige. Ja, jeg tilbeder Antoz-

nia, men saa meget forblinder Dødslykten mig dog ikke, at jeg skulde opoffre mit timelige og evige Liv for dens Nydelse.“

“Latter ige Gørdomme! sy, Ambrosio, skam Dem dog ved at sukke i en saadan Trældom. Hvad vover De vel, ved at tage imod mit Tilbud? Hvad skulde bevæge mig til at ville overtale Dem til dette Skridt, andet end det Ønske, igien at see Dem lykkelig og rolig? Det er mig, som vil opfordre Helvede til at yde os sin Tiene- ste; jeg bliver altsaa Forbryderinden, og De den der høster Fordeel deraf. Kare er der ikke ved. Menneskenes Kiende er min Slave, ikke min Ber- herster. Er der da ingen Forskiel paa at mod- tage Love og paalægge Love, paa at befale og at tiene? Vogn op af Deres golde Drømme, Am- brosio! Bort med denne Frygt, der saa lidet sommer sig for en Siel som Deres! overlad den til Almuen, og De, vov De at være lyk- kelig! Følg De i Nat med mig ned i Sancta Claras Begravelser; vær Vidne til mine Besvær- gelser, og Antonia er Deres.“

“Ved slige Midler kan jeg, vil jeg ikke er- holde hende. Hold derfor op med at overtale mig; jeg tør ikke betiene mig af Helvedes Bis- stand.“

“De tør ikke? O, hvor har De skuffet mig! Denne Siel, som jeg holdt for at være saa stor og tapper, den viser sig saa svag, saa barnagtig, saa frybende, en Slavinde af pøbel-

agtige Bildfarelser, og mindre end en Qvindes Siel.“

“Hvordan? jeg kiender Faren, og skal frivillig udsætte mig for Forsørerens List? for evig fræfge mig mit Krav paa Salighed? søge Synet af de Ting, som styrte mig i uendeligt Mørke? Nei, nei, Mathilda, jeg slutter ikke Forbund med Guds Fiende.“

“Com om De nu var Guds Ven! Har De ikke brudt Deres Løfte, frasagt Dem hans Tjeneste, overladt Dem selv til Lidenskabernes Drifter? Grunder De ikke paa Midler til at tilintetgøre Uskyldigheden, til at styrte en Skabning i Fordærvelse, som han dannede efter en Engels Billede? Hvis Hielp kan De paaafalde ved dette priisværdige Forehavende uden Dievelens? Skulle Serapherne tage hende i deres himmelske Varetægt, føre Antonia i Deres Arme, og ved deres Tjeneste hellige Pater Ambrosios forbudne Glæder? Hvilke Dumheder! Men jeg lader mig ikke føre bag Lyset, Ambrosio! Det er ikke af Dyd, at De afflaaer mit Tilbud; De vilde hiertelig gjerne tage derimod, men De tør ikke. Det er ikke Forbrydelsen, det er Straffen som holder Deres Haand tilbage; Kierlighed til Gud fængsler Dem ikke, men Frygt for hans Hævn! De vilde gjerne fornærme ham i London, men De skielver for, at forkynde ham Krig. Oh, hvilken Usling! som hverken har Mod til at være en trofast Ven, eller en aabenbar Fiende!“

“At forfærdes for Lasten, Mathilda, er Fortieneste; i Den Henseende roser jeg mig af min Feighed. Ja, om mine Eidenkaber endog have afløst mig fra Dydens Stie, saa føler jeg dog endnu en medfødt Kierlighed for den i mit Hierte. Men Dem sommer det kun lidet, at bebreide mig min Meeneed, thi det var Dem, som første gang forforde mig til at bryde mit Løfte, Dem var det, som først vækkede mine slumrende Laster, som lod mig føle Religionens Lænkers Syngde, og viisde mig, at Forbrydelsen havde Tillokkelser. Men lad endogsaa mine Grundsætninger have bukket under for mit Temperaments Styrke, saa aldeles har jeg endnu ikke forsaget Raaden, at jeg ikke skulde bæve for Hexeri, og undvige en saa uhyrestor, en saa utilgivelig Misgierning.”

“Utilgivelig, siger De? Hvor er da Deres evindelige Praleri med Guds uendelige Barmhiertighed? har han siden efter indskrænket den? tager han nu ikke mere med Glæde imod en bodsfærdig Synder? De gior ham Uret, Ambrosio; De vil saamen ikke fattes Tiid til Bod og Bedring, og han ikke Misfundhed til at tilgive Dem. Giv ham en prisværdig Leilighed til at vise denne Godhed og Misfundhed! Jo større Deres Misgierning er, jo større Fortieneste er det ogsaa for ham, at forlade den. Derfor bort med disse barnagtige Samvittighedsfrupler! erz

kiend hvad der er Dem tienligt, og følg med mig ned i Begravelserne!“

“O tie stille, Mathilda! denne spottende Tone, dette frække gudsbespottende Sprog er skrækkeligt i enhver Mund, men allermeest i et Fruentimmers. Hold op med en Tale, som kun opvækker Rædsel og Afsky. Jeg følger ikke ned i Begravelserne med Dem, jeg tager ikke imod Deres Hælvedes Wanders Tjeneste. Antonia være min, men min ved menneskelige Midler.“

“Saa bliver hun det aldrig! De er forjaget fra hendes Nærværelse; hendes Moder har aabnet hendes Øine, hun kiender Deres Hensigter, og veed at tage sig i Agt derfor. Endnu mere: hun elsker en anden; en Yngling af udmærkede Fortienester eier hendes Hierte, og sidder De uvirksom, saa er hun inden faa Dage Brud. Dette veed jeg af mine usynlige Tienere, til hvem jeg tog min Tilflugt, da jeg mærkede Deres Lige-goldighed. De bevogtede enhver af Deres Handlinger, meldte mig alt hvad der foregik hos Elsvira, og bragde mig paa den Tanke, at begunstige Deres Hensigter. Disse Beretninger vare min eneste Trøst. Omendstisndt De undbeeg mig, vidste jeg dog alt hvad De foretog Dem; ja, Tak være denne kostbare Gave, paa en vis Maade var jeg altid hos Dem!“

Med disse Ord tog hun et Speil af slebet Staal frem, som hun havde skjult under sin Munkelappe, og i hvis Ramme vare indgrav-

ne allehaande sælsomme og ubekjendte Characterer.

“Under al min Kummers Byrde, under al min Sorg over Deres Kulde, frelsede denne Taalismsans Kraft mig fra Fortvivlelse. Man behøver blot at nævne visse Ord, og paa Dieblifket viser den Person sig deri, som Jagttageren tænker paa. Saaledes, Ambrosio, saaledes havde jeg Dem stedse for mine Dine, endskiøndt De ikke kunde see mig.”

Munkens Nysgierrighed blev stærk pirret.

Hvad De der siger, er utroligt! — Mathilda, driver De ikke Spot med min Lettroenhed?

”Dem selv!”

Hun skyede ham Speilet. Nysgierrighed gjorde, at han tog imod det, og Kierlighed, at han ønskede at see Antonia. Mathilda sagde Trylleordene. Strax steg en tyk Røg op af Charactererne i Speilrammen, og denne udbredte sig over hele Overfladen. Gradviis fordeelde den sig igien; Munken saae en forvirret Blanding af Farver og Billeder. Lidt efter lidt ordnede alleting sig, og han saae Antonias yndige Skabning i Miniatur.

Skuepladsen var den lille Alkove ved Siden af hendes Værelse. Hun klædte sig af for at gaae i Bad. Hendes lange Haar var allerede løsbundet, og svævede ned over hendes alabasters Skuldre og Bryst. Den forelskte Munk kunde

ret i sin Magelighed beskue de vellystige Former, og hendes Skabnings beundringsværdige Skønhed. Hun fastede sit sidste Klædebon af sig, nærmede sig til Badet, som stod færdigt til hende, og satte den ene Fod i Vandet. Det var saa koldt, at hun trak den tilbage. Omendskiøndt hun ikke troede, at nogen gav Ngt paa hende, bragde dog en medfødt Sædelighedsfølelse hende til at bedække sine Yndigheder, og hun stod nærbende paa Kanten af Vandet i den mediciske Venus's Stilling. I dette Dieblis stoi en tam Bogfinke hen til hende, lagde sit Hoved imellem hendes Bryster, og syntes at kysse den sneehvide Hals. Forgieves gjorde den smilende Antonia sig Umage for at ryste Fuglen af, og tog endelig Haanden til Hielp, for at jage ham bort fra hans guddommelige Tilflugtssted. Længer kunde Ambrosio ikke udholde det. Hans Brynde steg indtil Vanvittighed.

"Jeg overgiver mig!" raabde han, og fastede Speilet paa Gulvet. "Mathilda, jeg følger Dig! gjør med mig hvad Du vil!"

Hun ventede ikke paa Tgiensagelsen af hans Samtykke. Det var allerede Midnat. Hun stoi ind i sin Celle, og snart efter kom hun tilbage med sin lille Kurs og Røglen til Kirkegaarden, som var bleven i hendes Forvaring siden sidste Gang. Hun skyndte paa Munken.

"Kom!" sagde hun og tog ham ved Haanden, "følg med mig, og see Virkningerne af Deres Beslutning."

Med disse Ord traf hun ham hastig bort med sig. Uden at blive seet af nogen, kom de ind paa Kirkegaarden, aabnede Døren ind til Begravelsesstuen, og stode nu oven for Trappen ned til de underjordiske Hølvinger. Hidtil havde Gulvmaanens Straaler veiledet dem, nu mistede de dens Hjelp. Mathilda havde glemt, at forsyne sig med en Lygte. Holdende Ambrosio ved Haanden steg hun ned af Marmortrinnene, men det tykke Mørke nødte hende til at gaae langsom og forsigtig.

"De skielver!" sagde Mathilda til sin ledsager; "frygt intet, vi ere snart paa vor Bestemmelsessted."

De naaede det sidste Trappetrin, og gik altid videre frem, langs med Murene. Da de vare komne forbi en Pille, bleve de paa engang svage Lysglimt vaer langt borte. Dithen henvendte de deres Skridt. De kom til en lille Begravelseslampe, som uafsladelig brændte ved Sancta Claras Billedstøtte. Denne Lampe udbredte et skummelt Lusmørke over de massive Statter, hvorpaa Hølvingen hvilede, men dens Lysning var dog for svag, til at fordøle det tykke Mørke, hvori det sverste Rum var begravet. Mathilda tog Lampen.

"Vie lidt her!" sagde hun til Munken, "om to Minuter er jeg hos Dem igien."

Hu ilede hun ned ad en af de to Gange, som gik ud til alle Sider, fra det Sted hvor

Ambrosio stod, og som udgjorde et Slags Labyrinth. Han var nu allene. Rundt om ham herskede det tykkeste Mørke, der oplivede de Samvittighedsnag, som igien vaagnede i hans Barm. Et Diebligs Benvittighed havde henrevet ham. Skamfuldhed over at yttre sin Korstrækkelse, havde bevæget ham til at undertrykke den, saalænge Mathilda var tilstede; men nu da han var allene, indrømmede han den igien sit forrige Herredømme. Han bævede ved Tanken om de Scener han havde i Vente. Paa hvad Maade Trylleriets Blændværk vilde virke paa hans Siel, det vidste han endnu ikke; det kunde nøde ham til at begaae en Handling, som for evig rev ham løs fra Himmelen. I denne rædselfulde Krisis vilde han gierne have anraabt Guds Bistand, men han følte kun altfor meget, at han havde intet Krav længer paa en saadan Beskiærmelse. Han ønskede at kunne gaae tilbage til Abbediet, men da han var kommen igiennem utallige Huler og Krumveie, saa torde han ikke giøre sig Haab om igien at finde Trappen. Hans Skiebne var afgjort, og der var ingen Mulighed i at undslippe. Han undertvang derfor sin Frygt, og kaldte enhver Fornuftslutning til Hielp, for standhaftig at kunne udholde Prøvelsens Scene. Han huskede paa, at Antonia skulde være Kønnen for hans Driftighed. Han ophidsede sin Indbildningskraft ved at tænke sig enhver af hendes Undigheder. Han bildte sig selv ind, at han (ifølge

Mathildas Umærkning) jo havde Tid nok til Rod og Bedring, og da han betiente sig af hendes Bistand, og ikke af de onde Manders, saa kunde Nysgierningen at øve Troldoms Kunst ikke lægges ham til Last. Herom havde han læst meget, og vidste, at saalænge han ikke underskrev nogen formelig Pagt, hvori han frasagde sig sin Siels Forløsning, saalænge kunde Satan aldrig faae nogen Magt over ham, og at indgaae nogen saadan Pagt, det havde han fuldt og fast besluttet ikke at giøre, hvad for Trudsel man endog vilde bruge, og hvad Belønning man endog vilde tilbyde ham.

Dette beskæftigede hans Tanker, medens han biede paa Mathilda. Nu hørde han en sagte Mumlen, ikke meget langt fra ham. Han studsede — han lyttede efter. I nogle Minuter var det stille, men derpaa begyndte den samme Mumlen igien. Det kom ham for, som om nogen vaandede sig af Smerte. I enhver anden Stilling vilde denne Omstændighed blot have opvakt hans Opmærksomhed og Nysgierrighed, men nu var hans herskende Følelse Skræk. Da hans Fantasi var opfyldt af Tanker om Hexeri og Spøgelse, saa troede han, at een eller anden Mand vandrede saaledes omkring, eller at Mathilda maaskee var faldet, som et Offer for sin Nysgierrighed, og døde nu under en Dievels grumme Klør. Lyden syntes ikke at komme nærmere, men altid lod den sig høre af og til. Un-

bertiden blev den tydeligere — ventelig i Forhold som den lidende Skabnings Pine blev større og usaaeligere. Ambrosio troede stundum at høre enkelte Ord; og engang var han fuldkommen vis paa, at han hørde en svag Stemme sukke:

”Gud! — o Gud! nei, der er intet Haab! — ingen Hielp!”

”Hvad kan dette betyde?” tænkte Munkken, som endnu neppe var kommen til sig selv igien.

I dette Dieblig lynede en Tanke i hans Siel, som næsten forstenede ham af Skræk. Han gisg for sig selv.

”Skulde det være muligt!” udsønnede han uvilkaarlig! ”Skulde det være muligt! — o, hvad jeg dog er for et Uhyre!”

Han ønskede at faae sin Eviol oplyst, og igien at kunne gjøre sin Forbrydelse god, hvis det ikke var for si'digt. Men snart adspredte Mathildas Tilbagekomst disse ædelmodige og medlidende Følelser. Han glemte den Lidende, og faae kun sin egen Stillings Fare. Den gienkommende Lampes Skin forgy'dte Murene, og saa Minuter efter stod Mathilda for ham. Hun havde taget sin Munkedragt af. Nu var hun klædt i en lang sort Kiole, hvorpaa var broderet en Mængde ubekiendte Guld-Characterer; Kiolen var sammenbæstet med et Belte af Edelstene, hvori der hængde en Delf. Hendes Hals og

Arme vare blotte; hun havde en gylden Stab i Haanden; hendes Haar flaggrede lest om hendes Skuldre; hendes Dine tindrede med skrækkelig Udtryksfuldhed, og hendes hele Mafyn maatte opvække Frygt og Beundring.

"Følg mig!" sagde hun i en dyb og høitidelig Tone; "alting er istand!"

Hans Knæ bævede i det han adlød hende. Hun førde ham igiennem adskillige smalle Gange. Allevegne, hvor de kom igiennem, viisde Lampens Skin kun de rædsfuldeste Gienstande: Dødningspander, Dødningsbeene, Grave og Billeder, som syntes at stirre paa dem med Rædsel og Forundring. Endelig naaede de en stor Hule, til hvis høie Hvælvingsloft Diet forgieves sagde at opsvinge sig. Et tykt Mørke udfyldte det tomme Rum; fugtige Dunster ramde Munkens Hierte, og sorgfuld lyttede han efter Blæsten, som hvinede igiennem de eensomme Hvælvinger. Her standsede Mathilda, og vendte sig om til Ambrosio. Frygten havde blegget hans Kinder og Læber. Ved et Blik fuldt af Vrede og Foragt bebreidede hun ham hans Feighed, men uden at tale et eneste Ord. Hun satte Lampen paa Gulvet ved Siden af Kurven, befalede Ambrosio at tie ganske stille, og begyndte derpaa sine Cereemonier. Hun gjorde først en Kreds om ham, siden om sig selv, tog derpaa en lille Flaske op af Kurven, og søde nogle Draaber paa Jorden.

Nu buffede hun sig ned over Stedet, numfede
 nogle uforstaaelige Ord, og strax hævede en bleg,
 svovelagtig Lue sig op af Jorden. Den voxede
 gradviis og udbredte sig tilsidst bølgeviis over den
 hele Plads, de to Kredse undtagen, hvori Ma-
 thilda og Munkens stode. Nu steg den langs op
 ad de høie uebhugne Steenpiller, glid henad Lof-
 tet, og forvandlede Hulen til en umaadelig stor
 Sal, fuld af blaa, bævende Ild. Denne Ild
 havde ingen Barme ved sig; tværtimod syntes
 Stedets overordentlige Kulde at voxte hv. r. Die-
 blif. Mathilda vedblev sine Besværgelser; af
 og til tog hun adskillige Ting op af Kuvden,
 hvoraf den største Deels Brug og Navn vare
 Munkens ubekjendte, men iblandt de saa Sæ-
 der han kjendte, vare tre Menneskefinare, og et
 Agnus Dei, som hun brød i Stykker. Alt dette
 kastede hun i Luften foran sig, som strax fortæ-
 rede det.

Munkens betragtede sin Ledfagerinde med
 ængstelig Nyssierrighed. Pludselig udfødte hun
 et høit og igiennemrængende Skrig. Hun syn-
 tes at have faaet et Anstød af Vanvittighed;
 hun rev Haaret af sit Hoved, slog sig for Bry-
 stet, saldt i Kasertens vudeste Stillinger, og jog
 Dolken, som hun trak ud af sit Belte, ind i sin
 venstre Arm. Blodet strømmede ud; da hun
 stod ved den yderste Randt af Kredsen, passede
 hun, at det kom til at dryppe uden for. Klam-
 merne trak sig tilbage fra det Sted, hvor hendes

Blod var dryppet. Lykke Skyer vældede ud af den blodige Jord, og stige lidt efter lidt op mod Loftet af Hulen. Paa samme Tid hørtes et Tordenstræld, Ekkoet gienløb rædsomt igiennem de underjordiske Gange, og Jorden bævede under Tryllerindens Fødder.

Og nu angrede Munken sin Forvovenhed. Besværgelsens højtidelige Sælsomhed havde forberedt ham paa noget overordentligt og rædsomt. Frygtfuld ventede han at faae en Mand at see, der meldte sit Komme ved Torden og Jordskælv. Han saae sig derfor om med ængstelig Wildhed, og meende, at hans Dine skulde møde et saa rædselfuldt Syn, at det strax vilde berøve ham hans Sandser. En kold Gysen foer igiennem alle hans Lemmer; han var ikke istand til at staa paa sine Been, men sank ned paa det ene Knae.

"Han kommer!" raabde Mathilda meget glad.

Ambrosio rystede over sit hele Legeme, og ventede angst paa en Diebe's Ankomst. Hvor stor var ikke hans Forbauselse, da nu et fuldkomment Chor af en harmonisk Musik fulgte oven paa Tordenstrældet, og tonede i hans Øre! I samme Dieblig skildtes Skyen ad, og han saae en Skabning, færrere end Fantasien nogensinde kunde afmale den. Den lignede en Attenaars- Yngling, og dens Skønhed i Vert og Ansigt overgik al Beskrivelse. Den var ganske nøgen; en klar Stjerne tindrede i dens Pande, to røsen

røde Binger spirede ud af dens Skuldre, et Haand af mangefarvet Ild omslyngede dens silke Lokker, som legede omkring dens Hoved, snøede sig i en Mængde Figurer, og straaledede med en klarere Glands end Edelfstenens. Diamantringe omslyngede Unglingens Arme og Been, og i Haanden holdt han en Myrthegreen, forfærdiget af Sølv. En blendende Glorie omsvævede ham; han var indhyllet i rosenfarvede Skyer, og ved hans Stemme udaandede en vederqvægende Vestervind Wellugt i Hulen. Henrykt over et saa uventet Syn, stirrede Ambrosio med Fryd og Beundring paa Manden; men hvor skion han endog var, saa laae der dog noget vildt i Dæmonens Dine, og en lønlig Tungstind i hans Træk, som røbdede den faldne Engel, og opfyldte Tilskueren med lønlig Bæven.

Musikken taug. Mathilda talde til Manden, men i et for Munkens ubekiendt Sprog, og i samme Sprog fik hun Svar. Hun syntes at paastaae noget, som Dæmonen vægrede sig ved at giøre. Han kastede tit harmfulde Blik paa Ambrosio, hvis Mod da strax forsvandt. Mathilda paatog sig nu en forbitret Mine, talde i en høi og bydende Tone, og hendes Bevægelser viisde, at hun truede ham med at hævne sig. Dette virkede. Manden faldt paa Knæ, og rakte hende meget ydmyg Myrthegreenen. Saa snart hun havde faaet denne, lod Musikken sig atter høre; en tyk Sky indhyllede Manden, de

blaa Luer forsvandt, og et tykt Mørke herskede i Hulen. Munken veeg ikke af Stedet; alle hans Sielkræfter vare fængslede af Glæde, Frygt og Forbauselse. Omfjeder da Mørket fordeelte sig, saae han Mathilda staae ved Siden af sig i sin sædvanlige Munkedragt, og med Myrthegrenen i Haanden. Der var intet Spoor tilbage af Besværgelsen, og Hvalvingerne bleve kun oplyste af Begrævelseslampens svage Straaler.

"Det er lykkedes mig," sagde Mathilda; "endstisndt med større Møie, end jeg i Begyndelsen troede. Lucifer, som jeg opmanede, vægrede sig først ved at adlyde mine Befalinger, og jeg maatte tiltvinge mig hans Underdanighed ved mine magtigste Tryllemidler. Jeg har derimod maattet love, aldrig mere at opfordre hans Hielp for Deres Skyld. Benyt Dem derfor med Klogskab af en Leilighed, som aldrig kommer igien. Mine Trolddomskonster nytte Dem i Fremtiden ikke oftere; De har intet Haab mere om overnaturlig Bistand, hvis De ikke selv vil paakalde Dæmonerne og indgaae Betingelserne ved deres Tieneste. Men dette vil De aldrig giøre. De fattes den Siels-Styrke, som bringer dem til Lydighed, og de ville ikke være Deres frivillige Tienere, hvis De ikke betaler den fastsatte Priis. Denne eneste Gang ville de adlyde Dem. Her har De Midlerne til at komme til at nyde Deres Elste, men vogt Dem vel for at lade denne Leilighed gaae Dem af Hænderne. See denne

Konstige Myrthegreen; naar De tager de Haanden, saa vil enhver Dør flyve op for Dem. I Morgen Nat kan De ved Hielp af den komme ind i hendes Sovestammer; aand tre gange paa den, navn hendes Navn, og læg Grenen paa hendes Hovedpude. En dødlignende Slummer vil da strax synke ned over hende, og berøve hende al Kraft til at sætte sig imod Deres Forehavende. Sovnen vil vare til i Dagbrækningen. I denne Tilstand kan De møtte Deres Begierligheder, uden Rygt for at blive opdaget; thi naar Dagens Lys siden adspredter Trylseriets Virkninger, vil Antonia rigtig nok mærke, at hun er vanæret, men uden at vide Ophavsmanden dertil. Saa vær da lykkelig, min Ambrosio, og gid denne Tjeneste overtyde Dig om mit rene og uegennyttige Venskab! Natten maae snart være forbi; lad os derfor vende tilbage til Klostret; vor Kraværelse kunde ellers let opvække Forundring."

Abbeden tog med stille Taknemmelighed imod Talismanen. Hans Ideer vare bleve alt for forvirrede ved deare Nats Eventyr, til at han skulde kunne udtrykke sig sømmelig, ja endog til at føle Gavnens hel Værd. Mathilda tog Lampen og Kurven, og førde sin Elskte udaf den hemmelighedsfulde Hule. Hun hængde Lampen igien paa sit forrige Sted, og nu gik de i Mærket hen til Trappen. Den opstaaende Sol's første Stråaler hilse dem, og lettede dem Opgangen.

Begge ilede nu ud af Begravelserne, lukkede Døren i, og naaede snart den vestlige Klostermur. Jagen mødte dem, og de kom ubemærkede ind i deres forstillede Celler.

Nu begyndte Munkens Forvirring at gaae over. Han glædede sig over sit Eventyrs lykkelige Udfald, og medens han overveiede Myrthegrenens Egenskaber, ansaae han allerede Antonia for at være i hans Bø'd. Indbildningskraften afmaalede ham igjen hine lønlige Undigheder, som Tryllespeilet havde vist ham, og utaalmodig længdes han efter den følgende Midnat.

Ende paa anden Deel.

